

Учителя Беинса Дуно
(Петър Дънов)

The background of the cover features a landscape. The upper half shows a bright, hazy sky with some faint clouds. Below the sky is a vibrant green field, possibly a meadow or a crop field. The bottom half of the image is filled with a dense field of bright red poppies. The text is overlaid on this landscape.

ЗА
БЪЛГАРИТЕ
И
БЪЛГАРИЯ

(Част първа)

Беинса Дуно – Учителя

(Петър Дънов)

За

Българите

и

България

(Част първа)

Автор: **Бейнса Дуно** (Петър Дънов)

Съставител: Калин Кирилов – КДйЛин

ISBN

ПРЕДГОВОР

*“Братя и Сестри,
Майки и Бащи,
Приятели и странници,
Учители и ученици,
слуги и Господари,
Вий Служители на Живота...”*

– Отворете Сърцата си за Словото Божие
и пийте от Този Извор на Истината,
и бъдете като Него.

Словото Божие протяга Бащина ръка към Българите, България, а и Света за всички истински Българи по Дух и Душа, които жадуват за Истината, без значение на светските им или религиозни схващания, социален статус, пол и възраст.

След идването на Учителя Беинса Дуно отново България стана извор на Висша Духовност, както е била в миналото (по времето на Орфей), а и ще бъде за в бъдеще според Волята Божия.

Както Слънцето свети еднакво за всички така и Бог в още по-висша степен разпраца Благодатта Си към съществата от Световете, а те, според тяхното лично отношение, разумност и поведение възприемат дотолкова, доколкото им е позволено, а и възможно.

Включените цитати са много повече от литература за бързо или еднократно прочитане. Те изграждат автентично представянето на малка, но тематически концентрирана част

от Словото Божие, дадено в България чрез Всемировия Учител **Бейнса Дуно** (Петър Дънов).

Всеки цитат е с доказан произход – навсякъде под самия цитат точно е посочено заглавието на беседата, както и датата на изнасянето ѝ. *(Всеки може да провери достоверността на написаното.)*

Цялата книга е един предговор и запознаване с част от Великия Божи Промисъл, а именно – даването на най-концентрираното и чисто Слово Божие на Земята след Христа: новото Духовно Учение на Любовта, Мъдростта, Истината, Правдата и Добродетелта.

Самият Учител казва: „Сега искам да внимавате върху това, което ще говоря.

Днес проповядвам едно Учение, върху което почива развитието на душата, на ума и на сърцето. То е Учение, което носи мир и спокойствие на сърцето; Учение, което носи светлина на ума, обнова на душата, сила на духа. Това Учение е в състояние да възстанови краката на хромите, да отвори очите на слепите. От това Учение глухите прочуват, болните оздравяват, мъртвите възкръсват. То носи хармония навсякъде. За това Учение няма никакво препятствие. То е Учението на Живия Бог, Който е и между хората, и между камъните, и между растенията, и между животните. Живият Господ, за Когото ви говоря, е навсякъде. Той е познат на всички. Единственото реално и съществено нещо в света е Тоя Бог”.

из: *Да Възлюбим Господа – 15 октомври 1916 г., Неделна беседа, София*

И ако може да се каже, че Библията и Коранът, както и всички Свещени Писания са братя и сестри с Един всеобщ Баща – **БОГ Отец**, то за хилядите беседи, лекции и разговори на Учителя може да се каже, че са огромно продължение и разширение на самата Библия, и то в такива размери, че един човешки живот няма да е достатъчен за проучването дори и на половината от всичко, което той, Петър Дънов *(както свет-*

ските хора го наричат), е казал и направил, давайки и съвършен личен пример за всичко, казано от него.

Бог е говорил на хората и преди, говори им и сега според Волята Си, а и прави Словото да е разбираемо за тях според Времената, в които те живеят, а и тяхното ниво на развитие и разбиране. Днес Господ говори на хората най-точно и силно чрез Беинса Дуно, който изнася Новото Учение на Всемирното Бяло Братство пред България и света, а ние сме призвани да го разпространяваме, представяйки го в автентичния му вид.

Този сборник с извадки е въз основа на всички беседи и лекции достигнали до нас от Учителя Беинса Дуно (*общо 3890 беседи и лекции*), а томовете „Изгревът на Бялото Братство...” не представляват обект на настоящото съставителско изследване.

Често посочените заглавия под цитатите са с две различни заглавия на една и съща беседа, те са разделени с наклонена черта (/). Например: *Крадецът и пастирят / Да имат живот – 1 септември 1929 г., Неделни беседи, София*

Тези различия са в зависимост от издателствата, които са основно две. Издателство „Бяло Братство”: (заглавието е „*Крадецът и пастирят*”) и издателство „Жануа – 98”: (същата беседа е със заглавието „*Да имат Живот*”).

В съдържанията на беседите от една и съща дата, но с две различни заглавия има малки и допълващи се различия в зависимост и от стенографските записи водени по времето на Учителя.

Тази книга е разпределена на две части, а това издание представя само половината (*първата част*) от казаното по тази тема.

В настоящия труд има излизане от рамките на конкретната тема, но тези разширения са пак пряко или косвено свързани с общия тематичен замисъл в съдържанието на книгата.

Очаквайте втора част на книгата по Учителя: „За Българите и България”...

Калин Кирилов — КДЙ и ин

Господнята Молитва

Отче нашъ, Който си на Небесата,
да си святи Името Твое; Да дойде Царството Твое;
да бжде Волята Твоя,
както на Небето, така и на земята;
Хлѣбътъ нашъ насъщяй, дай го намъ днесъ;
И прости ни дълговетѣ наши, както и нѣй прощавамъ
на нашитѣ длъжници;
И не въведи насъ въ искушеніе, но избави насъ отъ
лѹкаваго; защото є Твое Царството и
Силата и Славата во вѣкъ.

Аминь

Библията в едно изречение:

А Исусъ му рече: Да Възлюбишь Господа
Бога Твоего съсъ всичкото си сѣрдце,
съсъ всичкѣтъ си дѹшѣ и съсъ
всичкѣтъ си ѹмъ.
Тѣзи є първа и голѣма Заповѣдь.
А втора подобна на неѣ: Да Възлюбишь
ближнѣтъ си както себе си.

Ев. Мат. 22:36-39

ДОБРАТА МОЛИТВА

Господи, Боже нашъ, Благий ни Небесенъ Баща,
Който Си ни подарилъ животъ и здраве, да Ти се радваме.

Молимъ Те,
изпроводи ни Духа Си, да ни пази и закриля
отъ всѣко зло и лукаво помишление.

Научи ни да правимъ Твоята Воля,
да освѣтвяваме Твоето Име и
да Те Славословимъ винаги.

Освѣтвявай духа ни, просвѣщавай сърдцата ни и умътъ ни,
да пазимъ Твоитѣ заповѣди и повѣления.

Вдъхвай въ насъ съ присѣтствието Си чиститѣ Си мисли
и ни упжтвай
да Ти служимъ съ радость.

Животътъ си, който посвѣщаваме на Тебъ
за доброто на нашитѣ братя и ближни,
Ти Благославяй.

Помагай ни и ни съдѣйствай
да растемъ въ всѣко познание и Мждрость,
да се учимъ отъ Твоето Слово и
да пребждаваме въ Твоята Истина.

Ржководи ни въ всичко, което мислимъ и вършимъ
за Твоето Име,
да е за успѣхътъ на Царството Ти на Земята.

Храни душитѣ ни съ Небесниятъ Хлѣбъ,
укрѣпявай ни съ силата Си,
да успѣваме въ животътъ си.

Като ни давашъ всичкитѣ Твои благословения,
приложи Любовта Си, да ни е вѣченъ Законъ.

Защото е Твое Царството и Силата, и Славата завинаги.

Аминъ

(Основната Молитва дадена от Учителя – 1900г.)

Молитва за България

**Господи, Боже наш,
Ти, Който бдиш над света, чуй нашата утринна молитва,
озари ни с лъча на могъщия Си Дух и разпали в сърцата ни
искрата, която Си вложил в нас.**

Укрепи в гърдите ни пламъка на Свободата и Правдата.

**Просвети ни да бъдем смели и доблестни българи, достойни
за своя славен род, за твоята Велика Милост.**

**Ти, Който Си вдъхновил за светли дела
нашите духовни първенци;**

**Ти, Който Си благославял меча на нашия воин
и Си го водил към подвизи и величие, Господи,
Ти няма да забравиш и нас.**

**Простри десницата Си над нас, да вървим по Твоя Път
с нашия избран народ и нашите братя – Твои верни,
заседнали в своята земя по Твоя Воля.**

**Дай ни сила да живеем, да работим за доброто и величието
на Отечеството ни.**

**Дай на нашата скъпа Родина твърдост в изпитанията, воля
за живот и вяра в нейния успех, за да летим през вековете,
водени от своя мъдър Баща към победа и възход,
към могъщество и вечност, за Твоя Слава.**

Амин

Молитва на Избраните

**Господи, благослови този народ, укрепи го, повдигни го,
дай му мъжество, окрили духа му,
дай му вяра, упование и надежда в Тебе,
да се съвземе и да Те слави през всичките векове
на бъдещето.**

**Стори, Господи, Боже наш, това заради великото Си Име, с
Коего Си знаен през всичките векове.**

**Направи да се освети Името Ти пред всичките народи
и да знаят, че
Ти Си само Един, в Когото няма измяна и
Който Си всякога силен да помагаш и да избавяш.**

**Разпръсни враговете ни, Господи, отпред Лицето Си и ние ще
Те славим с чисто сърце, когато ни помогнеш против
лукавите духове на ада, които искат да развалят
Твоето свято Дело.**

**Ти, Господи, сам действай сега с крепката Си Ръка.
Стори това заради Господа нашего Исуса Христа, чрез
Коего Име Ти Си благоволил да Те призоваваме.**

Амин

Да благослови Бог Словото Си в България и да го възрасти

Учителя
(казано през 1909)

Послушайте думите на Небето:

1. Братя и сестри от дом Славянски, род на страдание, племе на раздори, душа и сърце на бъдещето, живот и спасение на настоящето, носители и застъпници на мира, Синове на Царството Божие.

Слушайте Словото!

Небето ви отрежда една свята длъжност в Царството на Мира.

[...] Аз ида, да подкрепя славянския род, комуто е дадено да възтържествува над всички негови врагове и неприятели, препятстващи му в пътя на неговото благородно призвание, което той се стреми да постигне, и на неговото назначение, което му е отредено от Върховния Промисъл на Провидението.

[...] Аз ида от Горе, по висше разпореждане на Бога – вашия Небесен Отец, Който ме е натоварил с Великата Мисия да ви предвардя от лошия път и ви благовествам

[...] Истината на живота, която слиза от Небесното жилище на вечната Виделина, да просвети всякой ум, да възобнови всякое сърце и да въздигне и обнови всички духове – отбрани чада на Истината, предназначени да съставят зародиша на Новото човечество, на което славянското семейство, коляното юдино, ще стане огнище.

Вождът на спасението, Помазаникът Сионов, Царят Господен, Братът на страдащите ще пристигне във всичката Своя сила и духовна пълнота и ще промени вида на тоя свят.

[...] Слушай ме, доме славянски, да сте ми свидетели, че съм ви говорил!

Аз Съм ЕЛОХИЛ, Ангел на ЗАВЕТА ГОСПОДЕН.

Призвание към народа ми Български, синове на семейството славянско – 8 октомври 1898 г., Варна

2. Вие сте в българския народ и трябва да се постараете да повдигнете „акциите” на българския народ. България ще мине през едно пресяване, но няма нужда да знаете кога ще стане това пресяване. Господ обаче работи и за всичките добри условия, така щото няма защо да се опасявате за противоположното.

Въпрос на ученик към Учителя: „Дали България играе първенстваща роля при събуждането на славянството?”

Отговор: „Няма съмнение, че двамата братя Кирил и Методий излизат от Балканския полуостров, който е в магнетическата верига, която опасва земното кълбо. Балканският полуостров е в тази магнетическа верига на човешкото развитие – тази именно верига е, която издига народите”.

Годишна среща на ВЕРИГАТА – Варна, 1908 г.

3. Г-н Дънов (така са наричали Учителя в първите години на неговата дейност – бел.сът.) прочете и една Молитва за българския народ, продиктувана от Светия Дух, но за нея ни се обясни, че не можем да я препишем. Тая молитва била дадена преди дванадесет години и в нея молбата на Духа била да се срине всякой, който е на власт и върши беззаконие.

[...] Господ се интересува от всичките работи на България – и в политическо, и в икономическо, и в материално отношение. И ще видите, че в материално отношение България е по-добре от другите съседни държавици. Например наводнението в Румъния, земетресението в Италия и това, което стана в Турция – подобни катастрофи щяха да станат и в България, обаче тя остана незасегната по благословение от Горے и това е в общия план на Небето. Трябва да образуваме вече една почва, за да дойдат в България, да се преродят по-добри духове. Защото цел-

та на Веригата на *Всемирното Бяло Братство* е да тури почва, тор, та като дойдат по-добрите духове, да спомогнем за тяхното възплъщение и да ги поставим на работа. Тогава ще има в България по-добри министри, по-добри управници, съдии, офицери и прочее. А за тези, които крадат пари, не се тревожете – те ще оставят парите тук, парите са змийски кокал.

[...] Свети Иван Рилски е идвал пак на Земята, но не чрез прераждане, а чрез вселяване. Този светия е идвал под името Йосиф и е работил тук, във Варна, и Месемврия – той е, който е подготвил освобождението на България. Тогава е живял около 80 - 90 години. Към края на този век свети Иван Рилски ще дойде пак, но и засега в пространството работи за българския народ.

Най-напредналите духове в българския народ са Кирил и Методий и цар Борис. Кирил и Методий са славяни.

[...] Злото ще се увеличи – това са войните, които се готвят, но има всички условия да стане обединение на народа и положението му е много добро. Опасността е само там, че с въздигането на България управляващите могат да се заблудят, като го ударят на ядене и пиене, и да забравят, че са били петстотин години под робство. Затова именно ние работим – да се не повтаря робството.

[...] Г-н Дънов ни обясни как да употребим заповяданите дванадесет петъка в годината и каза дословно следното:

**Първият петък* ще бъде посветен изключително за уякчаване на Веригата – ще се молите за всичките членове на Веригата. Ще се молите за всичките членове на същата, на които ще се пожелае всяко добро, каквото можете, като се споменават имената им.

**Втория петък* ще посветите на всичките онези наши братя из цяла България, които сега се повдигат, които знаете и не знаете – да ги благослови Господ и да ги докара на работа.

**Третият петък* ще се посвети на молитва за българското духовенство и за Православната църква.

**Четвъртият петък* ще се посвети за българските учители, ученици – да им даде Господ онова истинско Знание и Мъдрост, с които да се обърнат към Него.

**Петият петък* ще се употреби изключително за управляващите – да им изпрати Господ силата Си от Горе и Закона Си в сърцата им – как да управляват.

**Шестият петък* – за всичките земеделци в България – да благослови Господ делото на ръцете им и да отвори сърцата им да вършат Неговата воля.

**Седмият петък* ще се употреби за всичките майки и бащи из цяла България, за да им даде всяко подкрепление.

**Осмият петък* ще се употреби, за да се оправят работите на братята във Веригата, на които работите са оплетени и които имат материално бреме върху гърба си, та се спъват – та да им се оправят работите.

**Деветият петък* – за здравето на членовете на Веригата – да им даде Господ здраве, за да могат да работят, и да ги избави Господ от всичките дяволски ухищения, и да бъдат всякога здрави, бодри и весели.

**Десетият петък* ще се употреби изключително за това Господ да приготви пътя пред нас за идущата година, така щото Съборът, който ще стане, да бъде благословен с Неговото присъствие, с Неговата сила, със знанието на Неговата Мъдрост.

**Единадесетия петък* всякой един от вас ще посвети за себе си.

**Дванадесетия* – за идването на Царството Божие на Земята.

Годишна среща на ВЕРИГАТА – 15–20 август 1909 г., Варна

4. Определеното число за възкресение между българите е числото 1400. Това е то българският народ, те са силата. Възкресението значи човек да се сее наново, значи 1400 души българи има да се сеят наново. Те са тези, в които Духът се е вселил и очакват своето пълно раждане. Тези 1400 души са, които от червей ще преминат в пеперуда, а другите ще останат още дълго време като буби да ги храните още.

[...] Господ е дал много добри условия за работа в България и във всяко едно положение ще се подобри положението ви. Иначе ще изгубим благоприятния момент и две хиляди години

ще бъде ужасно скитане. Интересно е това, че колкото кражби станаха в България, нито една не можа да не се открие.

Въпрос от ученици: „Ще стане ли политическото обединение на целия български народ – България, Македония, та и Добружата?”

Отговор от Учителя: Ще стане обединение между българите в Добружа. До 1914 година ще има такива пертурбации¹, щото и вие сами ще се учудите.

[...] Нещо повече: даже в реда на нещата е всички южни славяни да се обединят в една империя, която ще застига, то се знае, и Солун. Но най-важното е, че когато Христос дойде, ще настане една велика империя.

[...] При заробването на България членовете на Веригата са вземали участие. Вие всички сте виновни за падането на Българското царство и понеже сега трябва да изправите грешките си, сега се подлагате на изпит при благоприятни условия, за да можете да помогнете на България. В минало време при падането на България сте били боляри и какви ли не золуми (*злини*) сте вършили. Цар Борис Български е сега на физическото поле, в България.

[...] В България засега има много неприятности, но тия неприятности Бог ще изглади. [...] Като се подобри положението на България, знайте, че едновременно се подобрява и вашето положение.

Протоколи от годишната среща на ВЕРИГАТА – 14 август 1910, Съборни беседи, Велико Търново

5. В България има мнозина, които подготвят Духа, и те един ден ще бъдат внушително число. Те са истинската Църква в България и те са хората, които ще искат служене от вас, както малките деца, на които трябва да се sluгува.

Приложение към протокола – 18 август 1910 г.

6. Господ се проявява в един народ само тогава, когато има огнище за Него. Когато Господ пребъдва в един народ, само тогава се той благославя.

[...] Заради нас (*учениците на Всемирното Бяло Братство – бел.сът.*), които живеем добре между този народ, Господ Го държи и поддържа. И като е щастлив народът, щастливи сме и ние. Ние сме на Земята като гаранتي на българите, за да благослови Господ домовете им и чадата им, и добитъците им, и житото им, и всичко. И народът, като се благослови, благославяме се и ние. А че някои онеправдават този народ, за това Господ ще се погрижи.

[...] И така, Христос е в България, между вас и с вас. Той е, Който повдига българския народ. Един ден ще Го видите.

[...] Българите нямат почитание нито към Бога, нито към приятелите си. Българинът е съвестен, но не е религиозен, а това е един народен грях, от който този народ е страдал много. Това е важно да се знае от Веригата (*Синархическата Верига на Христос – бел.сът*), защото и вие изхождате от народа.

[...] Ние действаме в България така, щото Господ да направи този народ по-религиозен и по-щедър, за да може чрез тия добродетели да му се помогне, за да се повдигне.

[...] Духът Елохил, Който е Бог Помазаник, е ръководител на българите; Той е Ангелът, Който е поставен от Господа да води българския народ и цялото славянство. Той е Ангел на Завета Господен, на Когото тази политическа свобода на българите се дължи. Да, българите дължат много работи на Елохил. И Той ще се яви между славянството, но те няма да Го разпнат както евреите.

Протоколи от годишната среща на ВЕРИГАТА – 10 август 1911 г.

7. Ако този народ не приеме Христа, ще се вдигна и ще отида в друг народ; и ако сте готови да кажете и вие като мене: „**Твоята Воля – моя воля, Твоят Дух – мой Дух**”, ще ви подам ръка и ще ви изведа на канара. Понеже Христос е близо, чува се и гласът Му, то и вие дръжете се близо и бъдете юнаци.

И гласът му се чува – 1 април 1912 г.

8. България дължи всичките благословения, на които сега се радва, на Христа. И ако не стане нещо от онова, което желаете, вашата опърничавост е причината за всичко това.

[...] И когато се молим: „**Да бъде Волята Божия!**“, ние казваме, че тя трябва да бъде не само за България, но и за всички да бъде полезна, даже и лично за теб, който така се молиш. Ние като въглен трябва да се запалим.

[...] Политическото благо на една държава зависи от духовното ѝ повдигане. Съдбата на България, за която толкова искате да знаете, зависи от тази добродетел.

[...] Както и да гледате и чувствувате, само знайте, че ако това Дело (*на Учителя Беинса Дуно*) се спъне, спъва се българският народ, спъвате и себе си и тези няколко поколения.

[...] Ако вие спъвате работата, Господ ще си намери други хора, но не е хубаво нито за вас, нито за народа да спъваме един вървеж. За това се повдигнете като хора разумни и благородни.

[...] Христос ми казва: „**Ида да помогна на този народ, да загладя всичките недоразумения и да разбия всичките препятстващи духове**“. Аз и Христос едно сме! И с нищо друго не можете да ме подмамите, освен с вашата Любов.

[...] От Невидимия свят правят усилия да освободят България от една война с Турция, та затова се впрегна Италия, защото този каиш щеше да го тегли България. Македония трябва вече да се освободи. Братството в Невидимия свят съдейства в България. Зная какво ще стане в Македония, всичко точно ми е известно, но не ми е позволено да го казвам.

[...] Тъй като вие, всички заедно с мнозина други още, сте спъвали този народ, затова сте изпратени в него да се поправите. Тия ви грешки на миналото вие ще можете да узнаете, но само ако ви пренесе човек в астралния свят.

[...] Вие знаете ли, че в минало време сте били всички свещеници и като не сте изпълнили своята длъжност, сега идете да я изпълните, а другите са ваши деца. Сегашните свещеници, които работят между българския народ, са също ваши ученици. Понеже не сте изпълнили своята длъжност, Господ не ви дава да

сте свещеници, а сте турени настрана, за да видите как и какво работят свещениците. Преди шест хиляди години вие сте били в Египет, където сте учили египетската мъдрост; пратили са ви в египетския народ, за да го подигнете, но понеже не сте изпълнили своята длъжност, изпортили сте я, затова ви сформират в тази *Верига*, за да изправите своите погрешки. Вие сте се провинили и в непослушание. Някои работи сте изпълнили много добре, но някои не сте и затова сега сте турени в положение да ги изпълните. Вие не сте били по-напред в този народ, а сте били в Египет, ходили сте с евреите през пустинята, ходили сте в Ханаан, преминали сте в Гърция, Рим, а след това се озовавате между славяните. Разбира се, пак ще кажа: много от вашите длъжности сте изпълнили, а много – не. Най-после Братството ви изпраща между този народ, за да го повдигнете.

[...] В България атмосферата е много тежка. Българският народ се е свързал с материални работи и за да го повдигнем, трябва да го развържем от материята. Виждате сами, че българинът иска да има и кокошки, и свине, и кози, и овце, и говеда, а разказват, че за един германец е достатъчен само един кон. После, един германец ще видиш доволен от 50 декара земя, докато българинът е незадоволен от много повече. И тази е причината в България да няма мистицизъм, липсват ясновидци.

[...] Най-живите Братя са между Моравското братство, което стои много високо между всички славяни, при все че има Братство и между сърбите, Черна гора, поляците, където Братството е много забатачено.

[...] А засега задоволете се да знаете това, че всички тия братства ще се пренесат между славяните, които именно това ще се повдигнат. Аз искам да ви покажа как стои този именно Божествен план, за да можете да изпълните и вие вашата мисия.

[...] В България има изпратени от Черната ложа, които противодействат, те са сега тук и спънките ни са от тях. Ако те срещне някой от тях, ще те обругае и ще ти припише всички качества, които има у самия него. На Черната ложа само Бяла-

та може да противодейства, защото тя има по-голямо знание и мъдрост и е в състояние да я преодолее. Затова вие трябва да се държите с Бялата ложа; главата на Бялото Братство е Христос, а на Черното – Сатана, Велзевул.

[...] Много от вас мислят, че като пропадне Турция, на България ще потръгне като по мед и масло, а аз мисля точно обратното, защото този турчин, който ние искаме да се махне, е вътре в нас. Той ни е управлявал 500 години и едва сега сме се освободили от него. Както и да е, въпросът с Турция е вече въпрос свършен – тя ще престане да съществува като велика държава. Това е, което аз зная.

[...] И за мен е безразлично българинът за какъв ще ме има (*т.е. възприеме – бел.сът.*). Зная аз неговата сила: докато е пълен хамбарът му – добре е, но щом се изпразни, той е готов да капитулира. Аз съм ви казал: „вие сте солта на този народ”. Друг е въпросът дали можете да „осолявате”, но бъдещето ваше и на народа зависят във висша степен от тази *сол*, която вие имате.

Протоколи от годишната среща на Веригата – 15 - 21 август 1912 г., Съборни беседи, Велико Търново

9. От поведението на българския народ, от поведението на славянския елемент въобще, ще зависи разпоредбата на Невидимия свят.

[...] Славянството представлява от себе си по-добър елемент, то е, което има благоволението на Небето, при все че и в него има два големи порока – блудство и пьянство. В душата му обаче изобилстват добродетели, които интересуват приятелите му духове. После, не бива, грешка ще е да си внушавате, че България може да стане една Велика държава, защото, като четем историята, питам аз: къде са Персия, Рим и пр.? Не бяха ли и те велики държави? Та, ако България със своето бъдещо величие иска да прослави Името Божие, тогава ще има благоволението свише. Ако Небето не е с един народ, напразни са всичката негова сила и войска. На такъв народ трябва един ум, а този ум е Господ и ако ние отиваме с Неговия план, трябва да положим всичко, за да запазим този народ от опиянение.

[...] Ето защо всичките тия, които познават Господа, трябва да кажат дълбоко в сърцето си: „**Господи, нека бъде Волята Ти**”. Да се държим с Господа, защото Той е Главнокомандващият, пред Когото не след много години ще се явите за отчет.

[...] Сега-засега България е на 35 години, (*т.е. след робството – бел.сът.*) значи носи два кръста ($35 = 3 + 5 = 8$, т.е. 2×4) и ако ги изнесе, то ще бъде голяма нейна придобивка.

*(*Неделя след мобилизацията на войниците в България)*

Обсадно положение – 23 септември 1912 г.

10. България може сега да воюва, но защо? Защото търси свобода, за каквато плаче и се стеснява.

Същественото за днес – 7 октомври 1912 г.

11. Кризата, която се прекарва днес, е криза за самите вас, защото България по невнимание и неосторожност се остави на хипнотичното влияние на лошите духове, отиде много далеч, заблуди се; и Бог, за да я направи да се опомни и избави, допуска тази криза. Няма защо да недоумяваме и да се смущаваме от тази криза. Когато Господ иска да спаси човечеството от някоя предстояща и опасна язва (*рана*), винаги взима известни привидни блага и ги изпраща в пространството – изпраща свинете в морето, както Христос направи, за да избави бесния.

Назидавайте себе си – 13 август 1913 г.

12. Ако някой ме пита кои са причините, поради които човечеството страда, ще кажа лозунга: „Разделяй и владей!”.

Христос казва: „**Всяко царство, всеки организъм, живот, всеки организиран народ разделя ли се, няма да устои**”; и [още]: „**Ако царството се раздели, и домът няма да устои**”. Следователно и царството, и домът ще пропаднат заедно, или, на търговски език казано, ще фалират.

Делението – 25 ноември 1913 г.

13. В миналото на тоя народ са ставали още по-интересни неща. Сегашното е един отклик от миналото и то трябва да се

преповтори в съкратена форма. Сега му е времето, нека всички покажете набраното с векове. „**В края на жетвата Аз ще имам думата**” – казва Господ. – „**Плодът ще покаже всичко в своята истинска форма**”. (*Първо Посл. Кор. 3; 1-23*. Аз познавам душата на този народ много добре; тя е страдала много от своите учители, проповедници и управници. Тя има още малко да пострада, след което веднъж завинаги ще се освободи от старото робство.

(из: Писмо до брат Пеньо Киров)

Онова, което ще повдигне човека – 17 декември 1913 г.

14. И ако вземем българската буква **Ж**, с която започва думата *жито*, тя напълно съответства на житното зърно – долу две крачета, корени, горе две клончета. Като го посеем, то ни показва накъде трябва да се стремим. Житното зърно ни казва, че трябва да се стремим към Онзи, от Когото сме излезли – към Бога.

Някои ме питат по политическия живот на България: „Какво ще стане с нея?”. Чудна работа! Че какво е станало сега? На България ѝ правят малко разтривка – туй е всичкото. Сняли са ѝ малко от товара, дали са ѝ нова опитност и задача за разрешение. Ние не седнем да мислим разумно върху законите, които регулират живота, а търсим виновните. Кой е виновен, кажете? Виновните сега няма да ги намерите. Виновен е индивидуалният живот на човека.

[...] Вие казвате: „Какво ще стане с България?“. Аз ви питам: „Какво ще стане с вас?!”. Не знаете, че дяволът е взел всичката ви собственост, продал ви е дори кожата, а питате: „Какво ще стане с България?“. България – това сте вие. Трябва да се молите да ви помогне Господ да изпъдите този неканен гост от вас, да запазите своята собственост, своя ум и своето сърце; дяволът е виновен за тия страдания.

Житното зърно – 23 март 1914 г.

15. Всеки иска да стане господар, всяка раса, която се издига, иска да господарува, всеки народ иска да бъде господар

над всички други народи и затова всички дохождат до сблъсквания. Ако всички хора имаха за ръководител Христовия принцип – да слугуват на човечеството, ако всеки имаше своя сфера на работа и би принесъл своята лепта на човечеството, нямаше да има никакви спорове.

Законът на служенето – 27 юли 1914 г.

16. Приветствам ви от Името на Господа Нашего Исуса Христа. Това е първо събрание по рода си в Новата Епоха. Вие сте в Новия Завет, в Новата Епоха. Това събрание, което устройвам, е първо по рода си, защото е само в България.

[...] Христос, като дойде, каза да се даде на българите отреденото им отпреди толкова и толкова години, но светът не им го даде – Европа отказа да приложи този закон и поиска да действа по стария закон.

[...] И Господ, за да ни събере, така е наредил работите, че България да кротува. Затова тя държи неутралитет, когато навсякъде другаде се бият.

[...] И действително, в по-добри времена, отколкото сегашните, право да си кажа, аз не съм живял. Сегашните времена са най-добрите, главно защото досега сте били роби, а отсега сте вече свободни; и тази свобода ще носим и разнесем на всички други.

[...] Българите се оплакват, че всичко им било вземано. Това, което са им взели, е едно жабче, което ще прояде корема на тези, които са го глътнали, също както онези жабчета в реката Нил, които разяждат корубата (*стомаха*) на крокодила, който ги е глътнал. Опасно е да се узурпира нещо, което Христос е дал. Цяла Европа глътна каквото бе дадено на българите от Христа, но сега ето тази кражба излиза наяве, защото Христос ги хвана на мястото на престъплението. По този начин Христос иде да съди света и тази съдба е вече неотменима.

[...] Като се пресметне колко години ще струват една Божествена година, ще видите, че ще излезе, че българският народ е прекарал в робство само една нощ, т.е. малко повече от половин

ден. Интересен е паралелът, който съществува между еврейския народ и нашия. Така след две и половина години ние, българите, ще минем Йордан, когато ще бъдем в Ханаанската земя. А в пустинята ще бъдете още две и половина години. Всички ще бъдете в Астралния свят. След две и половина години разберайте, че ще бъдем в телата си на границата. Отсега нататък всички трябва да очакват светли дни, като още веднъж ви казвам: Вярa, Вярa и Вярa!

[...] Аз наистина не ходя в църква, но винаги съм в нея. В църква, направена от камък, дърва и кал не ходя, но постоянно съм в Църквата, същинската ЦЪРКВА, в която аз стоя постоянно и в която искам всинца вие да пребъдете. Казвам ви: ходете си в църква, обичайте свещениците, но живеете с Христа! В този закон седи спасението на българския народ и на всички вас.

[...] Христос казва: „Гледайте на Мен, иначе сте изгубени”. И аз разбрах добре, че тогава искаше да каже, че ако този народ не гледа нагоре, той е изгубен.

[...] Българският народ никога не е имал такова благословение, както сега, Христос ще изведе този кораб на България, Христос е на този кораб и няма от какво да се плашите. Смело можем да очакваме да настане времето, когато ще бъде едно стадо и един Пастир.

Протоколи от годишната среща на ВЕРИГАТА – 10 - 18 август 1914 г., Съборни беседи, Велико Търново

17. Както евреите бяха упорит и своенравен народ, така са и българите – има чудно сродство на духовете. Сега, за да не пострадат българите, за да не се повтори и с тях историята, както стана с евреите, които знаем, че страдаха от Вавилон и Рим и прочее; за да може да стане правилно тяхното развитие, в пентаграма има знаци, от които става ясно, че Невидимият свят пази равновесие. Самата картина на Пентаграма говори и който има разбирането, нека схваща!

[...] И ще се разведрява все повече, защото България става звено за обединението на славяните.

Съборна среща във Велико Търново – 18 август 1914 г.

18. Във времето на българското робство, в епохата на еничарите, някой си турчин даалия, пехливанин, завладял цяла една местност и турил цялото население в страх и трепет. Кого де хване – бие, трепе, наранява и убива; с това той навсякъде се хвали, че гяурите плаши. Никой от местното население не смеел глас да издигне, всички се на Бога молили от това зло да ги избави. Всички мъже носели белезите на турския даалия, но никой не смеел глава да повдигне. Всеки от страх своя ярем носел. Един ден минава през това място млад български овчар, спретнат и обут, с кривак в ръце. Влиза в една гора. Съглежда го отдалеч турският даалия и му извиква:

– Ей, гяур, стой! Кой ти позволи тук да минаваш?

– Аз съм чобанин, стадо си прекарвам.

– Я хвърли тая тояга.

– Но аз ти я нося за подарък – тя е пълна със злато. Моята баба ми каза, че дядо ми от Рая я донесъл. Тя никога не ме е лъгала и пътя ми е оправяла.

– Гледай тоя серсем гяурин какви глупости говори! Ще ти кажа аз на тебе от кой Рай е излязла, от вашия или от нашия! На нея твоята глава ще набуча.

Обаче смелият овчар с още първия замах сабята на пехливана даалия на две строщва; от втория замах, дясната му ръка съвсем увисва; третият замах левия крак на две пречупва и пехливанинът даалия на земята се срутва.

– Нали ти казах, че моята тояга всякога право казва, че от Рая е излязла? Засега ти стигат тия три думи, които от нея научи. Бог добре плаща. Втори път като мина, моята тояга ми пак казва: „Още три думи ще ти кажа и главата ти ще смажа”.

– Вярвам – отговорил пехливанинът даалия – в твоята тояга. Нейните думи в живота си ще прилагам. Мога ли вече аз да се противя на такава тояга, която от Рая излиза и всякога *Истината* казва? Нека отсега нататък раята да бъде свободна, такава е Волята на Аллага.

Този турчин – това е *смъртта*. *Раята* – това сме ние, човечите. Има ли място в света, където този „пехливанин” да не е влизал? Какво говорят кръстовете по гробовете?

[...] Българският млад овчар със своята тояга, излязла от Рая, която лъжа не казва, с три удара – срещу ножа, в дясната ръка и в левия крак на даалията – да опровергае лъжливата теория, че пехливанинът даалия е непобедим. Обаче трябва мъжество, трябва воля за такава гигантска борба.

[...] Този млад овчар представлява разумният непоковарен човек, ако неговата „баба” представлява Божествената Любов, която постоянно говори в нашата Душа, че свободата е човешко право; и ако „дядото” представлява Божествената Мъдрост, която изнася тоягата, т.е. Божествената Истина и Закони, и я поверява в ръцете на това разумно същество, да брани своята Душа от заробване; и ако ножът [на даалията] представлява природните сили в разрез на човешкия прогрес; и ако ръката му показва покварената човешка воля, а левият крак – поквареното човешко сърце, ние мислим, че като се реагира върху тия сили в дадена посока, можем да отстраним разрушителните действия.

***Необходимостта да познаваме Бога – 21 септември 1914 г.,
Неделни беседи, София***

19. Евреите разбираха почивката своеобразно, както именно и българите разбират неделата. Българинът ще вкара воловете си в обора, ще остави ралото под хамбара, ще се облече добре, ще си тури калпака и ще отиде в кръчмата, където още с влизането си ще извика: „Дай насам половин кило винце – днес е неделя. Шест дни трябва да работим, а седмия ден ще прием – ще се веселим”. Подобни схващания имаха и евреите за съботата. И Христос ги изобличава, като прави едно сравнение: **„Ако вашата овца падне в съботен ден в някоя яма, нали ще я извадите?”**.

[...] Българската дума *мъж* има дълбоко съдържание: тя произлиза от санскритската дума *манас*, която означава същество, което мисли; затова хората казват: „Бъди мъж!“, т.е. същество, което мисли, разсъждава, което има воля да върши това, което е добро. Това значи да бъдеш човек.

[...] Започнете да работите и нека всеки да работи вътре в себе си. Когато на българина дойде някой приятел на гости,

той го взема и му показва какво има в своето стопанство, как е нареден и приятелят му го похвалва и се радва. Един ден ще дойде Господ от Небето, къде ще Го разведете вие? Плевнята ви, хамбарът ви са съборени, черквата и училището – също, ако Той намери всяко нещо тук в ред и порядък, ще каже: „Ето човек, който е работил разумно“.

*Колко по-горе стои човек от овца – 28 септември 1914 г.,
Неделни беседи, София*

20. В начало бе Словото и Словото бе у Бога, и Бог бе Словото. Тук основната мисъл е Словото. Какво трябва да подразбираме под думата *Слово*? Онзи разумен Божествен акт, изявен чрез известни вибрации, които можем да възприемем. Значи, когато нещата станат видими, осезаеми, достъпни за човешкия ум – нещо, което е сформирано, понятно за нас, това наричаме *Слово*.

Разбира се, на български думата *Слово* има едно значение, а на гръцки език, на който първо е написана тази евангелска фраза, има малко по-друго значение. На гръцки тази дума започва с буквата *λ* – Логос, а на български започва с буквата *с*. Тоя факт същевременно показва, че гръцкият и българският народи не се намират на едно и също място, на едно и също поле. Когато думата *Логос* е писана на гръцки език, елините са имали стремеж нагоре, към Ангелите, а нашата буква *С* е символ на полумесец, което означава, че ние се намираме на обратната страна на астралния свят, нямаме Светлина и затова я вземаме, отразена от Луната. Следователно можем да кажем, че по Словото славяните са народ, който слиза надолу, че са достигнали до най-дълбокото място, докдето може да се слезе, и че сега ще започнат своята нова еволюция. Тази е причината, поради която аз не мога да ви обясня и вие не можете да разберете Словото – понеже във вашите мозъци, във вашите умове още Луната грее, у вас образите, фигурите, всичко е смътно. Но когато дойде дневната светлина, или когато Христос дойде в нова форма, всичко ще стане за вас светло и ясно. И тъй, под думата *Слово*

разбирам онова Разумно Начало, което твори и създава у нас и мислите, и желанията, и действията. И сега ние трябва да се върнем към това Начало.

В начало бе – 8 ноември 1914 г., *Неделни беседи, София*

21. Какво трябва да подразбирате под думата *Учител*? Тази дума има отношение към чисто Духовния свят. Не е учителстване да учиш хората как да градят църкви, как да посяват цветя, зеле; това не е учителстване. Доброто учителстване подразбира един акт на висше самосъзнание – трябва да се извърши един чисто духовен процес, между учителя и ученика трябва да има едно пълно съзнание върху задачата, която имат да изпълнят, да съществува една обмяна, каквато съществува между майката и отглежданото от нея дете; учителят да предаде известни истини и ученикът да ги използва както трябва.

[...] „Какво ще стане с българския народ?“ Нека всички българи се обърнат към Бога – аз им гарантирам, че всичко ще бъде наред. Но ако носят сегашните глави, по 39 тояги ще ядат – тъй е писано в Божествената книга. Ама Русия била такава-онакава; и тя, ако следва Господа, ще бъде благословена; ако не го следва, ще яде 39 тояги. Същото е и с Германия, с Франция, с Англия, с всички – Господ всички бие наред, на общо основание.

Учителите – 7 декември 1914 г., *Неделни беседи, София*

22. Какво е отношението на България спрямо Великите сили? Както една малка клечица тук, на физическия свят, е нищожна, понеже се търсят все големи клечки, но на духовното поле тя означава нещо.

[...] Българите казват: „Биха ни, взеха ни маслото“, но не бойте се, вашето масло не е в сърби и гърци. Те взеха айряна, а маслото отиде горе в Небето. Кое е България? Това са живите съзнателни хора. Какво ще стане с България? Тя е посята и ще трябва да поникне – да пострада.

[...] Гърците имат култура, обаче те трябва да се държат добре със славяните, за да се благословят.

[...] Сега културата се пренася в славянството. Българите и останалите славяни трябва да се съединят. Но на ума на поляци и сърби не трябва да се разчита, като се говори за бъдещата култура, защото техният ум е умът на парите. Те са достигнали да имат пари, сила и власт, а бъдещата култура иска нещо повече.

Разговор за Откровението – 5 януари 1915 г., Извънредни беседи, Бургас

23. Много народи са се изгубили заради неизпълнение на своите обещания [към Бога]. Така е и с всеки човек.

[...] И аз бих желал всички българи да имат тая разумна вяра, Разумна Любов и Разумна Правда, та те да послужат за основа на бъдещия живот, на обединение. Българският народ не е живял както трябва. Българските царства едва са достигали 50-60 години, защото са живели разединени. Сега се изисква разумно съединение между българския народ, нека се забравят ежбите. Този урок, който българите научиха преди десет месеца и ставаха по-разумни, другите държави сега го учат, за да поумнеят и те. Българският народ ще роди умни хора.

Но Син Человечески, кога дойде, дали ще намери Вяра на Земята – 10 януари 1915 г., Извънредни беседи, Бургас

24. Христос работи навсякъде из България – села и градове. Трябва да си помагаме с мислите си, макар и някой да страда кармично.

[...] Ако българският народ не се моли на Бога, ще бъде наказан с още по-голямо наказание. [...] Славянството, ако прегреши, ще пострада много. Сега иде Господ, но кражби не позволяваме, богохулство – също. Вам казвам: стягайте се, работете умно, оправете се! Поповете не закачайте заради доброто на народа – прощавайте им. Господ ще ги съди.

[...] Искайте сила, имайте Вяра. Искайте чудеса – българският народ бе изгубен. Сега и сърби отстъпват, и гърци отстъпват. Ние работим сега и ако не работим, лошо ще стане. Може да сме грешни, но най-безгрешните сме от другите. От България се искат 1440 души избрани, а други – и от другите славяни.

[...] Аз познавам Господа по-добре, отколкото вас познавам. С Него по-тясно съм свързан, отколкото съм с вас. Вие ще живеете на този свят и ще проверите всичко, което сега ви казвам. Господ от хиляди години говори. Това не е цялата Библия, има още неща, които не са писани, и това е една много голяма книга, а след време ще стане още по-голяма. Сегашната Библия ви служи като ръководство да се отнесете към другата БИБЛИЯ.

***Христос ще дойде и ще се прояви** – 21 януари 1915 г.,
Извънредни беседи, Бургас*

25. Една мида може да направи един бисер, за който Христос я похвали; вас, като влезете в Небето, за какво ще ви похвали Христос? Някой ще каже: „Аз бях в България пръв министър“, но Христос ще го попита: „Е, какво добро си направил за българския народ?“.

– Никакво.

– Бисер имаш ли?

– Нямам.

– Ха навън, пак долу, на Земята, дотогава, докато, направиш бисер, защото без този бисер няма да те приема в Царството Божие.

***Многоценният бисер** – 19 април 1915 г., Неделни беседи*

26. Ние сме длъжни да обичаме свещениците заради Бога, понеже са ни братя; знаейки, че имат известни слабости, всички тези работи аз ги вземам предвид. Аз бих желал във всяка една черква да има герои и тогава ние ще бъдем един християнски народ, който живее по християнски.

***Блудният син** – 27 юни 1915 г., Неделни беседи, София*

27. Когато представителите на еврейския народ се молеха, всякога побеждаваха; това е вярно и при египетския народ: докато египтяните са се молили, те са имали една отлична култура, която е преживяла хиляди години, но когато настъпи грубият материализъм, веднага дойдоха всички нещастия върху Египет.

Това е вярно и по отношение на съвременните народи – проследете и ще видите, че разрухата на една държава започва, когато хората престанат да се молят.

[...] Молете се за българския народ, когато на всички българи върви, и вашите работи ще вървят. В прав смисъл ние трябва да се молим за всички и когато Бог всички благослови, тогава Той дава.

[...] В тази война мнозина българи повярваха, защото от опит видяха, че има Бог.

[...] Когато приемем Божието благословение, тогава ще служим на Земята – било между българите, било между гърците или между което и да е племе, т.е. ние ще влезем в даден народ, когато служим на Бога. Всеки народ има свое призвание, всеки народ трябва да извърши някаква мисия; едно време бяха египтяни, римляни, гърци, англичани, германци, американци, а сега идват славяните. Всички народи трябва да служат на Бога и пред Него всички те стоят като един индивид.

[...] Молете се да ни просвети Бог, да станем служители на този народ за неговото добро, за да могат всички индивиди да намерят това благо.

***Молитва** – 4 юли 1915 г., Неделни беседи, София*

28. Аз бих желал всички българи да бъдат самаряни, ние искаме всички свещеници и учители да станат самаряни, ние искаме всички адвокати и съдии да станат самаряни, защото това са почетни служби.

***Добрият самарянин** – 11 юли 1915 г., Неделни беседи, София*

29. И тъй, да започнем от учтивостта един към други. Ще ви кажа: нашите приятели в Невидимия свят считат, че няма учтивост между нашите приятели. Аз не ви считам за неучтиви, но приятелите, които присъстват сега, ви считат за малко неучтиви. Така минаваме ние, българите, на Небето – за неучтив народ. И всеки българин носи тази неучтивост. Ще я намерите в ежедневието живот на българина: между мъж и жена, между дъщерята и

майката, между сина и бащата. Тя е недъг народен, върху който Господ трябва да работи.

Годишна среща на Веригата – Велико Търново – 4 - 8 август 1915 г., Съборни беседи, Велико Търново

30. Страданията на един народ са необходими за последния както за отделната личност. Мъченията и изтезанията са наши изобретения.

[...] Който не иска да страда, който иска наготово да му шетат, минават го в каталога на страхливците. Страдате ли – вие сте герой. Я кажете, българският народ кои величае – ония страхливци, които в турско време предаваха народа, или пък ония, които са страдали за тоя народ? А колко повече ще бъдат възвеличени ония, които страдат за Истината! Принципът е същият.

Истината – 24 април 1916 г., Неделни беседи

31. „Всеки народ, племе и език, който говори зло против Бога на Седрах, Мисах и Авденаго, ще се намери на късове и къщата му ще стане гноище, защото друг Бог няма, Който може да избавя така”. (Данаил 3:29)

[...] Какво ще стане с Българския народ? Велико бъдеще го очаква. Той трябва да повярва в Живия Господ и да каже: „Щом Бог е с нас, никой не е против нас. Живият Господ ще ни ръководи”. Той ще внесе ред и хармония между всички народи. Той ще заличи всички погрешки и престъпления. Той ще изглади всички мъчнотии. Всичко, което проповядвам, ще се сбъдне. Голямо благо иде за всички. Бог носи това благо от Небето. Едно се иска от всички: да бъдем истински българи. Ако не мислите зло и прилагате Новото учение, Бог ще бъде с вас, Той е всемоушен, всемоушен и всемоушен. Не се плашете от страданията, защото пропастта под вас е дълбока само 15 см.

Да я не тия ли? – 22 октомври 1916 г. Неделни беседи, София

32. Христос дойде между евреите, които бяха избран народ, но тяхната Църква беше „църква” на грабеж. И ако днес

евреите са пръснати по света, то е, защото бяха лакоми и Господ ги прокле и ги наказа. Господ не ги прокле в буквалния смисъл, но те сами си докараха това. Някои мразят евреите; не трябва да ги мразят, а да ги приемат като един добър пример. Аз вярвам, че ако евреите един ден приемат Христа както трябва и дойдат в областта на душата, ще кажат: „В Христа Исуса няма ни елин, ни юдеин”. Христос обединява нещата в себе си.

Христа да придобия – 5 ноември 1916 г., Неделни беседи, София

33. Имаме две култури – култура на змията и култура на Сина Человечески. И двете трябва да бъдат издигнати. Ще попитате каква култура може да има в змията. Във всички народи змията е играла важната роля на една велика култура. В българите тя е останала в преданието за змейовете: “Змей ме люби, мамо” се споменава в българските народни песни. Това са остатъци от тази древна култура на източните народи. Това представлява културата на хора, които са слизали от Невидимия свят надолу, а сегашните хора се качват от долу нагоре.

[...] Земята на един народ е неговото тяло, а хората, които я населяват, е неговата душа. От чисто Божествено гледище никой няма право да взема земята на един народ, в която той ще се учи и упражнява.

[...] Аз съм изследвал психологията на българите и съм дошъл до следното заключение: покрай другите добри черти в българите има една отличителна черта. Когато му проповядват каквото и да е учение, българинът най-напред иска да знае с пари ли проповядват, или не. Ако му проповядваш с пари, той ще ти каже: “Аз знам защо проповядваш, за пари и аз мога да проповядвам” и след това ти не можеш да имаш пред него никакво влияние. Българинът казва: “Не отварям вратата си за теб, аз знам защо проповядваш”, но щом научи, че проповядваш без пари, ще рече: “Защо ли проповядва той без пари, има нещо у този човек”. И наистина, българинът е прав. *(Учителя е проповядвал около 44 г. в България без никакво заплащане – бел.сът.)*

[...] Ако искате да имате успех и този народ да ви слуша, направете му добро и го оставете той да си работи. Аз схващам думата *проповедник* в следния смисъл: този, който може да вземе най-добрите семена, а после да посреща всички хора и да им ги раздава. Питам ви какво е вършил Христос. Ако един човек дойде между един народ, както и Христос беше между хората, и започне да отваря очите на слепите, да лекува болните и т.н. и целият народ тръгне подир него, питам: той лошо ли прави? Всеки, който идва в света, да носи Божественото учение, трябва да държи в ума си, че това е Христос вътре в нас.

Когато хората казват: “Господ да не ни взема земицата”, те са прави. Българинът е много практичен, защото земята е нашето тяло, затова те са готови всички да измрат, но да не дадат земята си.

[...] Ако българите слушат Господа, народ и половина ще бъдат. Употребявам българския израз „човек и половина”, което значи много добър и умен човек.

Някои мислят, че съм дошъл да разединявам. Не! Да съединявам, да обединявам – затова ме е пратил Господ тук, на Земята. Даром съм взел – даром ще ви го дам. Не искам друго, освен вие да Любите Господа. А за мен нищо не мислете. Аз бих желал българите да приемат това Учение, а после нека заличат името ми, нека ме забравят! Знаят ме тук като г-н Дънов, а не знаят какво е моето истинско име. Един ден как ще ме търсят!

[...] Искам вие, българите, да сте добри. За вас говоря, защото и други българи има, но те са на онзи свят и искат да знаят какво правите вие, как живеете. Те са в Божествения свят. Всеки ще бъде в Божествения свят, откъдето ще изпраща свои посланици. Един ден ще оставите други на Земята, а вие ще отидете Горے. Този Христос, Когото сме потъпкали, трябва да Го очистим и да Го въздигнем. Този Христос ще ни въздигне и ще каже: **“Елате, българи от този и от онзи свят, които Ме въздигнахте, които Ме очистихте, елате, Аз ще ви въздигна!”**. Да се въздигне змията – това сме ние (*т.е. злото в нас – бел.сът.*), а да въздигнем Христа – това е Той, Който е вътре в нас. Тогава ще бъдем едно с Христа.

Ще ви въздигна – 3 декември 1916 г., Неделни беседи, София

34. Под думата *погиване* разбирам асимилиране на Висшия принцип от нисшия. Когато разумът стане жертва на вашия стомах, това е нисшият принцип. Съвременните хора много се радват, когато започват да затлъстяват, а това е най-голямото нещастие.

[...] Господ ви е пратил да служите някому – например да наглеждате няколко сирачета, а вие искате да заемете първо място, да станете министър-председател и да управлявате България. Кажете ми: кой министър е оправил България, кой министър е оправил Германия, Англия или други? Без Христа нищо не може да се направи. За да бъдете силни, Христос във вас трябва да се събуди, а Той ще се събуди само по пет начина: когато бъдете едно с Добродетелта, Правдата, Истината, Мъдростта и Любовета.

Спаси ни – 17 декември 1916 г., Неделни беседи, София

35. Първо ще служиш на Бога, после – на своята душа, после – на своя дом, на обществото, на народа си, на своето племе и най-после – на цялото човечество. Това са задължения, които човек трябва да научи и да изпълни. Това е велика Наука.

[...] Българите поддържат девиза „Съединението прави силата“. Една дума липсва на тоя девиз: Съединението в Любовета прави силата!

[...] Ако всеки народ реши да служи на Бога, хората нямаше да воюват. Понеже не служат на Бога, сегашните хора разрушават това, което са създали. Един ден те ще видят погрешките си.

[...] Аз бих желал българите първи да дадат пример. Нека свещениците решат да служат на Бога с любов. Ако искат, нека дойдат при мене да им предам това учение, те да го проповядват. Аз съм готов да отида на друго място, след като им предам всичките си права и привилегии. Важно е българският народ да се просвети духовно и да заеме достойно своето място между другите народи. Ако всички приемат Новото учение, пътищата им ще се оправят, семействата и училищата ще се повдигнат. И тогава ще ти бъде приятно да минаваш от единия край на Бъл-

гария до другия – ще бъдеш като в рай. Ще вървиш и ще се радваш, че служиш на Бога. Където минеш, дърветата и цветята ще ти се усмихват и по-добре ще цъфтят; плодовете сами ще ти се предлагат. Моми и момци ще те посрещат с радост и веселие. Навсякъде ще се чуват песни и игри.

[...] Първото същество, което е дошло на Земята, е съществото, което е мислило – то е *мъжът*. Следователно под думата *човек* се разбира онзи период, когато хората са започнали да мислят, да разсъждават в Божиите закони и тогава се явил мъжът.

Ще бъдат научени – 24 декември 1916 г., *Неделни беседи, София*

36. Разнесете това учение на народа – само така, а не по друг начин всеки народ ще може да се издигне. Който иска да опита, нека приложи това Учение и ще види резултата. Само така българският народ ще може да се издигне, а не по друг начин. То е една положителна наука и всеки народ, който работи така, всеки дом, всяко общество ще бъдат благословени. Жени, деца, мъже – всички ще бъдат благословени.

Растете в благодат* / Растене и познание* – 7 януари 1917 г., *Неделни беседи*

(*Две различни заглавия на една и съща беседа)

37. Българите в [песимизма си] стоят по-високо даже и от Шопенхауер. Във всички има тази отсянка на песимизъм; българинът скоро се обезсърчава, отчайва и тогава дохожда философията на Шопенхауер.

Марта и Мария – 14 януари 1917 г., *Неделни беседи*

38. Под думата *ГОСПОД* се разбира най-възвишеното, най-благородното начало, което твори. Този принцип е мек и пластичен, но с това Той не е ограничен и е Безсмъртен – в този принцип не съществува смърт.

Двамата господари – 21 януари 1917 г., *Неделни беседи*

39. Ще взема от този стих думата *блажени*. Христос не казва: „Блажени са онези, които имат много пари, които имат много къщи, които са много учени, които са силни на деня”, но казва: „**Блажени са онези, които са гонени заради правдата**”.

Блажените – 4 февруари 1917 г., Неделни беседи

40. Казва се в Писанието, че Бог направил жената от ребро, а знаете ли що е *ребро*? Буквата **р** означава *работа*, която първоначално е трябвало да донесе благото в света, а тя после го размирила (*размирици – бел.сът.*) и Господ я наказал. Значи Бог е направил жената от реброто на мъжа – от реброто на Мъдростта, за да бъде разумна, да свърже света, да му предаде една сладост, всички да намират утеха в нея.

Венецът на живота – 15 февруари 1917 г., Извънредни беседи, Беседи пред сестрите, София

41. Българите искат да знаят какво ще стане с България. Нищо лошо няма да стане. България ще продължава своето съществуване. Бог казва днес: „**Ако хората Ме слушат, само една дума ще кажа и войната ще престане. Понеже не слушат, ще ги оставя да се бият, докато се вразумят**”. Много хора, които не почитат баща си и майка си, не любят ближния си, още живеят според законите на Мойсей. И до днес още има между хората паразити. Ние не се нуждаем от паразити. Светът има нужда от добри хора, от красиви цветя, които надалеч разнасят своето благоухание. Светът се нуждае от благородни души и сърца, от разумни майки, бащи и деца. Това иска Бог, това е проповядвал Христос преди две хиляди години.

Спасението – 25 февруари 1917 г., Неделни беседи, София

42. Какво подразбира Христос под думата *Виделина** ?

(*Според учението на Учителя Беинса Дуно, една от най-силните думи в българския език е думата: ВИДЕЛИНА, а също и думата БЛАГОСТ – бел.сът.)

[...] За виделината имате още смътно понятие. Думите *светлина* и *виделина* са от един и същ корен, но светлината е отраже-

ние на виделината. Виделината е съединение на онзи Божествен елемент, който се отнася вече към човешкия ум, т.е. който ни прави да разсъждаваме разумно, да имаме логика, съдържание и смисъл в нашата мисъл.

[...] Виделината е един вътрешен процес. Тя е елемент, който може да се опита всякога. Виделината е най-реалното нещо в света. Тя е хиляди пъти по-реална от този свят: тя създава човешката мисъл, желанията, тя е проводник в Духовния свят и съществува във вида на съвременния етер; тя е обвивка на човешкия дух, на човешкия ум и без нея никой не може да мисли и да чувства.

[...] Именно виделината проявява и е здравословното състояние на човешкия ум, атмосфера, в която човек трябва постоянно да живее. Когато писателите изгубят тази виделина, те стават безплодни; когато учителите я изгубят, изгубват своите методи и не могат да преподават; когато майките я изгубят, липсва им търпението и любовта и не могат да възпитават. Ако нямате виделина в себе си, не може да се прояви у вас Любов, Истина. Христос казва: „**Вие сте виделината**“. Кои *вие*? Първият елемент е *солта*, законът на равновесието, който държи всички сили в равновесие; вторият елемент е *виделината*, тя въздига и възраства нещата, т.е. всички мисли и желания растат във виделината и се развиват по-правилно.

[...] Според мене всички болести, които сега съществуват, се дължат на дисхармонията, която се явява в Божествената виделина.

[...] Един ден и пред вас ще се открие велик свят, в който виделината съществува. Тази виделина иде отвътре, а не отвън.

[...] Виделината е един от основните елементи за отглеждането на добри синове и дъщери.

[...] Ако искате да повдигнете българския народ, трябва да градите. България се нуждае от *сол* и от *виделина*, която възраства нещата, и затова учените трябва да мислят върху това. Без сол и без виделина няма България. Българският народ има един корен долу в земята и един клон в Божествения свят; този народ

трябва да роди плодове на клона си Горе. Само така може да се охарактеризира един народ или една душа. Душите наистина са индивидуални, но са едновременно и колективни. Колективността е закон на хармонията. Виделината можем да чувстваме с душата си, със сърцето си, с волята си.

[...] Нещо, което руши виделината, е гневът; сладострастието, което е гробът на Любовта; други спъващи елементи са: леността, завистта, лакомството – да имаме много.

[...] Желал бих всички българи и българки да бъдат велики – велики в Добродетел, велики в Любов, велики в Правда, велики в Мъдрост, велики в онази Божествена Истина на виделината, за която аз ви говоря. Разсъждавайте за виделината, тя е с вас, опитайте я, бъдете самостоятелни, влезте като пчелите във всеки цвят, за да си съберете медец! Не оставайте там да пренощувате – то е сладострастие – а вземете си меда и идете във вашия кошер.

Виделината – 1 април 1917 г., Неделни беседи, София

43. Какво ще стане с един или с друг народ – това да не ви смущава. Душата е по-важна от народа. Един човек, който носи мир, благоденствие на хората, струва повече от цял народ, който носи скръб, страдания и разрушение за човечеството. Къде е великата Римска империя? В това време живееше един истински Човек в света, Когото разпнаха наред с разбойниците, но Неговите идеи и до днес още съществуват и владеят света. Той струва повече от цялата Римска империя. Този Велик Човек беше Христос. Днес всички българи искат да знаят какво ще стане с България. Ако следва Божиите пътища, нищо лошо няма да ѝ се случи.

Яков и Исав – 8 април 1917 г., Неделни беседи, София

44. Мома, която пее, има голямо почитание в българския народ.

Влиянието на музиката – 12 април 1917 г.

45. Да разгледаме буквите, от които е съставена думата *радост* на български език.

На първо място буквата **р**: образувана от единица и един малък кръг горе. Кръгът означава Божествена идея. Значи буквата **р** подразбира човек, обременен с една Божествена идея.

[...] Втората буква в думата *радост* е **а**. Тя означава двойна бременност – на духа и на ума. Тя е съставена от един ъгъл, обърнат с върха нагоре – човешкият нос, който символизира човешката интелигентност. В Битието е казано, че Бог вдъхна в ноздрите на човека и той стана жива душа. Значи вдъхва се през носа на човека, а не през устата; също така той вдишва през носа, а не през устата.

[...] Буквата **д** е образувана от един триъгълник, т.е. от три сили, които не са се хармонизирали напълно, защото триъгълникът не е равноностранен. Това са силите на ума, на сърцето и на волята. Именно затова сегашният човек минава през един преходен свят, в който силите постоянно се организират.

[...] Буквата **о** представя условията, при които известна идея се развива.

Буквата **с** означава закон на промени, чрез който идеите се усъвършенстват.

Буквата **т** изразява кръста, т.е. принципите на мъжете и на жените, според които те живеят на Земята.

[...] Направете опит: в продължение на една година всяка сутрин да изговаряте по десет пъти думата *радост*, да видите каква промяна ще стане с вас. Всяка дума крие в себе си известна сила, особено когато се произнася правилно.

[...] Всяко богатство, придобито по неправилен начин, не се благославя. Всеки човек и всеки народ, който придобива богатството си по неправилен начин, ще изчезне, спомен няма да остане от него!

Радвайте се – 15 април 1917 г., Неделни беседи, София

46. Под думата *закон* разбираме проявеното, оформеното в света. С други думи казано: законите не са нищо друго, освен форми, по които може да се изпълнява Божията Воля.

[...] Ако всички хора – българи, руси, французи, англичани, германци повдигнат гласа си към Бога, войната ще спре и мирът ще дойде. Защо воюват хората? За нищо и никакво. Някакви търговски сделки ги заставят да се бият. Едно трябва да знаят всички хора и народи: светът не е някаква анархия, но разумен свят, където Бог е изпратил всички хора да живеят и работят разумно, да си помагат братски. Време е вече да се приложи Христовото учение и да се прекратят всички спорове и недоразумения.

[...] Да изпълнява човек Божиата Воля с Любов – това е девизът, това е религията, от която всеки човек трябва да се ръководи в живота си. Така трябва да живеят и българите.

Божията Воля – 22 април 1917 г., Неделни беседи, София

47. Какво разбираме под думата *сърце*? Като говори за сърцето, Христос разбира онази вътрешна среда в човека във вид на физически етер, която служи за проводник на възвишените сили, идещи от Духовния свят. Ето защо, когато вътрешната, централната част на сърцето е чиста, човек непременно ще види Бога.

[...] След известно време думата *чистосърдечен* ще оживее във вас и ще се ползвате от плодовете ѝ. Всяка дума трябва да се посее, да даде добри плодове.

Чистосърдечните – 29 април 1917 г., Неделни беседи, София

48. Думата *отечество* има малко по-друго значение от това, което хората разбират. Под *отечество* хората разбират дом, фамилия, но това, което на Земята е фамилия, на Небето е Отечество, Божествен дом.

Съчетанието* / **Което Бог е съчетал*** – 3 май 1917 г., Извънредни беседи, София

(*Две различни заглавия на една и съща беседа)

49. Когато изучава вътрешния смисъл на живота, човек дохожда до убеждението, че като мислещо същество той първо принадлежи на Бога, а след това – на човечеството, на своя народ, на семейството си и на себе си. Следователно, ако някой ме пита българин ли съм, отговарям: аз съм мислещо същество, което първо принадлежи на Бога, после – на човечеството, на своя народ, на дома си и най-после на себе си. Този е логическият път на правата мисъл за всеки, който иска правилно да разреши дълбокия смисъл на живота.

[...] Думата *живот* означава движение. Под думите *изобилен живот* се разбира съзнателен, възвишен живот, в който разумната воля се изявява в права посока.

[...] Вземете една саксийка, посадете някое цвете и започнете да го поливате, разкопавате, да го отглеждате с любов. Ще забележите, че като цъфне, мирише много приятно. Престанете ли да се грижите за него, то не мирише вече толкова приятно. С това цветето иска да ви каже, че колкото любов му давате вие, толкова ще ви даде и то. Старите българи са знаели този закон и са го прилагали. Те обработвали нивите си с любов, посаждали житото и го отглеждали с любов, затова се радвали на плодородие.

Взимане и даване – 6 май 1917 г., Неделни беседи, София

50. Под думата *мъж* разбирам още Божествения ум, а под *жена* – Божественото сърце. Умът представлява човешката воля, която се проявява в неговото тяло, а сърцето – движение. Умът представлява волевите процеси, а сърцето – рефлексните. Ако мъжът иска да живее добре с жена си, нека я остави свободна, да се проявява като самостоятелен човек, а не да изпълнява чужда воля и чуждите предписания.

[...] Христос работи с думата *мога*, а дяволът – с думата *не мога*. Кажеш ли, че можеш да живееш добре, Христос е с тебе. Кажеш ли, че не можеш да живееш добре, Христос е далеч от тебе.

Пръбъдете / Пръбъждане – 27 май 1917 г., Неделни беседи, София

51. В старо време българите криели златото си в скъсани торби, в миризливи гърнета, да не внесат съмнение, че тук или там има скрито богатство. Така постъпват и добрите духове. Когато дават на човека някакво богатство, те го скриват в някои обидни, лоши думи, да не го намерят злите същества и да го обсебят. Като знаете това, не се огорчавайте от обидната дума, която ви е казал вашият ближен, но започнете да я анализирате, да извадите добрите елементи, които се крият в нея.

[...] Какво се крие в думата *будала*? Буквата **б** означава растене; **у** – цъфтене; **д** – познаване на законите на любовта; **а** – разумност, **л** – любов към хората и към Бога. Лошо ли е да бъде човек будала? Лошо е, ако не може да извади соковете на тази дума и да ги свари, да изкара от тях нещо вкусно за ядене.

Бог е Дух – 3 юни 1917 г., Неделни беседи, София

52. Някой погледне челото си и казва, че е много умен. Колко е умен? Аз съм правил измервания на челата на българите и намерих, че на височина челото им достига най-много 6 – 7 см., а на широчина – 16 – 17 см. В тези размери се движи умът на българина. Обаче важността на нещата не се заключава толкова в големината им, колкото в тяхната организираност.

[...] Всеки човек, всяко общество, всеки народ имат добри черти, които заслужават подражание. Не търсете вината в съседите си, но подражавайте на доброто, което носят те. Българите прекараха робство под турците и гърците, но придобиха нещо ценно – издръжливост. При това те научиха нещо и от своите потисници.

Дали може – 10 юни 1917 г., Неделни беседи, София

53. Обърнете се към Господа и кажете: „Господи, решил съм да приема Словото Ти и да се храня с Него”. Аз бих желал да направя опит с българите. Ако приемат Словото Божие и се откажат от лъжата, от кражбата, от всички отрицателни прояви, ще им се даде такова изобилие, каквото никога не са имали.

Трите положения – 7 юли 1918 г., Неделни беседи, София

54. Желая всички българи да слушат какво им говори Господ и да бъдат носители на Неговото Слово. За да проверите дали Бог е между вас, съберете се около някой болен и се помолете за него. Ако болният се подобри, Бог работи между вас.

[...] Ако има суша и се помолите за дъжд в името на Господа, дъждът ще дойде, а с него – и плодородието. Сегашните хора философстват, за всичко мислят, но забравят Бога.

[...] Горко на този народ, който не изпълни Божията Воля. Нека съществуват всеки народ, всяка държава, всеки дом, всеки човек, но да бъдат носители на Любовта, на Мъдростта и на Правдата.

Зеведевата майка – 23 юли 1918 г., Неделни беседи, София

55. Като изучавате думите и буквите, ще видите, че всяка дума съдържа в себе си известни закони. Това показва, че имената на хората, с които те си служат, имат дълбок смисъл и значение.

[...] Сега аз проповядвам на българите, защото Бог е решил да ги благослови. Всички ще се подобрят, ще станат добри хора. Всички свещеници, проповедници, учители, майки и бащи ще проявят Доброто в себе си и ще говорят на един език. Господ казва: „**България ще бъде благословена!**“. Времето ще покаже Истина ли говоря, или не. Всички ще бъдете носители на Новото учение по света. Така е решил Бог, а каквото Той решава, не се разваля. Не се обезсърчавайте и бъдете благодарни за това, което Бог ви е дал. Всяка година Той ще ви дава все повече и повече. Той ще ви дава от новото вино, от което няма да се опивате. – „Какво ще стане с България?“. За България иде голямо Добро, което всички трябва да приемат доброволно. Ако не го приемат доброволно, насила ще го приемат, но Бог няма да отмени решението Си. Какво правят майките със своенравните си деца? За да приемат благото, доброто, което им дават, те ги набиват.

[...] И тъй, пита ли ви някой в какво се заключава Новото учение, ще отговорите: „Новото учение има за цел да превръ-

ща водата в добро вино, което никога не ферментира”. Какво означава думата *вино*? Буквата *в* означава съединяване на човешката душа с Бога. Буквата *и* означава слизване на човека към страдащите, за да им помогне, и после пак да възлезе към Бога. Буквата *н* означава примиряване с противоречията в живота. Буквата *о* означава използване на Божествените условия, които са вложени в човека.

Доброто вино – 4 август 1918 г., Неделни беседи, София

56. В едно българско село детето на чорбаджията, десетгодишно момче, се качило на едно дърво, където имало лястовичка с пет малки лястовичета. То свалило малките от гнездото и отрязало езичетата им. След това пак ги турило в гнездото. Майката не само че не обърнала внимание на постъпката на детето си, но се засмяла, без да го накаже и смъмри. Какво се случило с това дете? Като пораснало, станало голям момък и се оженило. Родили му се пет деца едно след друго, но всички били неми. Защо трябва човек да прави зло, да малтретира малките и безпомощните същества? Понякога човек върши зло от незнание, а понякога – съзнателно. Будни трябва да бъдете всички, да давате отчет даже за мислите си, да напътвате и поучавате невежите и по-малките от вас.

[...] Майките трябва да забраняват на децата си да убиват мухите, да развалят гнездата на птичките [и т.н.].

Двете жени – 11 август 1918 г., Неделни беседи, София

57. Аз нямам нужда от ученици, направени от кал. Сега и аз желая да срещна българи, които не са направени от кал. Има вече такива българи. Какво ще стане с България и с българите? Онези, които са направени от кал, ще се стопят; онези, които са родени от чиста вода и от Светлината на Духа, ще имат велико бъдеще. Това е казал Христос на Своите ученици, това и аз казвам днес на вас.

Вкъщи – 1 септември 1918 г., Неделни беседи, София

58. Думата *Исус* не означава обикновен човек, който се е родил само да яде, да пие, да се облича, да се забавлява. Обикновеният човек е „кукла” в живота, а *Исус* е човек с велико предназначение. *Исус* подразбира Принцип, който носи в себе си условия да спасява, да освобождава, да оплодява нещата и да възкресява мъртвите.

[...] Бог търпи всичко, което става, и чака времето, когато българите ще съзнаят положението си. Той ще даде нови къщи, т.е. нови тела на заминалите и убитите на бойното поле, и ще вложи в тях нови мисли и желания, по-добри от сегашните. Мъчнотиите, които вие не можете да разрешите, Той ще разреши. Така постъпва всеки учител – когато ученикът не може да реши задачата си, учителят я решава.

Да Го посрещнат – 8 септември 1918 г., Неделни беседи, София

59. Българският народ е един от слугите на Господа, той е на възраст 15 - 16 годишно момче, което обича да прескача през плета(т.е. да прескача оградата и върши пакости – бел.сът.). Всички народи са синове на Господа, по-стари и по-млади по възраст, затова те трябва да живеят помежду си като братя. И българите трябва да живеят помежду си като братя.

Не може да се укрие – 15 септември 1918 г., Неделни беседи, София

60. Всеки народ, който мисли, че сам ще оправи работите си, още повече ще ги обърка. Ако всички европейски народи мислят така, цяла Европа ще се напълни с инвалиди. Най-после всички народи ще се обърнат към Бога. Ще кажете, че отговорността лежи върху управляващите – не е така. Всички хора, всички семейства, всички общества носят отговорност за положението на своя народ. Всеки човек поотделно е толкова отговорен, колкото и управляващите.

Двамата братя – 22 септември 1918 г., Неделни беседи, София

61. България се нуждае от герои, от хора с характер, с Добродетели, с Вяра, които могат да издържат на всички условия. Сега иде неприятелят. Вътрешното разлагане, желанието на човека да се осигури, да живее само за себе си трябва да се премахне. Няма защо да се осигурявате. Още със слизането си на Земята човек се е осигурил.

[...] Това, което ставаше досега, аз наричам междуособица, а не война. Досега се биха брат с брата – това не е война. Истинската война подразбира да воюваш със злото, с кражбата, с лъжата и да ги победиш.

[...] Войната сега започва и се развива във ваша полза. Ние ще спечелим войната. Коя война? Божествената война, която ще повдигне народите. Българският народ ще бъде велик не както мислят българите, но велик пред Бога. Искам всички хора, всички народи да станат велики и така да се явят пред лицето на Бога – своя Баща.

[...] Какво трябва да направи българският народ в тези трудни времена, които преживява? Едно се иска от всички: да възлюбите вашите Божествени Баща, Майка, Брат и Сестра. Това значи да се обърнете към Бога. Така ще се спаси българският народ. Така ще се спасят всички българи: свещеници, учители, управници, съдии, майки и бащи. Готов съм да стана слуга на всички, само вие да се спасите и повдигнете.

[...] Великото Божествено Воинство слиза от Горے, пръсва се между всички народи – германци, французи, руси, англичани, италианци, българи, сърби, всички заедно пеят: „Мирът иде вече! Всички сме братя”. Христос казва: „**И Аз Съм сред тях**”. Той е възседнал бял кон, с бяло знаме в ръка и казва: „**Където са двама или трима, събрани в Мое Име, там Съм и Аз**”.

[...] Днес България има нужда от герои на фронта срещу злото, които да проявят търпение. Носете тази мисъл навсякъде. Помнете: няма зло за България. Българският народ ще се повдигне. Бог ще даде на България толкова земя, колкото ѝ е необходима, даже и повече, отколкото очаква. След хиляда години България ще бъде голяма, ще разполага с толкова земя,

колкото не е предполагала, ще я управлява един от най-добрите царе. Ще има и добри поданици: добри свещеници и учители, добри съдии и управници, разумни майки и бащи, безкористни търговци, трудолюбиви земеделци. България ще се превърне на райска градина, а българите ще бъдат облечени в празнични премени. Това ще се сбъдне след хиляда години.

***В мое име** – 29 септември 1918 г., Неделни беседи, София*

62. Днес от всички хора се изисква да поставят Доброто за основа на своя живот. Това се иска и от българите. Хората отлагат нещата за далечното или близкото бъдеще. Не! Доброто, което си намислил да направиш, направи го още днес.

[...] Задачата на всеки човек, на всеки българин е да познае своя Баща и да каже: „Готов съм вече да изпълня първо Волята на Баща си, а след това и на своя ближен”. Бог ще му отговори: „Да бъде благословен този народ, този човек, който е готов да Ми служи с Любав. Аз ще платя всичките му дългове, ще му направя нова къща, ще му дам добри синове и дъщери”.

[...] Иде Божието благословение за всички народи. Които са готови, ще проверят това след десет години, други някои – след сто години, а най-неподготвените – след хиляда години. Всички ще проверят, че думите ми са истинни.

***Да се роди** – 6 октомври 1918 г., Неделни беседи, София*

63. Кой човек е българин? Който носи в себе си следните четири качества: Честност, Справедливост, Разумност и Доброта. Който е честен, справедлив, умен и добър, той е и англичанин, и французин, и германец, и руснак, и сърбин, и грък и т.н. Тъй щото не е достатъчно да се обичате само като българи, но всички хора на Земята трябва да се обичате като братя. Всеки народ трябва да постави Любавта за основа на Живота и в нейно име да върши всичко.

***Двата полюса** – 13 октомври 1918 г., Неделни беседи, София*

64. Големите народи са дванадесетте Божии синове, които имат свои деца и образуват малки народи. Славянството е един от големите синове на Бога, а ние сме негови деца.

Дух Господен – 20 октомври 1918 г., Неделни беседи, София

65. Един българин имал голяма слабост към виното, всякога бил пиян. Каквото печелел, все на кръчмаря давал. Един ден жена му го дочакала пред вратата с тояга в ръка – тя била здрава, силна българка, ударила го силно по ръката и я счупила. След това му помогнала да влезе въщи и го попитала:

– Ще пиеш ли пак?

– Повече няма да пия.

На другия ден отишъл при един чакръкчия да му намести счупената ръка. Той го запитал:

– Как стана, че счупи ръката си?

– Остави се, лошо паднах от коня.

Тоягата го направила трезвен. Тази тояга играе в ръцете на родители, на учители, на началници, на министри и помага на хората да изтрезняват. Да изтрезнее човек – това значи да престане да греши. Природата обаче си служи с друг метод – със смъртта. Когато иска да накара човека да не греши, тя праща смъртта.

Двете заповеди – 27 октомври 1918 г., Неделни беседи, София

66. Под *култура* се разбира материалното и духовното развитие на един народ; всяко нововъведение също е култура; всяко излизане от едно състояние в друго е пак култура.

[...] Българите, които вярват в уроки, не позволяват на младите и красиви моми да излизат през деня, да не ги урочасат. Какво са уроките? Лошите човешки мисли и желания. Те крият убийствена сила в себе си. В някои случаи са по-страшни от топовете и оръдията. Книгата на някой писател, пълна с изопачени мисли и чувства, внася отрова в умовете и сърцата на ред поколения, докато оръдията са опасни временно, докато продължава войната.

[...] Всеки народ, който се опитва да ограничи друг, като отнеме свободата му, се лишава от Божието Благословение.

[...] Българинът обича нивиците си, но на всеки човек е дадено толкова, колкото му трябва. Вземе ли повече от определеното, лесно ще го изгуби. Всеки има право да обработва земята, но не да я обсебва. Това изисква и Бог от нас.

[...] Когато всички българи живеят в хармония с Цялото, техният живот ще бъде хармоничен. Още от създаването на света Бог е начертал границите на България, предвидил е каква форма на управление да има. Един ден този план ще се приложи. Това е предвидено както за България, така и за всички народи, за всички хора поотделно.

[...] – “Какво ще стане с България?” Не мислете за това. Работите на България са оправени, но вашите не са оправени.

Призиваните – 3 ноември 1918 г., Неделни беседи, София

67. Желая всички българи да са Ангели с мотики и рала, отколкото „първенци”, короновани в лъжа и кражба. Те са дали вече своя дан (*данък*) на лъжата и на кражбата. Нова страница трябва да отворят и да напишат доброволно и с Любов: “Отсега нататък ще даваме своят дан на Бога и на народа, на Любовта и на новото име на нашия народ”.

Като чуха – 17 ноември 1918 г., Неделни беседи, София

68. Ако знаете азбуката – *аз; буки, веди, глаголи*, това е достатъчно за вас. Какво означават буквите? *Аз* означава човека; *буки* – Божествената книга; *веди* – изучавам, чета, обръщам тази книга.

Изобилният живот – 1 декември 1918 г., Неделни беседи, София

69. Българите представляват черния дроб (*като част от световния организъм – бел.сът.*), защото са много жлъчни, обичат много земята и казват: „Житце, житце трябва за нас“. Черният дроб е необходим, но като се увеличи много, настъпват нещастия. И малък като стане, ще бъде лошо. Черният дроб

трябва да функционира, за да образува жлъчката. Следователно, ако българите изчезнат, в света ще има запичане, а от това – и големи страдания.

[...] Не се безпокойте! Господ се грижи за черния дроб, той е много необходим, без него не може. Следователно между вас не трябва да има разделение. Между сърцето и черния дроб има тясна връзка, те много си симпатизират. Сърцето е много чувствително, а черният дроб е по-пасивен, та се обичат. И тъй, разрешавам въпроса с българите като черен дроб, те са на мястото си и жлъчката няма да се пукне. Благодарете, че сте българи.

[...] Днес в България има много разделения, много партии и всяка се надпреварва да властва, но по-добре ще бъде всички да се обединят, да свирят всички заедно, като в един оркестър. В дадения момент трябва единство, а не разделяне. С това деление българите си пакостят много. Аз не ги обвинявам за това нещо, но им обръщам внимание, защото клетките на черния дроб са най-глупави, най-некултурни, но в тях се съдържат условията на бъдещата култура. Но и между разните черни дробове има голяма разлика – например между черния дроб на един вол и този на един човек има разлика; между черния дроб на един ангел и на един серафим също има разлика, клетките на неговия дроб мислят като вас. Не мислете, че като сте черен дроб, сте много културни; но това състояние, в което се намирате на Земята, е много несигурно, защото между вас има много разделения. И вие, българите, не знаете на кой Господ служите: англофили, русофили, германофили, затова се кръщават с много имена. Казвам: обърнете се към Господа и Нему се прекръстете!

[...] Казвам, че сегашната култура е с надпис: „Съединявайте се, обединявайте се“! Българите, като направят хоро, хващат се ръка за ръка – това е печалба. Защо се въртят? За да се вдъхновят в движението на живота и след това момъкът и момата се оженват.

***Разделено царство* / Рождението* – 8 декември 1918 г.,
Неделни беседи, София***

(*Две различни заглавия на една и съща беседа)

70. Културата подразбира съвкупност на условия и възможности за проява на умствения и духовния живот. За просветата и за културата на един народ се съди по неговите писатели, художници, музиканти, учени и философи, т.е. по проявите на неговия умствен и духовен живот. Културата подразбира още прояви на човешкия дух и на човешката душа с цел невидимото в човека да се изрази във видими, живи форми, от които да се ползва бъдещето поколение.

[...] Достатъчно е да спрете вниманието си върху чертите на лицата на отделни хора от един народ, за да си съставите понятие за тяхната култура. Колкото по-красиви и симетрични са линиите на лицата, на телата им, толкова по-голяма духовна култура имат те.

[...] Народът е условие за развитието на индивида. България е създадена за добрите българи, Англия – за добрите англичани, Германия – за добрите германци и т.н.

И рече баща му – 15 декември 1918 г., Неделни беседи, София

71. За да бъдем силни като народ, като вярващи, трябва да сме съединени в Любавта. Това съединение ще ни направи силни. Казват: “Да се съединим, да образуваме дружество”. Съединение или сдружаване без Любав лесно се разпада, както се разпадат обръчите на кацата.

[...] За да изпълните Божията Воля на Земята, трябва да се облечете с Надеждата, да се изпълните с Вярата и да се съедините с Любавта. Този е пътът, по който трябва да живеят българите.

И аз съм дошъл да помагам на българите. Както и да се отнасят те с мене, колкото и да ме гонят и преследват, аз съм решил да ги стопля, да им направя такова Добро, каквото никой досега не е направил за тях. След това ще им кажа “Довиждане”.

[...] България е тяло, а българският народ – душа. Говоря за българския народ като душа, повдигането, на която влиза в Божествения план.

Неизвестното – 29 декември 1918 г., Неделни беседи, София

72. Казано е в Евангелието, че ако един народ не служи на Бога, ще бъде заличен от Неговата книга. Този закон се отнася както към народите, така и към отделните индивиди.

[...] Да утешиш една вдовица е по-велико нещо, отколкото да ръководиш съдбата на цял народ. Защо? Защото, който не може да зачете една душа, т.е. Бога в себе си, той нищо не може да направи.

Лозата и пръчките – 26 януари 1919 г., Неделни беседи, София

73. Днес всички проповедници се молят Бог да благослови оръжието на народа им. Имат право да се молят за оръжието си, но като националисти, като патриоти, не и като християни. Христос не е поддържал войната. Следователно никой няма право в Негово име да се моли за благословение на оръжието и за успех във войната.

[...] Нека всички мъже и жени, свещеници и учители, управници и управляеми се обединят и заработят заедно за изправяне на своя народ. Новото време изключва лъжата. Никаква лъжа не се позволява. Който лъже, който престъпва Божия закон, сам определя мястото си, сам се отделя от обществото на добрите и почтени хора.

Противоречие в съзвучието – 9 февруари 1919 г., Неделни беседи, София

74. Ето, и българите воюваха, за да стане България велика. Стана ли велика? Не само че не стана, но и днес се страхуват от решението на Съглашението. Какво мислят съглашенците? Каквото Бог мисли за България. Бог е решил да прекара България през огън, да изчисти нейното гърне. Той казва: „Аз не се нуждая от българи, които не се „разтопяват“, не са кротки и нажалени, не гладуват и жадуват за правдата и истината”. Същото се отнася и до всички народи.

Ако не бях дошъл – 2 март 1919 г., Неделни беседи, София

75. Какво означава думата *уго*? На турски език *йок* означава *няма*; на английски *йок* означава *хомот*; на индийски *йог* значи *учител*. Следователно Христос говори за своето *уго* в смисъл на Учител. Той казва: „**Вземете Моето уго**“, т.е. приемерте Го като Учител в себе си и се научете от Него

Моето уго – 9 март 1919 г., Неделни беседи, София

76. В света има само един благороден народ – народът на Божествената Любов, на Божествената Обич и на Божествения Дух. Ще ме попитате навярно към кой народ спадат българите. Когато изучавате окултизма, проследете и вижте как са се появили първите раси и после – как се е появил българският народ. Всичките раси представляват едно човечество. Една раса не е цялото човечество, а е преходен стадий като един лъч от светлината. И всяка раса, всеки лъч носи в себе си известни зародиши, които може да развие. Следователно всяка Душа минава през седем фази и това, което се съдържа в нея, това е и в цялото човечество и обратно. С други думи, когато изучите вашия живот, вие ще изучите живота и на цялото човечество.

[...] Ако обикнем Бога, ние ще бъдем най-великият народ, ще бъдем най-благородните хора в света [...] а царят му, безразлично кой е той, също ще бъде най-великият. Може за цар да е турен най-последният българин, овчар или говедар, но аз ще имам най-голямо почитание към него, ако той може да приложи това.

Велики по Любов, по Обич, по крепост и сила. Царството Божие идва за вас. Днес искам да скъсам всички вериги, в които сте оковани, и да ги захвърля. Искам да превърна всички затвори в храмове, в които да слезе Божественият Дух – Господ на всичката Пълнота.

[...] Ако вървите по стария закон, ще ви наложат големи контрибуции², които с десетки и стотици години няма да можете да изплатите. Вървите ли по новия закон, прилагате ли импулса да взимате Царството Божие с Любов, да го държите с Обич и да го крепите с Дух, никаква контрибуция няма да има.

С любов се взима – 22 март 1919 г., Неделни беседи, София

77. Българският народ трябва да расте в Дух и Мъдрост, за да придобие благодатта. Говоря за българския народ, а не за българското племе. Народът е нещо вътрешно, а племето – външно. [...] Народът подразбира висшето съзнание в човека, който се чувства гражданин и на физическия, и на Духовния свят и работи едновременно за физическото и за духовното.

[...] Всеки народ има определена мисия, която трябва да изпълни добре. На всеки народ е дадено точно определено количество земя, която трябва да обработва и владее. Никой няма право да владее чужда земя и да заробва и измъчва другите народи. Земята принадлежи на Господа и само Той има право да се разпорежда с нея. Всички народи са божии слуги, които изпълняват волята на Своя господар, който не изпълнява тази воля, сам подписва присъдата си. Казано е, че Бог въздава на всеки човек, на всеки народ точно според делата му. Всеки получава заслуженото. Изучавайте историята и ще видите каква е била съдбата на римляните, на египтяните, на вавилонците и др.

[...] Днес и българското духовенство, заедно с учени и философи, казва, че учението, което проповядвам, не е вярно. Нека знаят, че и с тях ще стане същото както с евреите – и те ще бъдат повикани от Горے, да дадат доклад, в който да изкажат мнението си. [...] Едно време евреите обраха Христа, разпнаха Го, но днес това не се позволява. Днес никой не може да обере и разпне Христа. Всеки, който проповядва Божественото учение, е неизвим.

[...] Светът се нуждае от истински учени, музиканти, художници, които да разбират Истината и да я прилагат. Навсякъде има такива хора и в България ги има, но няма още условия за тяхното проявление. Народите още не могат да почитат своите даровити хора. Издигне ли се някой писател, музикант или учен, веднага близките му, неговите сънародници, първи ще го съборят. И против мене се повдига обществото, както и духовенството, но не можах да ме опозорят. Защо? Аз съм дълбоко море. Който се опита да влезе в мене, ще се удави. Аз съм голяма, пълноводна река, която никой не може да подпуши. Турите ли ѝ

бент, ще дойде наводнение, което ще завлече бента и водата ще залее цялата местност.

[...] „А детето растеше в дух и мъдрост“. Така трябва да растат всички българи, всички народи, цялата бяла раса. Не се страхувайте от това какво ще стане с вас. Бъдещето на българския народ, с малки изключения, е светло, бъдещето на славяните е добро. Те носят такава култура, каквато никой не подозира. Всички народи ще черпят от тази култура, тя ще бъде култура на братство, равенство и свобода. В името на тази свобода всички народи ще се обединят, и то така, че големите народи ще покровителстват малките. Ето защо, обръщам се към всички мъже, жени и деца да ратуват за идеята, която ще донесе братство, равенство и свобода между народите.

[...] И тъй, да престане борбата между народите! Всеки народ да се стреми да стане велик по Дух, Мъдрост и Любов, а не голям, да владее и управлява малките народи. Нека всеки работи в това направление – да се освободи от атмосферата, която сега го задушават и да си каже: „Ние можем да се споразумеем, да уредим живота си, защото Господ е с нас, Духовният свят е с нас“. Който препятства на славянството да се прояви, няма да види добро. В бъдеще всички народи ще работят за славянството. Така е писано в Божествената книга. Славяните са богати хора. Техните житници, техните кесии ще се отворят за всички народи и ще кажат: „Братя, елате при нас, да заживеем в мир и съгласие, в братство и равенство помежду си“. Това носи новата култура за цялото човечество. Нова философия иде в света.

Детето растеше – 30 март 1919 г., Неделни беседи, София

78. Българите имат нужда от Савел, който става Павел, българите имат нужда и от Ананий, за да изчезне слепотата в тях. Българският народ е определен да съществува като народ, а различните партии са негови сенки. Съществуването на партиите зависи от народа.

[...] Мисълта на един добър човек е равна на мисълта на хиляда лоши хора; мисълта на двама добри е равна на десет хиля-

ди лоши хора. Ако няколко добри хора съсредоточат мисълта си към доброто на своя народ, те биха постигнали голям резултат. Добрата мисъл твори чудеса. Днес не могат да се намерят двама души на един ум. Единият се мисли учен, другият – прост; единият се гордее с богатството си, другият се стеснява от сиромашията си. Учеността, богатството – това са титли, които нищо не допринасят.

[...]„Всички партии трябва да работят за доброто на своя народ. Не работят ли така, те ще се натъкнат на Моето добро” – така говори Господ. Казвайте на всички партии да работят за доброто на своя народ. Бог желае доброто на Своя народ, Той иска да помогне на всички страдащи, на всички обременени.

Помнете: спасението иде от самите вас, от всеки едно. Ако всички се обедините в името на Бога, аз мога да пророкувам какво ще стане с България. Всяко пророчество има две страни: лоша и добра. Казвате: „България я чакаше добро, но доброто не дойде”. Казвам: ако България изпълнява Божиата Воля, ако всички българи бъдат добри, разумни, честни и справедливи, добро иде за нея. [...] Това може да стане сега, може да стане и след хиляди години – от вас зависи. [...] Ако не изпълнява Божиата Воля и не прилага доброто, разумността, честността и справедливостта, никакво добро не я очаква.

Господ му рече – 6 април 1919 г., Неделни беседи, София

79. Народът е дете, което трябва да се отглежда. Много народи ще изчезнат, защото телата на тия деца не са създадени по правилата, които Бог е определил. Много народи са изчезнали не по същество, а по форма.

[...] Идете в едно българско село, да видите какво хоро се върти там. На хорото се оглеждат моми и момци. Хубаво е българското хоро. Всяка мома, която иска да се ожени, трябва да отиде на хорото. Ще кажете, че не трябва да се ходи на хоро. Питам: дошли ли сте до последното завъртане на стомилионното движение? Ако сте дошли до него, свободно ще ходите на хорото, без да се смушавате. В българските хора има по-голям

смисъл, отколкото в европейските игри, където играят двама по двама. Ако момата играе само с един момък, както се играе по баловете, нищо няма да придобие, особено ако момъкът е демагнетизиран. Същата мома на хорото ще спечели нещо. Тя ще се върне вкъщи разположена и ободрена, защото е приела от общия магнетизъм на участващите на хорото. – „Трябва ли да играем на хорото?“ Ще играете, но като българи, а не като европейци. Добре е да се събирате по 200 – 300 души заедно и да играете, а тъй – двама по двама, или ще спечелите, или ще изгубите. Някои казват, че около мене имало някаква тайна верига. Чудно нещо, каква ще е тая тайна верига? Като се съберат 200 – 300 души на едно място и се магнетизират, всички ще ги видят. Хорото става на открито. Следователно под *верига* разбирам брънка от живи същества, мъже и жени, свързани в общ танц, като дервишите. [...] Аз уважавам българите за техните хора, на които има радост и веселие. Това е култура, това е религия. Казват: „Да си поиграем, да минем по-весело, не ни трябва много деца“. Защо не искате много деца? Когато става въпрос за плодове, искате крушата и ябълката да родят много. Щом дойде до вас, не искате много деца. Нека се родят толкова деца, колкото е определено. Нужни са деца, но деца на Доброто.

[...] Всеки народ, който е честен, умен, справедлив и добър, не може да страда. Всеки човек, който притежава тия качества, не може да страда, никаква катастрофа не може да го сполети. Цялото Небе и цялото човечество са на негова страна.

Нито тържик³ – 13 април 1919 г., Неделни беседи, София

80. Какви дългове имате? Към народа си, към държавата, към близките си.

– „Взели сме много пари назаем и трябва да ги върнем.“ Щом съзнавате, че дължите, ще плащате. Аз не дължа на никого. Аз нямам никакво задължение към българския народ. – „Защо дойде тогава в България?“ Дойдох да ви попея, да ви посвирия и да ви кажа, че Бог създаде света не както вие мислите. Вашите закони не са в съгласие с Божиите, тъй както живеете, това не е българщина, това не е човещина.

[...] Едно време, когато тръгнах от Слънцето за Земята, запитах Господа какво да кажа на българите. Той ми отговори: „Ще им кажеш да бъдат добри, умни, честни и справедливи”. Ако хората на стомаха (*т.е. хората, които основно мислят за ядене – бел.сът.*) спазят тия изисквания, ние, чрез своята артериална система, ще им изпращаме нужната енергия. Ако не живеят както трябва, ние ще затворим крановете си и ще ги лишим от своята енергия. Това изискват слънчевите жители от вас, това изисква Бог от вас. Сега всички се оплаквахте, че нямате плодородие. Защо? Защото не проявихте това, което се искаше от вас. Тая година се отпуска голям кредит на България – ще има голямо плодородие. Ако българите бъдат добри, честни, умни и справедливи, изобилието ще е все по-голямо. Като казвам, че съм дошъл от Слънцето, вие мислите, че това е мъчна работа. Едно се иска от вас: да отворите очите си, т.е. да прогледате. Отвориш ли очите си, ти си вече на Слънцето. Отваряй очите си за Доброто и за Любовета. Аз дойдох в България да кажа на българите истината, да им посоча правия път. И вместо да ме послушат, те ме накичиха с различни епитети: лъжец, самозван пророк и др. Като се върна на Слънцето, ще взема със себе си всички епитети, там ще напиша книга с бележки и впечатления от прекарването ми в България. От моята книга ще зависи бъдещето на България и на българския народ. Ако ме питате кой съм всъщност и какъв съм, покрай многото епитети, дадени от вас, казвам: аз съм един екскурзиант. Може да питате и за Христа – кой беше и откъде дойде. Това не е моя работа. Аз мога да говоря само за себе си. Казвате: „Какъв е произходът на фамилията, в която дойде?” Фамилията ми е Дънов, но това е псевдоним. Бащата на моя дядо бил много як, здрав човек, като дъно. От тая дума произлиза прякорът Дънов. Дъно има и бъчвата, и реката, и морето – интересно е за кое дъно се отнася. Навсякъде има дъно. Горко на оня, който няма дъно! Ето защо, когато ви наричат „дъновисти”, ще знаете, че не сте мои последователи, но сте хора с дъно. След всичко това трябва ли да ви наричат дъновисти? Аз не съм ви турил дъно. Думата *дъновизъм* е про-

звище. Ако се говори за чешма, желая тя да няма дъно. Ако се говори за човек, желая той да има не едно, не две, а много дъна. Горко на оня, на когото се запушат гърлото и червата! Откъде ще влезе и излезе храната? Нещастен е оня, който има само по две дъна – в ума и в сърцето си. Едно от дъната на човека трябва да бъде плоско. Върху него Бог ще Се проектира като светлина, да осветява човешките умове.

Като го видя Петър – 20 април 1919 г., Неделни беседи, София

81. „Кога се молиш” – това значи да се самоопределиш в идеите си. В тоя смисъл молитвата е самоопределяне. Буквата *М*, с която започва думата *молитва*, се състои от три ъгъла: двата са с върха нагоре, а средният – с върха надолу. Средният ъгъл показва, че душата, която отправя молитвата си към Бога, е бременна. Качеството на молитвата се определя от плода на тая душа. Молитвата не е нищо друго, освен дълбоко желание на човешката душа да постигне нещо. За реализиране на това желание се иска участието на ума, на сърцето и на волята. Където умът, сърцето и волята се съединяват, там молитвата се реализира. [...] **Молитвата е най-силният акт в човешкия живот.** Тя концентрира човешката мисъл, човешките чувства и човешката воля в едно. Тая молитва е мощна, тя върши чудеса.

[...] Християнската църква трябва да работи за човечеството, да пречисти човешките мисли и желания. От години говоря на българите, но те не разбират и не слушат. Те не знаят, че щом сляза от това място, болшевиките ще дойдат. Аз говоря за Мир и Любов, за Божествения принцип, който ще спаси човечеството. Ние трябва да се молим да дадем път на Божествения принцип в себе си. Откажем ли на тоя принцип, ще дойде омразата. Нека направят опит в малък размер. Нека ми дадат едно село от сто къщи да приложат закона на Любовта, да видим какъв ще бъде резултатът след 10 - 20 години. Нека видят българите, как се управлява. Законите, с които ще управлявам, ще извадя от човешкото тяло. Като приложат Божествената конституция, всичко

ще тръгне по мед и масло. На сто случая ще има едва едно изключение.

[...] Хората се делят на леви и на десни. Така се делят и философите, и учените. И в Камарата има леви и десни. Понякога левите са десни, а десните – леви. Често управляващите са криви хора, а някога е обратно: управляващите са прави, а управляемите – криви. При сегашните условия не може да кажете коя партия да дойде на власт. В България трябва да дойде партията на живите хора, а партията на умрелите – Господ да я помете. Колкото по-скоро стане това, толкова по-добре. Не взимайте това помитане в лош смисъл. Както жената мете къщата и я чисти, така ще се измете и партията на умрелите хора, т.е. партията на смъртта.

[...] Вече 40 години работя между българите и само едно чувам: „Пари, пари”. Ето, вече имат пари. Едно време българите бяха идолопоклонници, а днес са иконопоклонници – кланят се на парата като на икона. Те не трябва да бъдат нито идолопоклонници, нито иконопоклонници. Това не е молитва. Българите трябва да се молят само на Бога и само на Него да се кланят. Българите трябваше да се молят само за жито, за царица, за плодове. Днес има богати хора, но те са още иконопоклонници. Много от сегашните хора продават икони. Ние знаем какви са техните икони. Не се позволява на културните хора да се кланят на идоли и на икони. Да ги турят за украшения може, но да влагат надеждата си в тях – това е престъпно. Жената, като види парите на мъжа си, не трябва да ги пожелае, но да каже: „Това е иконопоклонство”. Служи си с парите, без да им се кланяш. Парите могат да изчезнат – какво ще правиш тогава? Ще кажеш, че не можеш да живееш. Това е иконопоклонство. Някой иска да има звонкови монети. Щом ги иска, ще се ожени за тях. Утре ще дойдат болшевиките – какво ще правиш тогава? Аз не говоря за сегашните болшевики, но за ония, които искат да бъдат свободни, а ограничават свободата на другите. Има и такива съдии. Казвам: съществуват два вида болшевики. Едните наричам бели, светли. Те не си служат с насилия и ограничения. Аз съм

с тях и ги поддържам. Другите наричам тъмни. Те си служат с насилието, те са стари болшевици с нов надпис.

[...] Всички, които ме слушате днес, влезте в скришната си стаичка и се помолете на Бога. Това, което пожелаете в тайно, Бог ще ви го въздаде наяве. Като казвам, че всичко ще ви се въздаде, имам предвид белите българи. Добри хора са тия българи, велико бъдеще ги очаква.

Какво означава думата *българин*? Тя е от древен произход. Коренът ѝ се крие в дълбоката древност. Под *българин* разбирам човек, който търси Учителя си, намира Го и учи. От гледището на Божествената филология това е значението на думата *българин*. Като българин намерѝ своя велик Учител и кажи: „Велики Учителю на светлината, ти ще бъдеш между нас и ще ни управляваш!“. Значи *българин* е всеки човек, който търси и намира своя велик Учител, за да приложи неговото учение и да покаже на своя народ и на своя ближен как трябва да се живее. – „Българин ли съм?“ Ако ме разбираш, *българин* си; ако не ме разбираш, не си *българин*. Желая ви да се върнете по домовете си с думата *българин* и да намерите своя велик Учител. Желая ви да влезете във вашата скришна стаичка и да се помолите Отцу Вашему, Който вижда в тайно, и ще ви въздаде всичко наяве.

Кога се молиш – 27 април 1919 г., Неделни беседи, София

82. Някой критикува със своя малък мозък всичко, което Бог е създал: казва, че не е добре направено това-онова, а туй, което неговата малка глава е направила, е добро. Знаете ли колко голяма на дължина и в ширина е главата на българина? – „На дължина е най-много 21 сантиметра, а на ширина – 16 сантиметра.“ Е, и с тази величина на своя ум българинът иска да преустрои целия обществен строй и да говори за всичките велики тайни! Това е не само с българина, но и с всеки човек. Защо умират хората? От малко ум, от малко храна, от малко въздух, от малко кръв. Под думата *кръв* подразбирам Божествения живот. Да имаш кръв значи да имаш този чист неопетнен Божествен живот.

[...] Един народ иска да завладее друг. Хората умират все от тази лакомия – да имат много. Онзи, който иска много, не разбира Божествените закони. Сегашните хора, макар че имат толкова малко мозък – 16 сантиметра на ширина и 21 сантиметра на дължина – не са го обработили както трябва. „Земята”(т.е. умствената почва – бел.сът.) на човека не е обработена. В българите например е обработено отпред на мозъка едно пространство само от 6 - 7 сантиметра и те мислят, че са носители на велика култура. Питам ви: какво може да построиш на толкова малко пространство от 6 сантиметра височина и 12 сантиметра ширина? Следователно всички ние живеем в закона на илюзиите, когато мислим, че всичко знаем.

[...] Народът, според мен, е едно велико условие за душата, тъй че ние трябва да използваме условията, в които живеем, и никога не трябва да критикуваме цял един народ или цяло общество. Обществото, народът, човечеството са условия, създадени от Бога, и ние трябва да ги използваме. Отделните хора може да критикуваме, но не и цяло общество.

Светило на тялото – 11 май 1919 г., Неделни беседи

83. Къде ли не сте ходили след излизането си от Рая! Ходили сте в Египет – той е материалният свят, във Вавилон, който е старият свят, старата култура – култура все на собствеността. Сега вие сте в Европа, която бърка пак същата каша, както египтяните и вавилонците. Христос казва на съвременните хора, които представят избрания народ: „**Извадете тази греда от околото си**“, т.е. махнете тази собственост от вашата земя, защото тя е причина за всичките спорове и войни. Единствената собственост, която човек има, това е неговото тяло. Ако човек може да изменя всеки ден частите на тялото си, да управлява желанията и действията на своите органи, както и на мозъка с всичките му центрове, той ще бъде отличен човек. Кажете си: „Сега не ми трябва никакви къщи, ниви, това е за бъдещата култура”.

[...] Голяма услуга бих направил на България, ако определя кого да поставят за учител, кого – за свещеник, кого – за съдия

и т.н. Ако се спазваше това, работите в България щяха да тръгнат напред. А сега какво става? Завършва някой за свещеник, натурата му отговаря повече за актьор, а те го опопват. Такъв човек, като стане свещеник, по-добре ще бъде, ако се нарече служител на Църквата, но не и на Бога. Бих желал всички свещеници и учители да научат езика на Природата и да видят какво пише тя.

[...] Днес ние сме излезли в частната собственост, за да завладеем света, а с това сме изгубили висшето. И затова днес Христос казва, че който намери частната собственост, ще изгуби себе си, живота си, а който изгуби частната собственост, ще придобие живота си. Който е напуснал учението на частната собственост, той се приближава към Бога и към бъдещата култура, а който вярва в частната собственост, той се отдалечава от Бога. И вие ще вървите по този път; смело ще вървите, юнашки ще разрешавате този въпрос. Когато Господ види, че вие поставяте налице книгата, в която ще започнете да бележите всички пунктове, по които се отказвате, Той ще каже: „Аз ще помогна със Своите помощници на тази българка, която се заеме с изваждането на гредата“. Да видим коя е първата българка, която ще се заеме с тази работа. Аз зная много, които вярват в Новото учение и са готови да се откажат от частната собственост, но в същото време са осигурени в много банки. Ние трябва да сме верни на един принцип не само по форма, но и по съдържание, и по смисъл.

Гредата – 18 май 1919 г., Неделни беседи

84. Когато човек отхвърли една велика идея от ума си или едно желание от сърцето си, и когато един народ отхвърли своите идеали и се подкупва за някакви си пари, той губи. Ако държавниците се вслушваха в идеалите на народа, не биха правили грешки.

[...] Земята ще се промени, тя няма да бъде такава, каквато я виждаме днес; затова България не определя вашето битие, а вие определяте битието на България. И тъй, казвам: на Земята, цялото зависи от своите части, а в Духовния свят частиците

зависят от своето цяло. Ще ви изясня тази мисъл – 20 000 000 хора на Земята може да се сплотят в една обща идея и общи чувства и да образуват един народ, обаче един ден техните идеи и чувства може да се изменят така, както се изменя гъсеницата, когато преминава в пеперуда. По същия начин и вие няма винаги да бъдете българи, ще се простите със своята националност и ще измените начина на своя живот. Една гъсеница прекарва това положение само 40 дни, а после преминава в пеперуда. Един народ е поставен в дадена форма само за „40 дни” и през това време нему предстои да изпълни всички свои задължения към себе си, и след това ще заживее с други идеи и чувства. Тогава ние можем да заменим думите *българин*, *французин*, *германец* със съвсем други понятия. Като кажем думите *ръка*, *мозък*, *бял дроб*, ние имаме известна представа. Значи всяко нещо си има смисъл в своя организъм. Какво означава думата *българин* в общия организъм? Аз турих(*т.е. уподобих мястото им в тялото на световния организъм – бел.сът.*) българите в черния дроб, но трябва да знаете, че частиците на черния дроб, както и всички същества, еволюират и постоянно се изменят. Така и българите след време ще минат в друга форма на развитие. Тогава ще търсите българина по-горе в организма.

Отхвърленият камък – 1 юни 1919 г., Неделни беседи

85. Под *Дух* разбирам Божествената Душа. От тази Божествена Душа произтича това, което наричаме Любов. Духът ражда Любовта, защото Любовта е плод на Този Дух. На български език думата *дух* произлиза от духане на вятър, но с това почти е изгубен смисъла на тази дума. *Духът* е онова Висше разумно начало, чрез което в съприкосновение непременно ще разберете смисълът на живота и ще заживеете по всички негови правила.

[...] Ще кажете: „Христос е правил толкова много чудеса между евреите и те не поумняха, та от светии и велики хора ще поумнеят!”. Че и българите не са по-умни от евреите. Ако Христос би дошъл днес между французите, англичаните, германците или между българите, то и те биха постъпили с Него

тът, както и евреите. Днешните войни показват какви са християнските народи.

[...] В организма на всеки народ, в който живее Божественият Дух, има от векове наслоени известни мисли, с които трябва да се борим. Когато един народ придобие добри качества, това е благословение за него, но ако придобие лоши качества, то е ужас и терор за добрите хора. Добрите качества са като река, която носи само добри благословения, а лошите качества са река, която влече и разрушава. Аз ви говоря не само като на българи, а като на човечи, мислещи същества, в които има зачатък от Божествените Дух, Душа и Воля, за да може да се съединят във вас тези три елемента и да станете свободни граждани в света. Ще кажете: „Да имам власт, аз бих направил това, онова“. Не, не искайте власт, защото имате достатъчно, за да направите всичко, което пожелаете.

[...] В обиколките си из България отпреди 10 – 15 години аз се занимавам с изследване на главите на българите, измервал съм ги с кръгове, пергели, правил съм изчисления и съм дошъл до известни заключения. Като ме гледат, че правя такива изчисления, мнозина ме питат: „Какво правиш?“. Уча се да смятам. Научил съм вече от какви въпроси се интересуват българите. Като пътувам за някъде, те ме запитват: „Откъде идеш и накъде отиваш, с каква цел пътуваш и т.н.?“. Веднъж казах: „От Слънцето ида, да правя наблюдения в България.“

– Можеш ли да ни повериш някои от твоите изследвания?

– Това не поверявам.

– С какво друго се занимаваш?

– Беседвам.

– Плащат ли ти за това?

– Не, даром.

– Как тъй, не си ли женен, колко деца имаш; баща ти и братята ти живи ли са, българин ли си?

– Засега съм българин.

И след туй слушам да казват: „Плащат му отнякъде, затова е учен човек. И ние ставаме учени, ако ни плащат“.

И вие трябва с пергела си всеки ден да измервате главите си. Аз съм измервал и наблюдавал много очи, учи, вежди, носове и съм дошъл до заключение какво означават дългият нос, широкият нос, дебелиите вежди, високото, широкото и ниското чело и т.н. С тези заключения аз съм дошъл до Питагоровата теорема и виждам хора, в които хипотенузата е обърната нагоре, но такива хора не обещават много, от тях нищо не може да очаквате. Ще кажете: „Какво да се прави с такива хора?“. Да се обърне хипотенузата надолу, а не нагоре, т.е. върхът на триъгълника да е нагоре. А това значи мозъкът на човека трябва да е построен на квадрат, а не на хипотенуза. Иначе ще имате човек, в когото предната част на главата, където са умствените способности, ще бъде съвсем слабо развита, а ще преобладава само един егоизъм, една животинска натура.

[...] На българите особено препоръчвам да не развалят. Наблюдавал съм ги повече от 20 години и виждам, че те развалят това, което друг е съградил, а после си казват: „Чудно нещо, защо не ни върви!“. Не събаряйте, а градете върху това, което друг е градил вече! Така е и с мене – вече толкова години работя върху едно и също нещо, а поповете се мъчат да съборят това, което аз уча. Ако това, което говоря, е мое, тоф бих го съборил; по-неже то е Божествено и след мене друг няма да говори така, то българите трябва да построят живота си върху това учение. Аз не искам да разруша църквите, да изменям обществения строй, но ви казвам да изхвърлите от църквата, от разните партии само това, което е негодно. След това всички проповедници, учители, партизани подайте си ръка и започнете да градите взаимно; помагайте си един на друг и продължавайте работата на Живата природа. Ако е за разрушение, и аз съм майстор на това.

Не мислете, че добрият човек не може да разваля. Ева каза само една дума на змията, и за тази дума 8000 години откакто страда цялото човечество. Ева каза на змията: „Наистина, след като изям плода, който ми предлагаш, ако стана като Бога, аз обещавам всичките мои синове и дъщери да ти служат“. Ето защо жената, която Христос спаси, беше гърбава, Христос поло-

жи върху нея ръцете си и рече: „Жено, внимавай друг път да не даваш такива обещания. А сега иди си и раждай”.

Вън от Бога няма живот, вън от Божествената наука няма наука. И благодарение на тази гърбава жена, която започна да славя Бога, ние днес имаме вече нова култура. Да простра ли аз ръцете си върху вас, или да ги държа още скръстени? Няма да простра ръце върху този, на когото умът, сърцето и стомахът страдат. Сега аз говоря в името на Бога. Когато завъртя Божествения кран, всичкото благословение ще дойде върху вас, но ако не го завъртя, вие ще копаете кладенци. Като завъртя този кран, вие ще имате в такова изобилие вода, че не ще плащате нищо за нея. Затова Христос казва: „Ако би знаела кой е Този, Който ти говори, ти би поискала и Той би ти дал жива вода”. И тази гърбава жена Го разбрала.

Аз бих желал българите да не бъдат гърбави. Ще почакам още няколко години, за да видя дали духовенството и учителите ще дойдат в съзнание. Ако те не дойдат в съзнание, ще турим в торба всички техни ирационални числа и ще ги заставим да ги изчисляват. Това е Божието решение: знанието ще се даде само на ония, които не ще злоупотребят с него. Днес ние виждаме как в Русия се злоупотребява с най-светите, с най-религиозните идеи на човечеството. За в бъдеще тези неща не ще се търпят.

Гърбавата жена – 8 юни 1919 г., Неделни беседи

86. Българите нямат търпение и затова подозрението не ги напуска.

[...] И тъй, вложете две неща: търпение и отмахнете вашето подозрение. Подозрението го виждам написано на веждите на българина и в някого е толкова голямо, че е необходим цял живот, за да се освободи от него.

[...] Българите не са толкова добри, но в тях има условия за добър живот, а където има условие за живот, Бог е там. От българите ще излезе нещо, а не от България, защото тя е ретортата, в която стават опитите, и като такава ще изпълни ролята си. Съдържанието, което е в ретортата – българският народ – е и твор-

ческа сила. Когато българите отиват да живеят между американци и други народи, те са учтиви, любезни, но щом се върнат в България, стават груби, недоволни от всичко. Това недоволство се дължи на малкото земя, с която разполагат. Българинът има творчески дух и затова му е тясно. Дайте работа, широк замах на българина и той ще работи.

Учител и Господ – 15 юни 1919 г., Неделни беседи, София

87. Ако биха ми предложили да стана министър в България, бих предпочел да отида да помогна на някоя бедна вдовица и по-скоро бих се отказал от този пост, отколкото да оставя тази бедна жена без моята помощ.

[...] Народът не живее като личност. Като казвам „българският народ“, разбирам *българите*. Според техните взаимни мисли и чувстваания ще се определи тяхното политическо, духовно, културно и умствено отношение – бъдещия им живот. Според техните мисли от миналия живот се определя тяхното настояще, а според сегашните им мисли и желания се определя бъдещето им.

[...] Ако всички българи обмисляха добре всяка своя постъпка, всяко свое действие, то щяха ли днес да ядат хляб с купони, захар с купони, щяха ли да воюват? Българските държавници не се грижат за давящата се „мравка“, а за големите граници на България, но те не знаят, че съдбата на България се определя от съдбата на тая „мравка“ (*т.е. малките хора от народа – бел.сът.*). Тази „мравка“ подразбира някое агне, гълъбче, дете, момиче, момче, някоя бедна вдовица, някой болен или който и да е друг човек.

Българските държавници се интересуват от България до толкова, доколкото са засегнати техните кесии. Това не са родолюбци, това са предатели, те играят ролята на Юда съзнателно или несъзнателно, с пари или без пари. Аз ви говоря върху тези два велики закона, защото, ако се приложат те и ако точно се изпълняват, ще спасят и поправят човечеството. Сега българите отварят разни училища, но не мислят за мравките, за подобрението на техния живот. Те мислят за печалби и казват: „Да имаме пари,

ние ще намерим добри учители, добри работници“. Покажете ми едно общество, което е работило с пари и е успяло много. [...] Затова съм аз в България – да завъртя крана на колелото на живота и след 2000 години ще ме търсите, ще искате да знаете кой е сторил това нещо. Господ ме е изпратил в България да завъртя колелото на живота в обратна посока и аз ще го завъртя по всички правила на Божествения закон, за да опитате всички блага на живота. Когато завъртя колелото в обратна посока, българите ще разберат, че може да изпълнят и този малък закон, и ще станат един велик народ, който ще принесе своята лепта. Няма да се гордеете. Колелото още не е завъртяно, нужни са много усилия, за да се завърти. Всички вие ще вземете участие във въртенето на голямото колело – ще хванете по едно от малките колелца и ще въртите не както сега, от дясно към ляво, а от ляво към дясно.

Малкият закон – 22 юни 1919 г., Неделни беседи, София

88. Българите знаят този начин за обмяна на енергията и затова правят сборове. Събират се хора от 10 – 20 села и там се кръстосват: споделят, изразходват своята излишна енергия и така се лекуват. Всеки си отива у дома доволен.

[...] Аз съм наблюдавал старите българи: като варят боб, изхвърлят първата му вода и във втората варят боба. Първата вода не е хубава, но сега казват, че това е просто, не трябва да се хабят дърва. Един германски или английски лекар препоръчва същото: първата вода да се изхвърли като нездравословна. Аз бих желал българите да се върнат към старите народни обичаи, които са почивали на много важни психологически закони и имат добри резултати.

[...] Всеки човек, всеки народ, всяко общество трябва да си избере подходяща храна, която да дава най-добри резултати. Чрезмерното избиване на млекопитаещите животни създава аномалия в природата. Повечето болести се дължат на избиването на млекопитаещите и на птиците. Понеже с това избиване се спира тяхната еволюция, всички сили, които трябва да обра-

зуват тяхното благо, остават неизползвани и с това се явява един хаос, който е причина за разните болести. Знаете ли какво става след безразборното изтичане на тази животинска кръв? От изпаренията ѝ се образуват разни серуми и култури за вредоносните бацили, от които дохождат всички злини в органичния свят.

[...] Старият българин, който има няколко снахи, казва: „Искам най-младата снаха да ми омеси хляб“. Защо? Той знае защо иска от най-младата снаха хляб. Снахата, като меси хляба, ще внесе своята жива енергия в него и ще го обгърне с хубави мисли. Направи ли старата снаха хляб, стомахът на свекъра ще се разстрои.

Старият книжник – 29 юни 1919 г., Неделни беседи, София

89. Докато не се разбирате, докато си отмъщавате, докато не се обичате и не сте готови да се жертвате един за друг, не сте свободни нито като индивиди, нито като общество, нито като народ, нито като човечество.

Мировата Любов – 19 август 1919 г., Съборни беседи, Велико Търново

90. Всички държави днес искат колонии, всеки народ иска да зароби другите и да живее на техен гръб. Алчността на човечеството доведе днешната война, от нея произлязоха всичките други лоши икономически условия [и] нещастия на хората. А това какво значи? Че са ослепели. Този Баща, Който ни гледа от Горе, Чистото око – Слънцето, днес вижда ясно, ме пита: „Какво правят тези деца тук?“. Аз Му отговарям: „Татко, искат да се изправят“. „Изправете се, защото Майка ви [Земята] ще ви тупа, ще ви бие“ – казва Господ.

Разбиране и прилагане – 20 август 1919 г., Съборни беседи, Велико Търново

91. (ученици питат Учителя):

– Какви трябва да бъдат нашите отношения към съществуващите сега политически течения и трябва ли да ги поддържаме?

(отговор на Учителя, както и по-долу):

– Всяко политическо течение, което дава в резултат 75% за повдигане на обществото и народа, трябва да се поддържа, защото е Божествено

– Какво отношение трябва да имаме към политическите партии – трябва ли да взимаме участие в тях, да бъдем техни членове, или не трябва?

– Не може да бъдете членове на никакви партии. Мъж, който е свързан с една възвишена жена, няма право да се свързва с друга жена. Той може да общува с другата жена, колкото да разговаря с нея, да ѝ услужва, да ѝ помага, да ѝ прави добрини, но няма право да има връзки с нея.

– Без да имаме връзки с някоя партия, може ли да гласуваме за нея?

– Това е услуга, може да гласувате.

– Може ли човек, духовно развит, да се нагърби да управлява един народ?

– Човек, духовно развит, у когото има Любов, може да управлява един народ.

– С какви закони ще си служи? Трябва ли да премахне сегашните?

– Разбира се, че той ще премахне сегашните, и ако е умен, ще може да управлява. Но този човек винаги ще бъде един колективен човек, ще представлява не единица, а цяло общество от хора високо просветени. Един от тях ще изпъкне като водач, а останалите ще му бъдат помощници.

– В една беседа бяхте казали: „Ако ми дадете едно село, ще туря такива образцови закони, които ще оправят хората”. Как може да се приложи това?

– Намерете село.

– Ние го намерихме – България.

– Мъчно го дават *(обажда се друг)*

– Когато го дадат.

– Да го вземем насила! *(казва някой от събранието)*

– Законите, по които ние се ръководим, не позволяват на-

силие. Може да учите хората, но никога не бива да си позволявате да упражните насилие над тях. Ние може да проповядваме на хората, може да ги учим, но не може и не бива да употребяваме техните методи. Ако злоупотребяваме с тях, ние ще приличаме на тях, а с тези методи светът няма да се повдигне и с един пръст нагоре.

– Нали искаха да направят Христос цар?

– Искаха да Го направят цар, но Той се отказа, защото намираше, че тяхното учение е старо. Той каза: „Моего Царство не е от този свят“, което значи, че не е с тези разбирания и порядки.

Методи за лекуване – 22 август 1919 г., Съборни беседи, Велико Търново

92. Онези велики народи, които сега разрешават важни въпроси, ако не се подчинят на Божията Воля, ще станат по-малки от българския народ – ще бъдат наказани. [...] Ако българският народ ви приеме като добре дошли у него, всичко ще му върви на добре, а ако не ви приеме, на зле ще му върви.

Продължение на Методи за лекуване – 22 август 1919 г., Съборни беседи, Велико Търново

93. Като попитат някого: „Ти българин ли си?“, отговаря: „Да, защото говоря един и същи език както всички българи и изповядвам една и съща вяра с тях“. Не се познава по това българинът. Според мен той трябва да бъде честен и справедлив, умен и добър. Има ли тези четири качества, той е българин, няма ли ги – не е българин.

[...] Съвременното човечество страда все от желание за много пари. И България сега е напечатала толкова много банкноти, но къде е ефективът? Трябва ефектив.

[...] Слънцето най-много се интересува от нас и всяка година изпраща милиарди кредит на България. Ако отидете на Слънцето, ще видите, че тамошните жители имат много милиарди енергия за културата на България, за Обич, за религиозни

вярвания и за повдигане в пътя на Истината. А сега насочим телескопа и казваме: „Слънцето е огън”. Аз оспорвам това, защото огънят е слаба енергия. На Слънцето има енергия, но не е огън, то е нещо по-силно, което няма думи да се изрази.

[...] Човек спрямо себе си и спрямо народа си може да бъде едновременно и Христос, и Юда. Ние създаваме характера си и ние трябва да бъдем господари на себе си и да не очакваме спасение отвън. Спасението ни стои вътре в самите нас. [...] Бъдете уверени, че ако възприемете Космичната Обич, всичко ще се разреши във ваша полза; с България няма да стане нищо лошо, промените ще станат без катастрофи и катаклизми. Новото ще дойде, ще има преливане на енергия от нечистото гърне в друго – чистото. И ние, като хора на Новата култура, ще заживеем без омраза, без злоба. Обичта и Любовта нека бъдат двете пътеводни звезди, които да направляват нашия живот на Земята.

Космичната Обич – 24 август 1919 г., Съборни беседи, Велико Търново

94. Спасението на България е в това всички българи да се обърнат към живия Господ, Който държи съдбините на народите в ръцете Си. [...] Те се кланяха на германци, на англичани, на американци, на французи, но никой не им помогна. Казано е: „Проклет е оня, който се надява на човека”. Нека българите се обърнат към Бога и кажат: „На Тебе, Господи, се кланяме, на Тебе уповаваме. Никаква политика не ни трябва. Долу всички узурпатори! Долу всички лъжци!”. [...] Знайте, че всеки, който ме слуша днес, като българин, може да допринесе нещо на своя народ.

Всеки е длъжен да работи за благото на своя народ. Това е Божията Воля. Когато вършиш Божията Воля, ти си Син Божи. [...] Днес бях решил да не говоря, да не обидя някого, но после измених решението си. Ще говоря и ще направя един масаж, да го усетят всички българи, от най-големите до най-малките. Кога ще направя масажа? Може още докато съм на Земята, а може и като замина на оня свят, но ще накарам всички българи да познаят Бога. Това е моята задача: да науча българите да се кланят

на живия Бог, Който е дал всички блага, да разберат смисъла на живота, да придобият истинската култура. Седем пъти ще ги прекарам през огън, но ще станат истински човеци, носители на Новата култура. Те трябва да вдигнат високо знамето и да кажат: „Отсега нататък ние имаме нов лозунг. Ние сме носители на Любавта и на Мъдростта. Ние презираме всички престъпления, всички реклами, написани на дрехите ни. Събличаме вече старите си дрехи и обличаме нови”. Тогава, като ме срещнете, няма да ме питате проповедник ли съм. Не съм проповедник, но обичам да проповядвам. Когато хората са весели, аз съм скръбен; когато те са скръбни, аз им пея. Майката пее, когато детето е скръбно.

[...] България си има свой план, определен от Бога. Земята, която ѝ е дадена от Бога, никой не може да ѝ я вземе. Всеки народ, който би се опитал да вземе тая земя, която е дадена за осигуряване на народа, е проклет. Върху него ще дойдат най-големите страдания.

[...] Кажете и вие като пророк Йеремиа: „**Ние сме оня народ, който има скръб**”. Казвам: „Блажени сте, носете този хомот, за да дойде Божествената тояга и да очука житото, да отдели чистото от нечистото”. После тоягата ще се сложи и върху другите народи. Блажен оня народ, когото Бог ръководи и отправя в пътя на Правдата и Истината. В този народ ще се развият възвишени добродетели.

Аз съм онзи човек – 28 септември 1919 г., Неделни беседи, София

95. И българите искат да преустроят България, но не знаят какви методи да приложат. Те отиват в Англия, в Америка, във Франция – оттам да вземат някакви мероприятия за повдигане на българския народ. Ето, 40 години вече България се управлява все с чужди мероприятия, без да постигне ония резултати, към които се стреми.

[...] Българите, които приемат Христовото учение, още не са го приложили. И те казват като евреите: „Не е дошло още времето на това учение”. Казвам: времето е дошло.

[...] Никой народ още не е приел Христа. Ако Христос дойде днес между хората, на общо основание ще Го разкарват от едно място на друго, да Го разпитват, откъде е дошъл, къде е роден, как се прехранва и т.н. Какво ще отговори Христос?

[...] Сега именно, в тая епоха българският народ има условия да стане културен, да пречисти своите сили и да се укрепи вътрешно. Той не се нуждае от пари, защото земята му е богата; той не се нуждае и от чужди умове, защото умът е в него; той не се нуждае и от чужди сърца да го топлят, защото животът е в него; той не се нуждае от съветите на други да работи, защото по естество е работлив. Не отричам съдействието на други умове и сърца, но на ония, които искрено го обичат.

Българинът страда от преяждане, ако яде по-малко, всичко ще се оправи. Като яде, човек трябва да изяде 20 хапки и там да спре. Когато купува нива, българинът трябва да отстъпи поне 2 – 3 метра от своето място за другите, да не стават спорове. Днес всеки българин иска да окоси ливадите си, да направи ниви от тях. Защо са му много ниви? Дългове имал, да ги изплати. Не се страхувай от дълговете си, не ставай роб на условията. Така казва: Тоя Неизвестният.

[...] Българите трябва да изменят една от буквите на името си или името на София. И България, и София свършват с буквата **я** – опасна буква. Българите са в областта на буквата **я**. Понеже сега царува тая буква, българите говорят за купони, за ядене, за месо, за масло. Буквата **я** владее цяла България, както и София. Вие живеете в София, без да знаете какво означава тая дума. Буквата **с** означава закон на реформи; буквата **о** подразбира условия; буквата **ф** е опасна по вибрациите си. Ако не вярвате, че тая буква е опасна, питайте евреите, които са живели при фараоните. Казвате, че не е важно какво име носи човек. Оженен се за някоя мома, на която името започва с буквата **ф**, да видиш не е ли важно. За да се реформира България, половината от българите трябва да се прекръстят, да им се дадат нови имена, за да не създават нещастия. Не е безразлично какво име носят човекът или животното. Мислите ли, че имената на вълка, на змията не отговарят на техните прояви?

[...] Аз бих желал българите да видят тоя Христос, Който може да внесе Любовта в душите им. Бих желал българите да видят тоя Христос, Който може да внесе Божията мисъл в умовете им и да престанат да се интересуват от дявола. Никакъв дявол не съществува! Аз отричам дявола като съществена реалност. Като обикновено същество, като относителна реалност дяволът съществува, но не и като абсолютна реалност. [...] Освободете се от тия връзки, от тия вериги и от хората, които не говорят истината. Освободете се от контрибуциите.

– „Трябват ни добри хора, да дойдат от странство.” Вие имате добри хора. Те са между вас, между вашите добри овчари и овчарки. Аз намерих достатъчно умни хора между вас. България е пълна с моми и момци, които ще свършат велика работа.

Бог е говорил – 9 ноември 1919 г., Неделни беседи, София

96. Като влязат в този велик Божествен план, за който ви говорих, българинът и България ще уредят живота си. На България препоръчвам да направи опит да послуша ума и сърцето си и в 10 години ще се оправи. И всеки българин нека направи опит да слуша ума и сърцето си. Никой да не изнасилва другия.

[...] Когато Господ създаде света, ние не бяхме разделени на разни вероизповедания и народности. Сега станавме и французи, и англичани, и италианци, и tuiti quanti*(* итал. – Всички).

Двамата свидетели – 16 ноември 1919 г., Неделни беседи, София

97. Ако българите бяха разумни, те щяха да обработват земята си с любов и да изкарат толкова храна, че да задоволят всички изобилно. Днес мъчно можеш да убедиш народите, че земята, която имат, им е достатъчна. Българите специално мислят, че трябва да вземат отнякъде заем, да изплатят дълговете си. Те са на крив път. Така не се оправя положението. Заемите повече объркват работите, отколкото да ги оправят. Пазете се да не изпаднете в положението на оня българин, който за осем крини⁴ жито, дадени в услуга на свой близък, взел десетократно.

Той дал назаем на един осем крини жито. Като плащал задължението си цели десет години, на края на десетата година дължникът пресметнал, че дължи още 80 крини. Значи той изплащал задължението си със сложна лихва. Това било услуга! Ще кажеш: „Дано намеря някой благодетелен човек, да ми даде пари назаем”. Пази се от „благодетели”, които дават пари под лихва.

Ще живее – 7 декември 1919 г., Неделни беседи, София

98. Как мислите, право ли е това, което ви говоря? Верни ли са думите ми? Ще кажете, че са верни. Аз казвам, че моите думи са верни 50%, а когато се приложат и дадат резултат, ще бъдат верни сто на сто. Процентът на вярващите в България е малък. Ако двама души на стоте вярват, 98 не вярват.

[...] Мнозина идват да слушат беседите ми, но се страхуват да не ги видят външните хора, да не знаят, че ме посещават. Защо се страхуват? Ако има човек в България, който говори истината, който изнася нещата както са в целокупния живот и в разумната природа – това съм аз. От какво се страхувате тогава? Как ще постъпят българите с мене, какво отношение ще вземат към идеите, които проповядвам, за мене е безразлично. Важно е, че хората са малодушни, не се решават да приемат Новото учение. Откъдето и да е обаче: от водата, от въздуха или от светлината, те трябва да приемат това Учение. Аз не искам хората да тръгнат след мене както момите, които се влюбват в един момък. Влюбили се 400 моми в един момък и всички тръгнали след него, всяка мома искала да го срещне, да си поговори с него. Това би било най-голямото нещастие за мене. Това не са последователи – истински последовател е оня, който с цялото си същество приема Учението и го прилага. Не е нужно да се възхищавате от моите беседи, нито от мен. Важно е да приемете Учението, да го приложите и да решите задачите си. Аз още не съм видял вашите решени задачи. Никой от вас не е решил задачата на Любовта.

Работи на лозето ми – 14 декември 1919 г., Неделни беседи, София

99. По отношение на отрицателното, българите са много силни. Надали има друг народ, който да е толкова силен в разрушаването. [...] В бъдеще, ако българите са готови да изпълнят Божията Воля, ще им дам известни данни, чрез които да разпознават добрите и лошите хора. Те се различават по дължината на пръстите, на ръцете, на носа си. Това са научни данни. Например, числото 18 е число на престъпника. То е образувано от 3×6 . В Библията се говори за числото 666, което също има отношение към престъпността. Бъдещите хора ще донесат нови мерки, те ще фотографират човешките мисли и желания. Всичко е явно, не мислете, че това, което става в мозъка, може да се скрие. Затова мислите на човека трябва да бъдат чисти. В Новата култура няма да има нищо скрито-покрито.

[...] Ако приложите Новото Учение, в България ще има два пътя по-голямо изобилие.

Излязоха и завтекоха се – 8 януари 1920 г., Неделни беседи, София

100. България се нуждае от искрени хора, които говорят истината. Само така ще се повдигне българският народ. Христос дойде между един народ, но Го разпнаха. Българите имат за задача да предадат това Учение на другите народи. Какво искат те? Да станат велик народ? Вашата земя е толкова голяма, колкото беше земята на евреите. Ако не слушате Господа, и от вас нищо няма да остане. Ако приемете великите Божии закони – Любовта и Мъдростта, вие ще бъдете велик народ и държавата ви ще бъде по целия свят. Тогава ще царувате не чрез насилие, но чрез Божественото учение, което ще излиза от вашите сърца. То навсякъде ще дава изобилно сладки, вкусни плодове. [...] Ако българите приемат това, което Бог казва, в три години най-много България ще се поправи. Да не остане помен от критика! Мъжът да престане да говори против жена си, жената – против мъжа си; ученици против учители, учители – против ученици; слуги – против господари и обратно – господари против слуги. Ако приложите така Учението, ще опитате думите ми. Жив е

Господ. От кого очакваме ние? От великите сили ли? Толстой казваше в Русия да се обърнат към Господа, но не го послушаха. Той беше пратеник на Господа, но гласът му остана глас в пустиня. След това Русия пострада. Мислите ли, че ако и вие не ме послушате, България няма да пострада? Когато се върна на Небето при Господа, ще Му разкажа цялата истина. Да възлюбим Господа, Който е бил всякога добър към нас, да Му дадем място в себе си, да дойде Царството Божие в нас!

Желая във всяко семейство, отвън и отвътре, да царува мир и любов, радост и веселие. Ще кажете, че Новото учение е секта. Не е секта, защото изисква от всички да бъдем едновременно и религиозни, и духовни, и божествени хора. Да сме готови да се жертваме за Господа, да бъдем всички добри овце и добри пастири.

[...] Добрият пастир – Христос, иде вече в света. Той ще бъде на бял кон. Ще посети България, всички управляващи, всички учреждения, всички благотворителни дружества. Той ще посети всички църкви, всички домове, за да види как живеят хората. Където намери стари идеи и убеждения, стар живот, ще каже: „Бъдещето не търпи нищо старо. Моето Царство е на Новото Учение. Бог иска да знае, готови ли сте да Му служите с Любов и Мъдрост. Който е готов, ще мине отдясно; който не е готов, ще мине отляво”. Хората на Новата култура са хора на шестата раса, светеци хора. Разликата между старите и новите хора ще бъде такава, каквато е днес разликата между млекопитаещите и човека. Хората на старата култура ще останат на мястото на млекопитаещите, да опитат тяхното положение. Светеците хора ще им покажат как трябва да живеят.

[...] И аз казвам: не се смущавайте! В света ще станат чудни неща. Не казвам да вярвате, но сами ще ги проверите. Един ден, като видите всичко, което става, ще кажете: „Наистина, каквото Бог е казал, то става”. Не ви казвам да затворите магазините си, да напуснете мъжете и жените си, но да работите честно и с любов. Разработвайте добре земята, да няма бедни хора в България. Всички трябва да работят.

[...] Някои хора имат към мене неприязнени чувства, но аз ще им се отплатя с Любов. Не само на тях, но на всички българи ще се отплатя според великия Божи закон – законът на Любовта. Даром съм взел, даром ще дам. Обърнете се към изток, където са вашите ум и сърце. Хвалете живия Господ, Който ви е пратил в красивата долина на живота. Радвайте се на живия Господ! Обърнете се към живия Господ, Това ще бъде моята голяма радост, това ще бъде и радостта на живия Господ, Когото вие търсите.

Добрият пастир – 18 януари 1920 г., Неделни беседи, София

101. Религията е път за развиване във физическия свят, за организиране на обществото и тя е започнала най-първо с музика, разни игри, хора; българското хоро е от ония времена на първично организиране.

Електричеството и магнетизмът – 22 януари 1920 г., Извънредни беседи, Общ окултен клас

102. Ако българите са нещастни, причината е в тях, никъде другаде. За тяхното нещастие не са виновни нито сърбите, нито гърците, нито англичаните, германците, французите. Същото се отнася и до другите народи. Всеки народ сам е виновен за своето нещастие. [...] Когато един народ има Любов в себе си и готовност да се жертва за Великата Правда, той всякога побеждава. Когато всички свещеници, проповедници, учители, съдии и управници, майки и бащи живеят в Доброто и го прилагат, те водят своя народ към победа. Само тоя народ може да стане велик.

Земният и небесният – 1 февруари 1920 г., Неделни беседи, София

103. Хората искат да грешат и Бог все да бъде милостив, но към онзи, който не покаже милост, няма да му се покаже такава. Ако искате да знаете какво ще направи Господ с българския народ, отворете историята на еврейския народ и ще видите какво

направи Господ. [...] В България, който и да дойде за министър, всички казват за него: “Той няма да оправи България, той е такъв, онакъв”. Накичват го с лоши мисли. Аз мога да ви посоча толкова много случаи на български министри, които, като дойдоха, нищо не сториха от очакваното, защото ги посрещнаха с такива лоши мисли. Ако българите насочат мисълта към някой министър така: „Този човек е добър, той ще оправи България и ние ще му дадем всичкото наше съдействие”, с това те ще му предадат най-благородни черти. А днес първото нещо, след като дойде някой на власт, е да го използват и после – осъдят. [...] Всеки от вас може да бъде приятел на Бога, но само при едно условие. Бог ще те пита: „Отказваш ли се да бъдеш министър в България?”.

– Отказвам се.

– Отказваш ли се да бъдеш цар?

– Оказвам се.

– Отказваш ли се да бъдеш богат?

– Отказвам се.

– Приемаш ли да бъдеш слуга на хората и да им правиш добро?

– Приемам.

Тогава Бог казва: “Може да ми бъдеш приятел”.

[...] В българския език по-съдържателна, по-силна дума от *мъчението* няма. Така също съдържателна и силна дума е *Дух*. Когато се говори на българина за *Дух*, той си представя друго нещо, за него тази дума е изгубила истинския си смисъл, но като му говориш за *мъчение*, има много ясна представа за тази дума. Българите казват: “Човек е дошъл на този свят за мъки”. Аз казвам, че човек не е дошъл за мъки, а за *Духа* и днес е Велик ден – ден на *Духа*.

[...] Какво са българите? Едно малко клонче от голямото Божествено дърво. Какво сте вие? Малки листа, малки клончета, малки коренчета. Някои са малки цветчета, едва сега напъпили, а други – малки фибрички и т.н.

Молитвата – 8 февруари 1920 г., Неделни беседи, Извънредни беседи

104. В Америка има къщи с по двадесет, тридесет етажа. Казвам: това, което имаме, не са къщи, това са най-ужасните затвори, които досега светът е виждал, това са гробища. Има жилища, където Слънцето не е прониквало с години. Това не е култура, затова не се възхищавайте от тези големи здания. Аз бих предпочел да живея в най-простата българска колиба извън града, отколкото да живея в едно двадесететажно здание, струващо няколко милиона, макар и да има най-големите удобства.

Великата майка – 26 февруари 1920 г., Беседи пред сес-
трите, Извънредни беседи, София

105. Ако всички българи се съгласят да живеят както им казвам, сами ще проверят, че Бог управлява света. Само тогава ще ми повярват. Аз не си служа със схоластика. Дали аз, или вие ще направим опита – все едно. Ще се намери човек, който един ден ще направи този опит.

[...] Аз не искам българите да обиждат Духа, Който живее в мен. Аз нося добро на българите и казвам: житото(*т.е. Словото Божие – бел.сът.*), което ви давам, не искам нито с крини да го мерите, нито с коли да го пренасяте, нито в хамбари да го пазите. Нека всеки си вземе толкова, колкото сам може да носи. Ясно ли ви е сега? Това не говоря аз, но Божият Дух, Който живее във всички хора. Един е Духът. Той възпитава и майката, и бащата, и учителя, и съдията, и свещеника. Той разпределя всички блага както намира за добре. Що казва Духът? Да живеем всички в пълна хармония и съгласие, за да живее и Бог в нас като наш Баща, а ние – като Негови деца. И като слушаме Бога, ще имаме права мисъл и право разбиране. От вас като българи се изисква геройство. В една от миналите беседи казах, че англичаните се отличават с честността си, германците – с трудолюбието си, славяните – със самопожертвователността си. И вие, като българи, желая да имате за девиз самопожертването – само така ще разберете смисъла на живота. Където има саможертва, там е Духът.

Що казва Духът – 29 февруари 1920 г., Неделни беседи,
София

106. Като изучавате лицето на човека, виждате един триъгълник – носът. Българинът има слаба воля; умът и сърцето му са по-силно развити от волята. Носът му има дължина средно от 3,5 – 4 см. Българинът е упорит, не е волев човек. Упоритостта е едно качество, а разумната воля – друго. Турчинът изразява упоритостта на българина със следната поговорка: „И чука си продавам, и чергата си изгарям, но не се покорявам”. Тази черта на българина е причина за честите войни. Може да се каже, че на всеки 10 – 20 години се пада по една война. От народите на Балканския полуостров българите са воювали най-много. Никое българско царство не е траяло повече от сто години. Това не е за упрек, но факт, който са констатирали всички учени, мислещи хора. Ще кажете, че сте герои. Това е друг въпрос. Мястото, което заемат българите на полуострова, ги заставя да воюват често. По този начин те усилват волята си и изучават закона на жертвата. Българите трябва да се откажат от своя егоизъм. Те са готови за една педя земя да убият брата си или за един грош да развалят приятелството си с човека. Това е лоша черта, от която трябва да се освободите. Казвате: „Сърбите и гърците по-добри ли са от нас?” – това не е ваша работа. Какви са сърбите и гърците това се отнася до тях. Вие като народ трябва да развивате благородни черти в себе си, да усилвате волята си като необходимост за вашето бъдещо развитие. Безволието води към робство. Без воля умът и сърцето не могат да се хармонизират. Безволието е причина двама славяни, събрани на едно място, да не могат да дойдат в съгласие. Разногласието на славяните е пословично. Понеже ги обича, Бог ги прекарва през огън, за да се обединят. Няма други народи в света, които са минали през толкова страдания, колкото славянските. Бог казва: „От вас трябва да излезе нещо добро!”. Кой добър баща не наказва сина си, когото обича? И славяните са възлюбените чада на Господа, затова Той ги наказва. Те имат велико бъдеще. Като говоря за славяните, обръщам специално вниманието си към българите, за да ги предупредя, че ще бъдат бити на общо основание. Готви се вече за българите камшик, не човешки, а Божествен. Този камшик ще

играе по гърбовете им дотогава, докато узреят главите им, докато се подчинят на Божията Воля и кажат: „Ние ще турим ума и сърцето си в съгласие с Великата Божия Воля; ще турим нов ред и порядък в държавата си в съгласие с Божествените закони”. Ако не вярвате на думите ми, сами ще ги проверите. Няма да се минат 10 – 20 години и сами ще видите какво иде. Аз няма да кажа какво иде – ще го опитате. Великият закон, който действа в целия свят, е Архангел Михаил – той иде със своя нож. Бог разгръща книгата на живота и отдава всекому заслуженото. [...] Мнозина казват: „Това Учение не е за българите”. Ако българите не приемат това Учение, както го слушат, след десетина години ще разберат говоря ли истината, или не. Архангел Михаил ще им докаже по всички правила дали съм говорил истината. Аз никого не съдя, не съм дошъл за съдба, но казвам на българите и на всички европейски народи, че ако не заживеят братски, ще познаят кой е Христос. Всички, които ме слушате, започнете да живеете братски, не както ви говоря аз, но както вие разбирате, както вашето сърце ви диктува. [...] Съдбата на всички народи, както и на българите, се определя от друго място. Нито Франция, нито Англия, нито Германия, нито Русия определят съдбата на народите. Бог определя съдбините на всички народи. Когато иска да повдигне един народ, Той му изпраща умни майки и бащи, свещеници, проповедници, учители и управници; когато иска да накаже един народ, отнема идейните и разумните му хора и го оставя на произвола на съдбата. Този народ сам по себе си ще се унищожи. Ние се нуждаем от умни и добри хора. Аз викам всички свещеници да дойдат при мен, да им говоря, а не да говорят лоши работи за мен. Каквото и да говорят, те не могат да ме спънат. За българите е казано: „Ако приемат Новото Учение, още тази година ще има плодородие; ако не го приемат, очакват ги, седем години такъв глад, какъвто България и целият свят не са запомнили”. Аз говоря Истината. Това всички трябва да знаят. [...] Това не говоря от себе си. Ако са недоволни от мен, да ми кажат направо; аз съм готов да напусна България. Ако съм опасен за вас, кажете ми, не правете никакви интриги.

Аз не искам да се натрапвам на никого, ще ви напусна и ще ви оставя свободни, да живеете както искате; не искам да преча на свещениците, но ви казвам една Велика Божествена Истина, която носи добро за вас. Готов съм да направя всичко за вас, само да бъдете добри. Добри думи са казани за България, добро бъдеше я очаква, но от нея се иска разумност, благородство, да приеме онези, които сеят Божието Слово свободно. – „Как ще познаем кой носи Божествената истина?” Казано е: „По плодовете си ще се познаят”. [...] Казано е, че ако България приеме Новото Учение, границите ѝ ще се разширят и ще получи всичко, каквото ѝ е нужно; ако не приеме Божественото учение, нищо няма да ѝ се даде. Такова е политическото положение на България. Всеки народ, който иска да бъде поставен добре между другите народи, трябва да има четири качества: да бъде честен, справедлив, добър и разумен. На всеки дом, на всяко училище, на всяка черква, на всяко съдилище трябва да стои надписът: *Честност, справедливост, доброта и разумност*. Ако живеете така, всички народи ще отворят обятията си за вас. Кой не обича добрите и разумни хора? Казвам ви това, за да се поправите. [...] Желая Бог да проговори на българите, да дойдат Мирът, Любова, Мъдростта, Истината, Правдата и Добродетелта между тях. Тогава българите сами ще кажат: „Ние вярваме в живия Господ, защото сами Го опитахме”. Ще кажете като слепия: „Едно време бях сляп, но сега вече виждам”. Какво по-голямо доказателство искате от това, ако прочете ви се отворят и вие разберете Великата Истина? Тогава и аз ще подам ръката си и ще кажа: „Братко, подай ръката си!”.

Ще управлява всички народи – 7 март 1920 г. Неделна беседа

107. Ако майката знае как да целува детето си, тя може да създаде от него гений. Добре е тя да знае къде да целуне за пръв път детето си. Бъдещата наука за възпитанието ще научи майката как да го целува. Аз не мога още да предам тази наука на българите, тя е една от тайните на Природата. Значи първа-

та целувка на майката представлява една от великите тайни на Живота.

Зачудиха се – 4 април 1920 г., Неделни беседи, София

108. Не се занимавайте с мен – откъде съм дошъл, кой съм и т.н. Казват: „Ти ли се намери за тази работа?“. Ако не съм аз, друг ще бъде – все ще се намери човек, който да проповядва Божието Слово. Като дойде Христос на Земята, убеди ли евреите в Истината? Приеха ли те учението Му? Не Го приеха. Богомилите убедиха ли хората в правотата на своето учение? И те не можаха. Питат: „Кои са богомилите?“. Всички хора, които носят добри, светли идеи, са богомили. Те са носители на новата култура. Който не знае това, казва, че богомилите развращавали народа. Не! Те са оправяли света. И Христос е богомил и за богомилското Му учение Го разпнаха. Днес всички християни, всички народи се крият под епитафията на този Богомил. – „Защо се крият под тази епитафия?“ Защото тя ги храни. Един стих от Евангелието казва: „**С устните си Ме почитате, а сърцето ви е далеч от Мене**“; с устните си Го почитат, защото ги храни. Аз съм подал заявление против българите, този път те няма да се освободят от отговорност. Аз съм прям, искрен човек, не мога повече да нося неискреността на хората. Този път ще говоря Истината така, както никой не я е изнасял. Когато изнеса истината, в света няма да има вече затвори и бесилки, няма да има вече пролетариат и буржоазия – навсякъде ще има братство. Хората ще работят върху своите добродетели. Дали е вярно това, или не, времето ще покаже. Който вярва, да вярва. За мен е безразлично вярвате или не вярвате. Когато дойде новото време, ще разберете, че това е Божият закон.

[...] Някои искат да ме изгонят от България, но казано ми е да говоря и аз ще говоря. Цялото човечество да се опълчи против мен, с цел да ме изпъди, няма да бъде в сила да ме мръдне нито на милиметър от мястото ми. Нека всички знаят това! Аз не съм дошъл на Земята, за да я напускам. Мога да стана и невидим, но тогава ще опитат друга сила. След мен ще дойдат милиони и ми-

лиони същества със своите мечове, те ще пометат всичко. Няма да остане един богат българин в България. Така казва Господ, така казва Небето. Не се лъжете да мислите, че има още време. Всички трябва да бъдете честни и справедливи! Аз искам да изморя онези честни, справедливи, благородни българи, които не крадат, не лъжат, не злословят. Те са здравите и добри българи. На тези българи аз ще измия краката, ще им дам угощение и ще ги нарека мои братя.

[...] Българите трябва да приберат между тях всички плачещи, всички страдащи и да ги задоволят. [...] А за мен казват, че заблуждавам народа. Не, братя, никого не заблуждавам; вие сте заблудени, а аз говоря истината. Господ иска от вас да се повдигнете, да бъдете смели и решителни, да сте готови да се жертвате за своята идея, да изтриете сълзите на своите братя, на страдащото човечество. Вместо да се гоните и преследвате, направете това, което изисква Бог от вас. Че един бил комунист, друг – радославист, трябва ли да се гонят? Комунистите искат братство и равенство. Те имат добра идея, добре работят. Нека използват доброто от тях, нека използват доброто и от буржоазните партии.

Отиде след Него – 11 април 1920 г., Неделни беседи, София

109. Аз говоря за Вярата, а не за религията, защото се срамувам да говоря за нея. Защо се срамувам? Защото от осем хиляди години не съм срещнал нито един човек, който да е издържал на своите религиозни убеждения. Срамувам се да кажа, че принадлежа към известна партия или даден народ. Защо? Защото няма партия, народ, които да са издържали своя изпит. Питат някого: „Какъв си по народност?“. Българин. Лесно се казва, че си българин. Това е надпис, турен над твоя дюкян. Но издържал ли си изпита като българин? Лесно се казва, че си българин, французин или англичанин. Колкото и да е благороден един народ, нито един още не се е осъзнал като част от цялото човечество и да работи за общочовешките права. [...] Може ли България да задоволи нуждите на всички хора? Въпросът не се отнася до па-

рите. Важно е може ли България да произведе толкова храна, че да задоволи всички? Ако хората се обичат и прилагат любовта, те ще разменят помежду си това, което имат в излишък. Обаче при сегашните условия на живота това е невъзможно. Бъдещето ще реализира този идеал. За това са нужни най-малко 350 хиляди години – тогава ще се създадат нови гърнета, т.е. нови мозъци, в които ще се влее новата мисъл. Тогава хората няма да се питат коя религия е по-права, кой обществен строй е по-добър, кое управление е по-добро. Тогава те ще имат светъл, ясен ум, който ще бъде видим; тогава душата и духът на хората ще бъдат видими. Днес те не са видими, но след 350 хиляди години и умът, и сърцето, и душата, и духът ще бъдат видими както се вижда Слънцето. Запишете това в книгата на вашия живот, че един ден, когато бъдещето поколение разтваря тази книга, да каже: „Това е било предсказано в далечното минало. Който го е предсказал, думите му са истинни и верни”.

По предание – 2 май 1920 г., Неделни беседи, София

110. Най-умните българи взеха властта в ръцете си, но България пак не се оправя. Този убиха, онзи убиха, изпочупиха главите си. Ще кажете, че този или онзи бяха вълци, нападаха стадото. Възможно ли е една и съща майка, България, да роди и вълци, и овце? – „Еди-кой си е анархист”. Как е възможно да бъде анархист? Ако това е възможно, тогава приемам да има българи от рода на вълците, на тигрите, на лъвовете, на змиите, на пиявиците, на конете и т.н. При това положение всички противоречия са възможни. Обаче, щом казвате, че сте българи и произлизате от една и съща майка, между вас не трябва да съществуват никакви противоречия. Казвате, че сте трудолюбиви хора, но съседите ви не могат да ви оценят. Тук е мястото на българската поговорка: „Жени ме, мамо, надалеч, да мога да се хваля”. Питате коя е причината за противоречията между българите. Тяхната свещица още не е запалена. Аз съм правил цели 11 години измервания и изчисления върху главата на българина, но ще ги изнеса, когато дам доклада си за тях. Аз съм правил

наблюдения и изучавания върху всички народи и мога да се произнеса за тях. Мога да кажа какъв е българинът, англичанинът, французинът, ако не с абсолютна точност, с разлика една единица до абсолютното. Българинът се нуждае от Божествена светлина и като вижда невежеството си, той не е готов да признае, че не знае.

[...] Помнете: всеки дом, който не приеме Новото Учение, няма бъдеще; всяка партия, която не приеме това Учение, няма бъдеще; всеки народ, който не приеме това Учение, няма бъдеще. Всички трябва да приемат Учението на Любовта, Правдата и Истината не по форма, но вътрешно; да заживеят като братя, като чада на едни Баща.

Запалят свещ – 9 май 1920 г., Неделни беседи, София

III. Колкото по-много герои има един народ, за да се самопожертват, толкова по-много блага ще има тоя народ. [...] Индивидът е едно условие за народа и един народ е едно условие за индивида. [...] Всички велики хора са определяли положението на един народ, те са предвиждали всичко – те са като ясновидци. Един народ има нужда от проповедници, свещеници, учители, политици и пр., но всички трябва да бъдат чисти в дела, мисли и желания.

Десен и лъв път – 13 юни 1920 г., Извънредни беседи, Неделни беседи, Сливен

112. Новата цивилизация ще започне от Европа и ще се пренесе в Северна и Южна Америка и Африка. Нова земя вече се образува – в Тихия, Великия океан вече се подават под повърхността върхове на островчета, на които инженерите забиват байрачета. Там ще излезе новата суша, която ще съединява Америка с Европа. Ще заживее шестата раса на Земята. От другите раси ще останат остатъци. Българите [славянството] ще играят важна роля. Много интелект ще се развие. В славяните има най-много, най-голямо самопожертване. Култура без самопожертване не може да има.

[...] В новата култура не ще има като сегашните градове. Те ще бъдат едноетажни с големи градини отпред. Хората ще ядат по-малко.

[...] Тогава ще се впрегне в работа слънчевата светлина. Тя ще служи на хората и те ще се хранят с плодове.

[...] Българите смятат Новото течение (*Учение*) за нещастие, а то е спасението на българите, иначе заупокойната молитва му е изпята. Другите балкански държави са готови да възприемат това Учение.

[...] Съвършенството на новата култура ще бъде след 350 000 години, това са 12 цикъла. От тях 6 представляват пролетта, те ще образуват един голям цикъл. Човечеството сега е към началото на пролетта.

Разговор – 15 юни 1920 г., Извънредни беседи, Сливен

113. От 25 години небето в България започва да става лазурно. То е резултат от добрите мисли, които се пращат в България от Духовния свят, а с това става и климатично изменение. Това се забелязва от много чужди хора, които са дошли в България.

Закон за изменение – 27 юни 1920 г., Извънредни беседи, Бургас

114. Лозето в България е емблема на българина.

Беседа за учителите и майките като възпитатели – 19 август 1920 г. съборна беседа

115. В едно общество, в един народ има хора с чуващи души, в които съзнанието е развито, сърцето – повдигнато на една по-висока степен, и те схващат нова идея, на която са деца, на която са носители. А съвременните хора, които не разбират носителите на тази нова идея, казват: „Тия хора са анархисти, комунисти, еретици, сектанти и т.н. Разликата седи в това, че този, който живее с новите идеи, усеща, че в него има подем, енергия, живот – растене. А другият, който живее със старите идеи, се усеща стар, силите го напускат, той изнемошява, стра-

хува се от бъдещето, мисли за старините си и затова иска да забогатява, осигурява се в разни банки, в разни дружества. Аз казвам: това са стари хора, това е смъртта, това са гробищата на човечеството.

[...] Онзи, който се нарича твой брат, трябва да е готов да жертва живота си, имота си и честта си – всичко за теб. Когато един велик народ схване идеите на това Братство, той трябва да е готов да жертва всичко за тези идеи. Не жертва ли, там няма никакво Братство, никакво равенство. Когато някой проповядва великата идея, че има Господ, а не жертва своя живот, имот и чест за Него, той не е разбрал Великото Учение на Живота.

[...] Ако дойде някой при мен да го венчавам, аз нямам право да сторя това, но ще питам само този момък готов ли е да пожертва имот, чест и живот за своята възлюблена. Ще питам и момата готова ли е да жертва имот, чест и живот за своя възлюблен. Ако и двамата ми отговорят, че са готови, само тогава мога да ги венчая, иначе не венчавам и нямам право да венчавам. Така трябва да бъде, за да се оправи това общество и тоя народ.

[...] А какво направиха американците? Те ни изпращаха ред години мисионери да проповядват Христовото учение, а във време на войната продадоха на българите десет милиона килограма брашно по два златни лева за един килограм. А днес колко струва златният лев – десет лева. Значи един килограм брашно струваше двадесет лева. А мислят ли американците, че постъпиха съобразно с Христовото учение? Те изгубиха случая да дадат един добър пример. Не, това не е християнство! Тъй говори Христос, тъй говорят Светлите Братя! Ако българите мислят да вървят по този път, по който са тръгнали, не ги очаква никакво добро. Тази култура няма да им помогне! В света всичко трябва да се измени. Никой народ не трябва да изнасилва друг народ, никое общество не трябва да изнасилва друго общество и никой човек не трябва да изнасилва друг човек, а всички трябва да живеят по този Велик закон на Любавта. Ако приемете това Учение, всичко ще се измени и вие ще се благословите като народ. И този закон ще дойде. Ако ли не го приемете вие, други ще го

приемат. [...] Този, който „вярва” и ме обере, ще го заплюя; този, който не вярва и не ме обере, ще му дам две целувки, защото той не опозорява Името Божие и изпълнява Волята Му.

Новото човечество – 19 август 1920 г., Съборни беседи, Велико Търново

116. В пълния смисъл на думата *Баща* е само Този, Който е създал всичко, а такъв е само Бог. Бащата не може да бъде нито един човек, нито един народ. В света съществува само един Баща, а всички други са Негови синове. Един е Бог.

[...] Колко години има, откакто българите са приели християнството? Българите приеха християнството в 864 година, значи повече от хиляда години. А в тези хиляда години на Балканския полуостров е имало сто и петдесет войни, тъй че на всеки осем години се пада по една война. Някои казват за нас, че сме били против войната. Не, ние също сме за войната, но да воюваме, без да убиваме. Ние воюваме за събарянето на затворите и бесилките. И така, ние се различаваме от другите по това, че туй, което те събарят, ние градим, а това, което те градят, ние събаряме. Те убиват хора, а ние ги въздигаме, оживяваме; те градят затвори, а ние ги събаряме. По това се различават хората от Новото и старото учение.

- Мерило за правилно разбиране – 20 август 1920 г., Съборни беседи

117. Христос днес казва: „На този народ не са нужни попове, владици, господари, а слуги – слуги са му нужни”. На този народ трябва попове слуги, учители слуги, министри слуги – навсякъде има нужда от слуги, слуги. [...] Такъв е законът на ангелите, такъв е законът на Бялото Братство, което сега ръководи света. Всички Бели Братя, всички ангели на Небето изпълняват този Велик закон. Когато отидете в техния свят, ще забележите, че най-умните, най-възвишените, най-благородните работят най-много и заемат най-долните места.

Голедец и слуга – 24 август 1920 г., Съборни беседи

118. Най-виновните хора в света са били владици, попове и проповедници; така е било във времето на Христа, така е и сега. Нещастията у нас идват от кривото разбиране на нещата. Не говоря за българското духовенство и не обвинявам само него. Аз казвам на владиците, поповете и др., че трябва да имат сърце чисто, ум светъл, душа благородна и воля възвишена, а калимавки, епитрахили⁵, дрехи и всичко друго са без значение и без смисъл.

[...] Исус е тука между вас, на много светии се е явил и на много хора в България се е явил. [...] Европейският народ пострадал от непослушание, българският – също. И ако свещениците бяха се вслушали в гласа на народа си, те щяха да го спасят. Ако свещениците бяха се вслушали в гласа на народа в 1912 – 1913 г., тези войни нямаше да ни опропастят. По човешки постъпиха, по човешки получиха. Обединението можеше да дойде, ако дойдеха всички в хармония, да се уважават един друг.

Когато посрещате – 10 октомври 1920 г.. Извънредни беседи, Велико Търново

119. В Стария завет обръщението е колективно. Христос никога не се обръща колективно, Той се обръща лично към всяка една душа. Той не се обръща към народа, а се обръща поотделно към всеки един човек. Християнството не иска да се строят църкви, защото всеки човек е църква, цар, баща, свещеник за себе си, живее ли добре.

Две лепти – 30 октомври 1920 г.. Извънредни беседи

120. Ако българите искат да ги благослови Бог и да благослови земята, в която живеят, трябва да напишат така: „Кротките ще наследят Земята”. Ние сме кротки, вярваме в кротостта и затова ще наследим земята. Качествата на кроткия човек са следните: той реже циреи, но не и глави; той със своя нож отрязва от теб всяка тъга, освобождава те от нея.

Кротките – 25 януари 1921 г., Извънредни беседи, Неделни беседи

121. Българите се нуждаят от нов живот. Те трябва да мислят по нов начин, да започнат с Любовта. Ако рекат да създават своя култура, нищо няма да постигнат. Каквото и да правят, по-висока култура от европейската не могат да създадат. От тая култура по-висока не може да се създаде. Бялата раса е достигнала вече най-високата точка на своето развитие. Ако тя не впрегне силата на своя ум с Любовта, ще дойде най-голямото разрушаване в света. Тая култура ще донесе най-голямата икономическа борба за надмощие – кой да има повече, кой да господарува. Това е процес на разрушаване и разлагане. [...] Някои казват: „Аз те обичам много“. Знаете ли, че тия, които казват, че ме обичат много, са ми причинили най-големи пакости? [...] Свещениците ме хулеха, говореха лошо за мен, прашаха хора да ме шпионират. Защо трябваше да ме шпионират? Не можеха ли те сами да дойдат при мен? Казвам: ако България приеме моето Учение, ще стане велика държава; ако го отхвърли, ще пропадне. Новото Учение е за всички, а не само за България. Не казвам, че трябва да се нарече дъновизъм. Какво име ще му се даде – не е важно. То учи, че всички хора са братя и сестри помежду си и не трябва да се изнудват. Те трябва да се обичат. Това искам от всички, а не след хиляда години да изопачат мислите ми, както и до днес изопачават Христовото учение. Не искам криво да предават думите ми. Аз проповядвам едно: „Всички хора трябва да се обичат“.

Новият човек – 13 март 1921 г., Неделни беседи, София

122. Казвате: „Светът ще се оправи, когато се въведат нови реформи. България ще се оправи, когато се смени правителството, когато ни дадат земи в Македония, в Тракия“. Колко пъти досега българите са владели тия земи! Оправени ли са работите им – не са. Колко земи владеят англичаните! Оправени ли са всичките им работи – не са. Казвате, че европейците са културни хора, „културни“ са, но и те обират, колят и бесят, както и некултурните, само че по-деликатно. Всички хора преследват една и съща цел, но си служат с различни средства и методи за постигането ѝ. Паякът, вълкът и тигърът имат една цел – да удушат

жертвата си и да изсмучат кръвта ѝ, но методите им на действие са различни. За мен е безразлично кой ще ме удуши. В края на краищата месото и масцицата им ще изчезнат. Казваш: „Паяк ме ухапа”, е, братко, паякът и вълкът са съдружници. [...] Казвате: „Как да се проповядва Новото учение?”. Господ иска от нас да сме справедливи към всички беззащитни същества, колкото и да са малки. Дави се едно малко животно – спаси го. – „Аз не се занимавам с такива работи.” С какви работи се занимаваш? – „Искам да оправя България.” Ти ще я оправиш толкова, колкото всички българи я оправиха.

[...] Поддържайте доброто както в себе си, така и във всички хора. Знаете ли какво щеше да бъде, ако София представляваше висок духовен и умствен център и всички софиянци отправят ума си към Бога, към всички души в света, към всички добри и праведни хора по Земята. Работите на България щяха да се оправят много скоро. Какво правят българите днес? Изпращат комисии в Англия, дано някак се оправят работите им. С комисии нищо не може да се постигне. Англичаните от време на време им отварят по едно малко прозорче, откъдето иде малко светлина. В това отношение англичаните* приличат на банкери, които, колкото повече дават, толкова повече [си] взимат.* бел. съст. – *цитатата бе изваден на 25. 06. 2016 г. – един ден след излизането на Англия от Евросъюза)*

Бог е поставил българите натясно, за да се научат да мислят право. Всеки сам трябва да се изправи. Казвам: „Не очаквайте от никого нищо. Бъдете доволни на това, което Бог ви е дал, уповавайте само на Бога, бъдете вътрешно силни. Дайте ход на вътрешния подтик в себе си, който може да оправи всичките ви объркани работи”. [...] Когато всички почувстват това, те ще оказват добро въздействие на обкръжаващите. Днес, като се съберат двама – трима души, веднага образуват партия. Други двама – трима образуват друга партия. Мъжете образуват една партия, жените – друга партия. Много партии има в България, всички мислят, че разрешават „важни” въпроси. Долу вашето партизанство!

Фарисей и садукей – 20 март 1921 г., Неделни беседи, София

123. Бъдете богат и по ум и по сърце. Не се привързвайте към външното богатство. Истинското богатство е в добродетелите на човека. Богат е само оня, който води чист и свят живот. Това се отнася както до отделния човек, така и до всеки народ. Благоденствието на един народ се определя от неговия духовен и морален живот. Това е истина, която трябва да се проповядва мълчаливо, без думи. Само животът може да я проповядва.

Сеятелят – 27 март 1921 г., Неделни беседи, София

124. Всички нови изобретения са за унищожаване на човечеството. Ние трябва да кажем: „Стига вече, братя! Сити сме на тези изобретения“. Всички опасни изобретения да се превърнат на добро. Казвате: „Ние ли трябва да оправим света?“. Нали вие го развалихте? Вие ще оправите това, което сте развалили. Знаят ли българите колко неща са развалили? – „Как, вярно ли е това?“ Нещастията на българите в миналото и сега са резултат на омразата, която българите хранят към гърците. Тази омраза е развалила много хубави неща. Българинът има характер и сила, а гъркът – ум. С тия качества те взаимно поддържат омразата един към друг. Четете историята и ще видите, че и днес се повтаря същото, обаче омразата не може да разреши важните обществени въпроси. Някои казват: „Да бъдем националисти!“. И национализмът не разрешава въпросите. [...] Сегашните хора казват: „Да се молим за оръжието, за добрия изход от войната, за подобряване на материалното ни положение“. Такава молитва не се приема вече. Който се нарича българин, трябва да има нещо Божествено в себе си. Няма ли нещо Божествено, той е „дебела глава“, както го наричат гърците. Който няма Любов в сърцето, в душата, в ума и в духа си, той не е истински човек. Неговата глава е „дебела“ и не увира лесно. Слушайте, приятели, друг път аз няма да ви говоря така, ако ме слушате, ще спечелите, работата ще върви добре; ако не ме слушате, още утре ще станете на вода.

[...] Новото учение казва: българите трябва да разберат, че пътят на спасението е в абсолютната чистота на живота. Ако

разберат Учението така, добре; ако не го разберат, пак добре. Разберете ме поне вие, които ме слушате. Направете опит в това, което ви говоря – това иска Живият Христос, Когото аз виждам.

Любовта – носителка на Живота – 10 април 1921 г., Неделни беседи

125. Лесно е да се говори, че някой бил политически деец, общественик, че направил добрини на България. Направил „добрини“ – пет принесъл, сто отнесъл. Това били добродетелни хора! Едно време правел добрини. Не, в наше време какво е направил?

[...] Социалистите казват: „Напред, другари!“ . Аз казвам: напред, братя; напред, българи! Ще дадем главното сражение по всички правила! Ще открием огън, артилерия по всички правила. Напред! Да живее Братството! Амин! Единственото нещо, което отсега нататък ще живее, това е Братството. То ще владее над всичко, който не може да живее като брат и сестра, той не може да бъде гражданин на Новото Царство на Земята.

Огнената пещ – 17 април 1921 г., Неделни беседи, София

126. Сега налагат българите на общо основание. Те казват: „Ние страдаме от съглашенците“. Защо ги налагат? Защото не носят пари със себе си. Казват им: „Къде са парите ви?“. Вестниците изнасят различни причини за това. Всъщност една е причината – българите страдат, защото нямат пари да платят дълговете си. Ако България има два и половина милиарда в злато да плати дълга си, веднага боят ще престане.

[...] Покажете ми един честен българин, който през целия си живот да е останал девствен! Покажете ми една такава българка! Не казвам, че абсолютно няма, но колко са те? Колко българи и българки могат да издържат изпита си? Като ги поставят на изпит за Христа, за народа, не могат да издържат, пропадат и после всичко отива по дяволите.

– „Да се бием за отечеството!“ Бийте се, но идейно, с дълбоко вътрешно разбиране. Ако отиваш да се биеш без вътрешно

убеждение, че изпълняваш своя дълг, по-добре не ходи. Ако вярваш, че изпълняваш дълга си, бий се за отечеството си. Всяко нещо трябва да става с желание, да бъдеш верен на себе си. Когато някой вярва в нещо, а върши друго, то е престъпление. При това положение как ще се повдигнем?

Казвате: „Да бъдем честни българи, да бъдем истински християни“. Това са методи, чрез които човек може да се повдигне, но затова трябва да се постави на изпит. Неговата честност ще бъде подложена на изпит и ако не лъже, не краде, той е честен човек. Можете ли да намерите днес в България човек, който никога не е лъгал? Ако намерите такъв, България ще бъде най-великата държава. Той ще бъде рядък скъпоценен камък. Ако не се намери такъв човек, къде остава културата? Често вие говорите за Небето, за Господа и казвате: „Да ни прости Бог греховете!“. Никакво прощаване вече! Бог е приключил с крадците, лъжците и разбойниците. Той казва: „Не прощавам на тия, които са ме лъгали 999 пъти!“.

[...] Казвам: ако днес стопим всички християни, едва ли ще излезе един истински християнин. Ако стопим всички българи, едва ще изкараме един крак на християнството; ако стопим всички гърци, едва ще изкараме едно ухо на християнството; ако стопим всички англичани, едва ще изкараме носа на християнството. Значи християнството на англичаните се равнява на един нос, на германците – на една вежда. Така виждам нещата. И да ми се сърдят, и да не ми се сърдят, така виждам. И аз ви се сърдя. Някои ме гледат отвисоко, надули се, плюят ме. Нека ме плюят. Наричат ме престъпник – и те са престъпници. Наистина, аз престъпвам вашия закон, но и вие престъпвате Божия Закон. Аз бих желал да ме осъдят на основание на Божия Закон. Ако ме съдят вън от Божия Закон, по човешкия закон не могат да ме осъдят.

[...] Ние вдигаме глас против всяка неправда. Не е въпрос за моето Учение, но българите трябва да се ръководят от следния девиз: „В България не се позволява никакво убийство!“. Нека всеки свещеник, всеки войник или стражар си каже: „Аз

написах в душата си, че не съм съгласен с никакво убийство”. Мислите ли, че при това положение Бог няма да бъде на страната на българите? След всичко това някои ми се сърдят, че съм ги обиждал. Още ще ги обиждам, аз едва съм започнал. Моята глава побеля, но и вашите ще побелеят, моите косми окапаха, но и вашите ще окапят. За да издържите изпита си, като Данаил трябва да обуздате лъвовете в себе си, ако те ви разкъсат, това показва, че сте извършили някакво престъпление.

[...] Бих предпочел да сложа мотиката на рамо и да копая цял ден с любов, отколкото да стана пръв министър в България. Бих предпочел да гладувам, да бъда последен бедняк, отколкото да стана владика. Какво по-велико от това, да останеш чист в себе си, но герой!

В рова на лъвовете – 24 април 1921 г., Неделни беседи, София

127. България трябва да бъде първата държава, да приложи Божествения Закон на Земята – хлябът да се дава даром! Може да приложи тоя закон само ония, който е абсолютно чист и безгрешен. [...] Голямо проклятие виси върху човечеството. Защо? Защото продават хляба – великото благо в живота. Абсолютно забранено е да се продават хлябът и брашното! Трябва ли след всичко това да питате защо светът е лош, защо хората са лоши? Първото условие, което трябва да се спазва, е да се дава хлябът без пари. Няма по-голямо безчестие от това да купуваш и продаваш хляб. В бъдеще хората ще се чудят на сегашните хора, че са били такива говеда – да продават и купуват хляба. Това са говедата на двадесети век. Първите хора, които са злоупотребили с житото, като са го продавали и купували, не са видели добро до четвъртото поколение. Помнете: кармичният закон не прощава! Не казвам, че новата идея да се дава хлябът без пари ще се приеме изведнъж. Важно е тая идея да проникне в човешкия ум и постепенно да си пробива път. Никакъв спомен не трябва да остане от мисълта, че хлябът трябва да се продава.

[...] Така е казал Господ първоначално. Ще изчисля колко хляб е нужно на България и колко декара земя трябва да посее.

Аз ще бъда първият, който ще работя без пари. Ще изорем нивите, ще ги посеем, ще ги ожънем без пари, за да бъде и хлябът за всички хора без пари. **Да работим всички, за да бъде хлябът даром.**

Живата енергия / Хлябът и живата енергия – 22 май 1921 г., Неделни беседи, София

128. Всъщност богатството е само резултат на дейността на човека в миналото. Богатството на един народ показва неговата култура. Най-голямото богатство на човека се крие в неговия мозък, т.е. в неговата мисъл.

Ангелът отговори – 5 юни 1921 г., Неделни беседи, София

129. В България трябва да се създадат по-добри условия, защото те сега са много дисхармонични. Тук силите, които действат, са повече разрушителни, отколкото творчески. Който иска да разрушава, нека дойде в България, тук творчество няма. Посетете горите – ще видите дърветата изсечени; посетете някоя чешма – ще видите, че някой дошъл и я е ударил с брадвата си. Разрушителният елемент надделява над творческия. Този народ е като една стихия, която постоянно руши, затова европейските народи му поставят букай⁶. Господ казва: „На това малко дете, наречено България, ще му турите два вида букай“. А то, като не си е взело поука, казва: „Много ми са тези букай!“ Не, те са си точно на мястото, за да се научи да върви. [...] Господ сам се е заел да ни възпита; методи има, калъпи има – ще те тури в тях, може да риташ колкото си искаш, и докато риташ, ще минаваш от калъп в калъп. Докато не престанеш да риташ, няма избавление, няма да те освободи.

Възпитание на човешката воля – 19 август 1921 г., Сборни беседи, Велико Търново

130. Сега, кое е най-голямото благо в света – благо на индивида ли, благо на един народ, благо на цялото общество или благо на цялото човечество? Това е едно и също нещо.

Един човек е миниатюр на цялото човечество, следователно един народ в своето развитие представлява човечеството в по-малка форма. [...] Ако се поставим на почвата на народностите – да се запитваме: „Ти българин ли си, ти англичанин ли си, ти французин ли си, ти германец ли си”, няма да се разберем. Ние казваме: „Българинът е лошо нещо”. Това са индивидуални идеи, това не е колективно съзнание, то не е още Божествен закон. В народите още не се проявява онзи Божествен принцип, в тези народи всеки си гледа своята икономия. Никой народ няма предимство пред другия, всеки си има своето място. Ако например вдигна ръката си и изправя един от пръстите си нагоре и този пръст помисли, че има първенство над другите, какво ще стане? Единият пръст показва само посоката на нещата, но само с него не може да се работи. [...] Следователно, когато един народ съзнава своето положение вътре в човечеството като един уд, като един орган от общия организъм, който трябва да извърши своята длъжност точно навреме, тогава той ще бъде на своето място. [...] В какво седи благородството на един народ? Защо англичаните са благородни? Защото в тях има събудено колективно съзнание. Макар да имат грешки, те лесно ги поправят, най-много окултисти има между тях. Всеки народ, в който се събужда колективното съзнание, съзнава до известна степен, че всичко трябва да се подчини на общата цел. Англичаните са разбрали това до известна степен. Това съзнание се заражда не само в англичаните, а навсякъде, по цялото земно кълбо.

***Пробуждане на колективното съзнание – 19 август 1921 г.,
Съборни беседи, Велико Търново***

131. Сега вие трябва да знаете, че в България има достатъчно братя от Черното братство, които са готови да се борят с нас. Тези братя са между православните в Църквата, между католиците, между евангелистите, и между нас ги има. Те навсякъде действат според принципа „Разделяй и владей”, навсякъде искат да внасят смутове, често те ви заблуждават. Навсякъде, където има такива събрания, те идват и винаги са много учтиви.

Онези, които не ги разбират, ги считат за големи кавалери. Те са възпътени. Затова ще изпитвате духовете. Тези хора са винаги много добре облечени. Това е борба – те са свършени в обносните си, много са умни. Не мислете, че можете тъй лесно да се борите и да се разминете с тях. Те са от черното братство, но са много умни – в тях има знания и могат да ви измамят, да ви спънат във вашия път.

Правилното растене на душата и хармоничното развитие на душевните сили – 22 август 1921 г., Съборни беседи

132. Българите казват: „На бодлива крава Бог рога не дава”. [...] Ако питате защо не ви откривам тайните на Природата, казвам: не ви ги откривам, защото нямате Любов в сърцата си. Ако имаште Любов, щях да ви открия много работи. Ако ви направя 99 добрини, а само една пакост, вие ще ритнете всичко, което съм направил за вас, и ще се откажете от Бога. Днес повечето хора са такива. Какво може да им се открие? Каквото и да им се открие, не може да ги ползва. Те ще станат по-лоши, но не и по-добри.

[...] Днес от вас се изисква повече почитание. Българите, изобщо, са груби. И между вас има нежни, внимателни, обаче повечето са груби. Казвам ви една истина. Всеки търси своето право. Дойде ли до задължение, никакъв го няма. Всеки се стреми към първите места, дойдат ли до задълженията на първите места, отлагат изпълнението им. Първото място е за оня, който е готов да се жертва от Любов; второто място е за оня, който има Вяра и упование в Бога; третото място е за оня, който има Надежда.

Поздравът на Любовта – 2 октомври 1921 г., Неделни беседи, София

133. Двадесет години в България против мене говорят, все ме подозират. Казвам: „Това сте вие, които виждате вашето зло“. Аз във всички хора виждам Доброто, виждам своето Добро. Не искам никого да лъжа, бих желал и вие никого да не лъжете. [...]

В Невидимия свят знаят какъв контингент може да дадат българите, колко свои синове може да дадат да помагат в това, което сега се върши (*т.е. за Божието Дело – бел.сът.*). Това е един печат и аз бих се радвал, още не ги зная колко са, но ако са много, то ще бъде в актив на българите.

Тогаз те ще просветнат! – 23 октомври 1921 г., Неделни беседи, София

134. Ние сме хора на вечния живот. Нашата цел тук, на Земята, е вечният живот: да придобием ония условия, при които може да изучаваме Любовта и Мъдростта. Това е нашата цел. – „Ама ти не си ли българин?” Това не е цел – да бъдеш българин или друг. Аз мога да ви направя много сравнения откъде са българите, че да се отворите, че сте българи.

Синът Божи – 30 октомври 1921 г., Неделни беседи, София

135. Българинът е практичен: „Кажи ми с две думи какво искаш да кажеш – има ли Господ, или няма Господ, има ли онзи свят или няма онзи свят, а не да го опъваш много. Нямам време, трябва да вървя на нивата. Има ли Господ, или няма? Ако няма, да ида да ора на нивата, ако има Господ, ще ида да Му служа, а ако няма, ще работя за себе си”. Тъй разрешава той въпроса: „Има ли онзи свят, или няма? Питам да ми кажеш”. И след като му кажеш, че има онзи свят, българинът казва: „Ти ходил ли си там? Ти видял ли си го? Имаш ли опитност?”. И като му кажеш, че си ходил на онзи свят, ще каже: „Нима може да се ходи на онзи свят? Брей, тогава и аз да ида!”. Много е практичен, иска да опита, готов е да направи всичко, но усети ли, че излъжеш веднъж, тогава работата се изменя.

[...] Българин си, баща ти, майка ти са българи, родил си се между тях – декламираш. Я ми кажете вие, каква е българската кръв? По какво се отличава българската кръв? Някои казват, че аз не мога да разсъждавам. Днес ще разсъждавам философски и много обективно. Тези учени химици, естественици, анализирали ли са българската кръв и т.н.? Къде им са таблиците и

изчисленията? Каква е българската кръв? Аз искам да я видя, да видим резултатите от нея. С какво се отличава тя? Когато някой естественик говори за някое семе, той трябва да опише не само външната форма и белезите, но и вътрешните и даже всяко едно семе какви резултати може да даде. Българска кръв имаш. Каква е твоята кръв? Не само че българите не са определили по какво се отличава тя, но и англичаните, казват: „Англичанин съм, в моите жили тече английска кръв“. Но и техните химици не са определили каква е тяхната кръв, по какво се отличава тя. Съберат се българи, англичани, французи, руси, американци, и казват: „Тук българска кръв тече“. Англичанинът и той казва: „Английска кръв тече“. Все българска, руска, американска кръв тече, но каква е кръвта там? Всички хора говорят с неизвестни числа, с предположения. И следователно аз ги обсъждам, казвам: тия българи декламират отлично, и германци, англичани, французи и американци, всички декламират, и отлично декламират, но не мислят още. [...] Слушайте, и вие да мислите много здраво, а не да декламирате: „Аз вярвам в Господа“ – това не е вярване, то е декламиране. Ти на този Господ, в Когото вярваш, готов ли си да умреш заради Него, да се самопожертваш, да дадеш всичкото си имане? Ти за жена си, за децата си, можеш ли да умреш?

[...] Да знаеш в твоите жили тече ли българска кръв, или не тече и тази българска кръв откъде води своето начало. Нали всяка една река има свой извор? Българската кръв откъде води своето начало, и откъде води началото си английската кръв? Аз ще се радвам, нека ми кажат откъде започва изворът на нещата. А има съществена разлика в кръвта на хората. Аз ще бъда искрен. Тази българска кръв какъв цвят дава на българското лице? Възчерен значи в българската кръв преобладава на първо място въглеродът, или въглеродната енергия, която го кара да се държи близо до земята, затова той е орач, градинар, пастир. А в кръвта на англичанина преобладава водородът, водородната енергия, затова той е търговец, ходи по морето, навсякъде, неговите хора са по целия свят. Да, казвам аз, в кръвта на англичанина има повече вода. И ако искаш да станеш приятел с англичанина, напои

го с хубава вода. А ако искаш да станеш приятел с българина, дай му едно парче земя, той ще те помни, ще каже: „Той ми даде много хубава земя”.

И тъй, българите станаха българи, когато въглеродът взе надмощие в кръвта им; англичаните станаха англичани, когато водородът взе надмощие в тяхната кръв. Това са енергии вътре в природата, но един ден тия енергии ще се изменят. И сегашният българин ще се измени, ще стане от него нещо ново и няма да се нарича българин. И ще дойде време, когато и англичаните ще се изменят, няма да се наричат англичани – нещо ново ще се нарекат. А съвременните българи и съвременните англичани ще останат в архива, да ги проучват като старинно нещо – как са се проявявали в миналото.

[...] Казват: „Аз съм българин“, там друг някой ще каже: „Аз съм сърбин”. И после онези филолози на сърбите ще кажат: „Вие трябва да считате българите за врагове, понеже те спъват вашата националност“. И българите ще кажат: „Вие трябва да мразите сърбите, те спъват вашата българска култура”. И в името на Бога се молят и едните, и другите, викат този Господ, като че този Господ не си знае работата, та те да го учат. Сърбите, онези правоверни отци на един народ, казват: „Ти, Господи, не искаш ли да знаеш какво правиш с нас?”. И Господ, като погледне от Горѐ, казва: „Тия мои много „учени” деца отлични философи са станали, те са се разделили на българи, сърби и т.н., и мислят, че техните игри са толкова сериозни, та трябва и Аз да дойда да играя с тях. Но вие може хиляди години да си играете и един ден, когато поумнеете и престанете да бъдете българи и сърби, Аз ще дойда да ви оправя“. Тези думи не са мои, Христос е учил същото учение.

[...] Ако бяхте толкова умни, откъде са тия ваши дългове? Имате повече от 20 милиарда да плащате, имате повече от 10 – 15 министри, избити по улиците като псета. Откъде е това? Ами само това ли е? Аз съм толкова доблестен, че ви говоря една истина и не ви желая злото; не трябва да се лъжете, това не е

българщина, това е варвация. И когато западните народи искат да определят българите, казват: „Вие сте варвари” и донякъде са прави. Българите [понякога] са варвари, а онези вървят подир варварите. Сега за нас да разрешим въпроса. Може ли вие да решите въпроса? Защото българите като [отделни] индивиди не съществуват, това е една колективна Единица от много единици. Сега ще ви кажа: можете ли вие да любите?

[...] И да сте не само българи, аз желая вие да сте дъщери и синове на този Господ, Който е създал цялата Вселена, да имате достъп до Неговото Царство, да ходите свободно, да бъдете достойни за неговата Любов и да Му благодарите и да Го славите.

В Египет – 13 ноември 1921 г., Неделни беседи, София

136. Веднъж говорих с един интелигентен човек, един български инженер, разговаряхме с него в една книжарница и той ми казва: „Хората не могат да ме подкупят, за 10 хиляди лева не се подкупвам”. Но се спира: „Ако ми дадат 100 хиляди, 200 хиляди лева, бих се решил да напусна България“. Значи за 200 хиляди лева е готов да напусне България. И тогава аз казвам: ако направя един барометър за честността на хората и има хора честни при 100 лева, други – при хиляда, 10 хиляди, 100 хиляди, при 1 милион; но от 1 милион нагоре топлината става толкова голяма, че като дойде милионът, не зная дали ще намеря честни хора в този свят.

[...] А в България дали ще се намери един? Може. Вярвам да има един. И той ще бъде само онзи човек, който плаче не от хрема, а който плаче като Христа пред Йерусалим. Той е, когото не можете да подкупите и с 350 милиона английски шилинга. Той ще каже: „Не искам това”.

[...] Да изпълниш Волята Божия значи да не се подкупваш от нищо и да знаеш да плачеш. Аз тях ги събирам: в България аз нося едно шишенце и търся такива сълзи за спомен.

Плачът – 16 ноември 1921 г., Неделни беседи, София

137. Ще кажете сега: „Дали Христос говори в този човек, или дяволът?“.

Ако аз си замина един ден от България, тогава ще знаете кой говори – дали Христос е говорил, или не. Всяко нещо трябва да се опита (*т.е. Учението да се приложи и опита – бел.съст.*).

Ананий и Сапфира – 20 ноември 1921 г., Неделни беседи, София

138. От думата *Любов* на български език стават 720 пермутации⁷. Те не са малко за българите. Ако българите разбираха начините, по които Любовта може да се прояви, ако те работеха да се проявят всички нейни елементи, те щяха да бъдат най-великият народ. Ако само разбираха пермутациите на тази *Любов*! И тъй, първото съединение, което трябва да направим, то е с Бога, с Любовта.

Аз ще го възкреса! – 27 ноември 1921 г., Неделни беседи, София

139. Какво нещо е един народ? Един народ – това е една семка развита – един човек, развит в своята голяма форма. Следователно, какъвто си ти в семката, т.е. в началото, такъв ще бъдеш и в края. Един народ е край на един човек и следователно този народ е създаден за човека, за да се види какъв е той; и ако вие, българите, искате да се знаете какви сте, какъв е народът ви, погледнете на всекиго отделно, той е първоначалният индивид. [...] Единственото наследство, което ще оставя на народа, то е: „**Още по-блажен е онзи, който слуша Словото Божие и го изпълнява**“. И следователно, който разбира, само той ще се ползва – аз ви говоря за неща много важни, Велики.

[...] Едно време нали слагах (*уподобявах*) българите като черния дроб? Черният дроб е един велик фактор в човешкото тяло. Ако черният дроб си замине, човек е фалирал. При сегашното устройство черният дроб всичко решава. Ако той се разстрои, човек става неразположен, мрачен, той е песимист, не

може да говори внимателно, мрази, сърди се, може да извърши убийство. Всичко това излиза от черния дроб.

Още по-блажени са! – 4 декември 1921 г., Неделни беседи, София

140. Разрушителното чувство в българина е силно развито. Няма дърво, на което той да не е опитал брадвата си. Влезте в една гора и ще видите колко дървета са накълцани от брадвата на българина, обаче той опитва това накълцване и върху себе си. Каквито беди дойдат, все през България ще минат и ще я накълцат.

[...] Неврастенията в хората се дължи на безразборното изсичане на горите. Никъде не страдат от неврастения толкова много, както в Америка. Причината за неврастенията се дължи още и на безразборното изстребване на животните.

[...] Какво разбирам под думата *църква*? Под *църква* разбирам едно живо същество, което мисли и чувства, има воля, а всички тия каменни здания са приюти, това не са църкви. А сега свещениците питат: „Ходиш ли на църква?“. Аз бих дошъл у теб, ти си отворена врата. Аз виждам, че вратите на сърцата у поповете и владиците са все затворени, нямат и ключ. Питам клисаря: къде са ключовете? – „Днес дядо поп не служи, елате в другата църква.“ – това не е църква. Когато някой иска да дойде в моята църква, аз отварям вратите за богомолците в 4 часа, преди да изгрее Слънцето. Тъй трябва да бъдат отворени вратите за всички хора, които искат да служат на Бога, и в тази църква всички кандила трябва да бъдат запалени, да се лее от тях светлина и благодат. И който влиза в нея, трябва да остави вън всичкия си товар. Това е то Църква, тъй трябва да се разбира. Вън вие, които продадохте Името Христово, идвайте да служите за пари, и ги събирате във вашите котлета! Христос не умря за пари, Христос дойде да служи в името на Божията Любов и Мъдрост, за да възкреси хората. Това е не само с нашите свещеници и попове. Когато говоря истината, в Името на Христа я говоря. Горко на онези, които се противят на тези Божествени истини! В Христо-

вото име, в Божественото, няма никакво заблуждение. [...] Сега аз ви проповядвам не като на българи или като на англичани, или като на французи, аз ви проповядвам като на мои братя и сестри в името на Христа. Никога няма да изопача Истината. Аз ви говоря като на мои братя и сестри, като на приятели, като на ученици, които държа на равна нога със себе си, давам ви най-хубавите си мисли, макар че треперят тези хора вън, на студа. Аз ви давам най-хубавото от себе си, запознавам ви с тези истини, за които никой друг от 2000 години насам не ви е говорил. Защо? Защото аз любя Бога, защото Му служи с Любов и Мъдрост. И вие всинца можете да Му служите.

Целувание не Ми даде – 8 януари 1922 г., Неделни беседи, София

141. Българите казват: „Прекален светец и Богу не е драг“. Светец, който няма никакъв грях, и Богу не е драг, защото прекаленият светец не е разбрал дълбокия смисъл на живота. Ако такива светци трябваша на Господа, Той можеше да прати Христа като един светец Ангел, че да изплаши света. Но Христос слезе като един обикновен човек, който работеше между грешните хора.

Плевелите и пшеницата – 22 януари 1922 г., Неделни беседи, София

142. Българите казват: „Много не трябва да се мисли, защото от много мислене човек може да изгуби ума си“. Аз оспорвам тази философия. В историята няма нито един случай, където човек от много мислене да е изгубил ума си. От грижи и тревоги – да, но мисълта укрепява и освежава човека. Ако българите разбират: „Много тревоги не трябва“, така е, то е правото. [...] Сега българина има друга една слабост: когато направи някоя погрешка, не отива към целта да изкаже причината, но търси странични фактори, да избие жегъла ⁸.

Искайте, търсете, хлопайте! – 19 февруари 1922 г., Неделни беседи, София

143. Българите трябва да идат в Англия, да изучат вътрешния, интимния живот на англичаните, а не как се управлява; оттам може да научим нещо добро. Какъв е интимният живот на американеца, интимният живот на германеца, гърка: във всеки един народ има добри черти. И ако ние искаме да се ползваме, трябва да влезем не във външния, а вътре, в интимния живот; и вие сами се запознайте интимно. Аз искам, като влезеш в интимния живот на един човек, да влезеш с изути обувки и ще чакаш своя брат да те покани с всичкото си почитание.

Царството Божие – 26 февруари 1922 г., Неделни беседи, София

144. И в тази земя, ако рекат всички българи да слушат Господа, мед и масло ще потече. Ако всички се спрат върху този стих и рекат да слушат Него, мед и масло ще потече и всичките им дългове и нещастия ще изчезнат.

Слушайте Него! – 12 март 1922 г., Неделни беседи, София

145. Аз ви говоря искрено: Христовата Църква е Църква на Любов, на Мир, на Мъдрост, на Истина, където хората са братя и сестри – това е Христовата Църква. Има ли го това, аз съм първият, който ще вляза в тази Църква и ще коленича, ще се помоля и над всекиго ще положа ръцете си, но само когато вляза в тая Църква. Сега искат някои да ме съдят. За какво ще ме съдят? В България свещениците могат ли да ме съдят? За да ме съдят, трябва да бъдат по-чисти от мен и по-умни от мен – не по вашему, им казвам, а по Бога; да донесете по-голяма светлина и във вашата светлина да видя, че моята светлина не е голяма. Аз съм готов да я приема, аз съм готов да приема всяко знание, от всичко се интересувам, не съм толкова тесногърд.

Които вас приемат – 26 март 1922 г., Неделни беседи, София

146. И смъртното наказание, е една измама, фалшификация само на човешкия ум. Казват: „Нямаме ли ние право заради

народа си да убием някого!“. За народа си можеш да убиеш някого, но за Бога нямате право да убивате. Следователно за вашия народ ще го осъдите, а заради Бога ще го оправдаете. И в бъдеще ще кажете: „Ние те осъждаме за престъплението, което ти направи спрямо нашия народ, но понеже ние имаме и друг закон – за нашия Бог, ще те оправдаем и ще те пуснем – ти си свободен“.

[...] Учение, което почива на патриотизма, ще се разруши, то не почива на здрава основа. Общественият патриотизъм трябва да почива на Абсолютните истини. Патриотизмът трябва да почива на Божествената Велика Любов, трябва да почива на Божествената Велика Мъдрост, да бъде обоснован на един вътрешен закон. И нам ще кажат: „Ние сме българи“. Не. Преди всичко ние сме хора, човеци, които мислят, след това сме българи. А сега искате да ни убедите, че вие сте българи. Е, тогава, ако сте българи, България трябва да бъде най-великият народ в света. Не е така. Аз нямам нищо против никой народ, животът им не намирам, че е лош, но едно нещо липсва на хората – липсва им Любов. Пак ще ми кажете: „Е, тази Любов“. Да, да, аз ще ви проглуша с Любовта!

Прави правете Неговите пътеки – 2 април 1922 г., Неделни беседи

147. И в целия Балкански полуостров няма по-нещастен народ от българския. Той е красив, отличен е, но неговата ревнивост и тщеславие са големи. В българина има любопитство, крайно любопитство. Туря ухото навсякъде да подслушва какво се говори. Но дойде ли някъде да философства, да знае, то не му трябва, а поприказвайте му за магия, за неща, за работи невъзможни, той ще даде ухо. И българските учени, и музикантите все са такива. Един музикант ми се оплакваше: „Ние сме толкова много в София, но не можем да се срещнем“. Всички музиканти се критикуват. [...] Всички народи в съвременния културен свят са хора само за пари. Има само един народ, с който ние си приличаме – американците. Те казват: „Всесилният долар“. И Славей-

ков е казал: „Парице, парице, всесилна царице, с тебе в Рая, без тебе на края. Простият – за мотика, направили са го владика“. Българите си приличат малко с американците. Те казват, че с парата всичко може. Аз казвам: не, не – владика с пари може да станеш, но с пари брат не можеш да станеш! И където казва той: „И простият с тебе в Рая отива“, да, в земния рай може, но в Небесния Рай – никога.

Волята на Отца – 9 април 1922 г., Неделни беседи, София

148. Една от характерните черти на българина – той започва добре, върви до едно място, където се явяват препятствия, и после свършва зле.

Закон на движенията – 12.IV.1922 г., Младежки окултен клас, София

149. Аз нямам право да ви съдя. Онзи, Великият Учител, всякога Мълчи, зъб не обелва, той не говори за погрешките. Вижда всички погрешки, но мълчи и не ги осъжда. Когато хората видят последствията от своите грешки, тогава той казва: „Не е този пътът“. А вие, българите, слава Богу, може да ви пратим за критици в другия свят. Особено българите са най-големите критици. Аз не съм срещал други хора такива критици като българите: бръснат без вода навсякъде. Във всичките българи това е една забележителна черта. И тази черта се дължи на това, че в българина религиозното чувство е много слабо развито, още от грехопадението. Това че, страдат българите, то е, защото религиозното им чувство е тъй слабо развито. Между всички културни хора на света най-слабо е развито религиозното чувство у българите. Това е факт, който съм констатирал при измерванията си със сантиметър. Като дойде до твърдостта, до упоритостта на българина, навсякъде съм турил 7 см; щом дойде до религиозното чувство, то спада до 2 – 3 см, а като дойде до милосърдието, малко се повдига. Казвам: ето къде е грехът! Затова той е критик – няма благоговение. Но българинът скоро се разочарова, няма свято нещо за него. Идете в кафенетата, в селата,

българинът никога няма да говори с почитание за жена си, нито жената ще говори с почитание за мъжа си. Като дойде жената, тя ще изкара всички отрицателни качества на мъжа си. Като дойде мъжът, и той ще изкара отрицателните качества на жена си. Не само между тях е така, но и между вас е същото. Така обаче не можете да бъдете окултни ученици, това да ви кажа. Ако вие влезете тук тъй, като мъже и жени, да ви кажа право, не можете да бъдете ученици.

Предназначението на музиката – 20 април 1922, Общ окултен клас, София

150. Българите, като ученици в окултната школа, са много слаби, не са издържали. И затова именно в миналото, тук, на Балкана, нито една школа не се е задържала, а са минали на запад. И сега може да направите същата погрешка, но тогава това учение ще замине или на изток, или на запад и ако замине, това място не ще има окултно значение. И ако вие не си поставите за задача да калите волята си сега, Балканският полуостров ще има същата участ, каквато имаше Палестина.

[...] Понеже сте патриоти, казвате: „Какво ще стане с България?“ В Невидимия свят не се интересуват за нациите. Законът е такъв. Всякога трябва да знаете, че едно окултно течение, което иде от пространството, е условие за един народ да се развива правилно.

Окултни правила – 27 април 1922 г., Общ окултен клас, София

151. Всички народи по земното кълбо, езически или християнски, всички считат за свещено да се бият за своя народ. Само чрез воюване, само чрез унищожение на своите врагове мислят да въздигнат своя народ, да донесат неговото благо. И всички се стремят към слава, като казват: „Нашият народ трябва да се прослави“. Няма по-глупаво нещо от тази слава. Кажете ми, в историята кой народ се е прославил чрез воюване? Къде е старият Египет? Къде е старата Сирия? Къде е старият Вавилон? Къде е Рим?

[...] Ако рече някой да плати на българите един-два милиарда, казва: „В историята на вековете ще запишете името ми, вие може да се биете, да вършите всички престъпления, но мое-то име да бъде записано в книгите, че съм платил два милиарда за България”. Такова учение не проповядвам. Аз казвам така: „Аз ще ви платя всичките дългове, повече ще платя за вас, но само с едно условие: да изпъдите абсолютно лъжата от живота си и в домовете ви да царува Мир и Любов, Свобода и Правда, мъже и жени да бъдат радостни”. Всичките ви дългове ще платя, ето, обзалагам се с българите, искам един опит да направя с тях като народ. И ако аз не устоя на своята дума, да плюят отгоре ми. Но искам и те да устоят на думата си: в българския дом да няма сълзи, а ред и правда да има навсякъде, никъде да няма нещастия. За думата си да умрат и да се жертват за ближния. Нека се съгласят българите, да видят дали това учение е право, или не. Ето, Господ иска да ви направи едно добро. Вие ще кажете: „Сега ще си помислим каква е тази философия, той говори символично, отвлечено, трябва да разберем точно, математически”. Действително има неща тайни, отвлечени, аз против това нямам нищо. Но има неща, които не са тайни, не са отвлечени.

Ще се стопи! – 30 април 1922 г., Неделни беседи, София

152. Ако аз проповядвам едно учение, което е от Бога, ако това дърво, което садя аз, е от Бога, знаете ли от какво българите могат да пострадат? Преди 5 години ме глобиха с 25 лева, че съм проповядвал без позволение, без да взема позволение от началството. И моят повереник каза да заведем дело. Не, казвам, да платим. Два милиарда и половина наложиха на България глоба заради тия 25 лева. Ще кажете: „Една случайност, съвпадение”. Да, едно „съвпадение“, но нека направим още един опит, пак същото съвпадение ще дойде. Сетне ме интернираха незаконно и несправедливо. [...] Христос сега казва на българските свещеници (аз много пъти съм срещал Христа, Той казва): „Аз им казвам да бъдат по-осторожни^{9с}“. Ако аз им кажа, че Христос е казал така, те ще възразят: „Ти искаш да ни лъжеш“. Христос казва:

„Бъдете внимателни, Учението на този човек (*Учителя Беинса Дуно*) ще се съди по неговите резултати, чакайте какво ще покаже, няма скрито-покрито, ще видите каква е целта”.

Дъще Сионова – 14 май 1922 г., Неделни беседи, София

153. И мисията на Христа не е била никоя друга, освен да дойде и да примири народите. Тия народи са членове на това велико Божествено тяло. Не е лошо човек да бъде националист, но всеки народ трябва да се съзнава като уд¹⁰ в Божественото тяло, да знае къде му е мястото и да функционира правилно в Божественото тяло, за да може да приложи Божествените идеи. А сега всеки народ мисли, че светът е създаден само заради него, и всяко общество мисли, че светът е създаден само заради него, и всеки индивид мисли, че светът е създаден само заради него. Но Бог ни доказва, че светът е създаден само заради Него. И ще дойде ден, когато Той ще помете всинца ни, ще заличи всичките ни форми и след хиляда, милиони години, ако потърсите в архива, ще има само едни жалки остатъци от сегашната култура.

[...] Когато държа последната си беседа в България, ще донеса пълния архив, на всички ученици, ще го прочета и ще ви питам: готови ли сте, или не? Ако ли не сте готови, ще затворя архива си и ще ви оставя да се разправяте сами със себе си. Чисто и ясно!

Неговата заповед – 28 май 1922 г., Неделни беседи, София

154. Да бъдеш един граф в България значи в Небето да бъдеш един метач; на най-големия граф на Земята, на Небето няма да му дадат [даже и] последната служба, разбирате ли това?

Не правете никому насилие, нито оклеветявайте – 4 юни 1922 г., Неделни беседи, София.

155. Причината на земетресенията сме ние, хората. Хората със своите мисли стават причина да се явят земетресения. И българите не са далеч от това разбиране. Когато в България в някое село се извършват престъпления, настава суша или гра-

душки. Постепенно едно по едно като се изчистят тия прегрешения, дойде пак дъжд, а градушката престава. Сега ние всички сме свързани в природата и така чувствително сме свързани, че може да причиним и голямо добро, и голямо зло.

[...] В сегашното общество, както тук, в България, се заражда една реакция: вестникарите искат да ни противодействат, създават една реакция от една страна; от друга страна, духовенството създава разни спънки, с които искат да спрат нашето движение, или най-малко да го опорочат. Ние знаем всичко, което се върши. Тия хора аз зная защо искат това, те искат да отнемат спечелената енергия; те искат да се съсипе туй общество и те да „опапат” всичко и да станат наследници на тази енергия. Но няма да бъде това! Аз съм казал: и 5 пари няма да вземат, но ще платят голяма глоба, нищо няма да им дадем. Ще има плодородие, докато съм аз в България, а като напусна България, пустиня ще стане като Палестина. *(а и духовна пустиня – бел.сът.)* И вие, учениците, като напуснете, тъй ще стане. Тъй е писано в един Божествен закон: „Когато един народ пренебрегне Великите Божествени закони, които са пратени за тях, такъв народ не може да напредне”. И вие като ученици на окултната школа ще кажете: „Какво трябва да правим?”. Ще бъдете положителни вътре в себе си. И ние, когато дойдем да застанем за Името Божие, там за нас има само едно Мнение – Великият Божествен закон и няма право ни един народ да го престъпи. И там, където са били пращани тия Велики духове, в сред славянството (аз не визирам себе си), аз визирам този Велик Закон – понеже Бог сега съизволява в славянството, да го тури на работа, в една мисия за човечеството. Хубаво, това е един факт. На славянството тия блага, които му се дават, но трябва да има разумни хора, които да използват условията, а ако не използват, след славяните ще дойдат други, трети, четвърти, всеки един народ като един индивид трябва разумно да изпълни своята мисия. Сега в България искат да кажат, че това е една секта и искат да убедят и вас. Защо? Вие ще станете изменници на българския народ; ако не сте ученици на тая школа, ще сте изменници. И всички

ги считам за изменници, които не са ученици на тази школа! Не само изменници на българския народ, но изменници на човечеството, понеже спъват Великата Божествена Енергия, която приготвя новия път на човечеството. Ние не говорим в тъмно, елате и опитайте, ние не казваме: „Вярвайте!“, но елате и опитайте. Ние не искаме такива заблуждения. Добре. Ще бъдете смели и решителни, ние ще завъртим колелото и като завъртим това колело, всички вестникари в България ще скачат из въздуха нагоре и ние ще научим вестникарите какво да пишат за в бъдеще. Тия вестникари ще направя да станат всички неврастеници, да не могат да спят, най-лошите болести ще дойдат отгоре им. Те знаят ли това? Няма да могат да ядат „сладкото“. Да не мислят, че се играе шега с Бога. Те трябва да употребят своето перо за Истината. Нямам нищо против, когато някой вестник пише истината. Но един вестникар да пише лъжа – не му се прощава. На един свещеник, учител, майка или баща да говорят лъжа това не им е простено!

[...] Ако на един народ му дадете най-голямо богатство, вие ще му създадете най-голямото нещастие; ако го направите силен, вие ще му създадете друго нещастие. Аз не казвам да не е силен, но силите трябва да дойдат отвътре, богатството трябва да дойде отвътре. И при това всеки трябва да работи и с честен труд и с пот на лицето да изкарва своята прехрана. Това е сега закон. Сега трудът не е разпределен и вследствие на това ние страдаме.

Мисъл и действие – 15 юни 1922 г., Общ окултен клас, София

156. Какъвто е народът, такива са и неговите говорители; какъвто е народът, такива са и неговите духовници. Един народ създава своите хора според степента на своето развитие. Той ги създава тъй, както в един кошер се създават пчелите, работници и царици. Тъй и народът създава своите хора според както той иска. [...] Един народ – това е един „магнит“, материален магнит. Но когато магнитът привлича иглите към себе си, питам: силата

в него ли е? Не, в това желязо текат други токове. Един народ е силен, докато тази Божествена сила тече в неговата кръв. И докато тази сила тече, всеки трябва да използва това течение. Аз го наричам прилив. Във всеки един народ има прилив и отлив, тъй както в природата през март се събуждат известни токове, има такива, които вървят под земята, и започват всички растения да растат, но само до 22-ри текущия месец юни и няколко дена по-нататък, след което растежът започва да спира. Спре ли се това течение, спира се и всяко растение и всяко развитие. Сега, когато е време за култура и ние носим едно течение, има прилив, и днешните свещеници, например в България – българското духовенство, вместо да работи разумно, да използва туй благословение, което Небето изпраща, иска да тури в изпълнение разни планове, за да ни спъне. Трябва да разберат, че с това сами себе си ще спънат. Това течение може да се отбие и тогава те ще останат на празно. Къде ще отиде? От България може да иде в Чехия, може да иде в Сърбия, може да иде в Русия и другаде. Това течение може да се отбие, не мислете, че не може. Ако вие не го използвате, други ще го използват. [...] Сега някои се усъмнят и казват: „Ние сме един избран народ, Господ ни е благословил“. Да, Господ е решил да те благослови, ако си заслужил, но когато ти не искаш да използваш благословието, то ще те отмине.

[...] Сега да дойдем и до най-видните културни хора, до политиците – и те говорят за „любимия“ народ, като за „брашнения чувал“. Оплакват народа си, защото бил обеднял. Но аз казвам: ако тия български министри биха отишли да орат земята – всеки един български министър да оре на нивата по 2 часа на ден или да копае на лозето по 2 часа и тогава да иде в министерството да разглежда делата, не щеше ли да бъде по-добре? И един владика, преди да разгледа едно дело за развод, най-първо да иде да покопае. Всички трябва да копаят, и аз ще копая. Туй трябва да ни бъде едно правило. Когато ние започнем да копаем и да работим, тъй както Господ е създал света, ще поумнеем, защото ще влезем във връзка със земята и ще почувстваме страданията, които сме причинили на хиляди същества в нея.

[...] Аз искам, когато срещна българския свещеник, да е безкористен и да свети лицето му. И владиката да бъде такъв, само тогава аз бих му подал ръката си. Сега питат с коя власт говоря. Аз им говоря Истината и тази Истина един ден ще дойде да заговори, няма да мине много време. И казва Христос: „Ако Аз млъкна да говоря, тия камъни ще проговорят”. Ако аз млъкна, целият български народ ще проговори, и най-заспалите българи ще проговорят, не само българският народ ще проговори, но и говедата им ще проговорят, всичките им говеда ще проговорят. Вие, които ме слушате, ще схванете тази велика Истина, тя ще проникне във вас. Ние сме хора разумни и трябва да отворим сърцата си и умовете си, да говорим Истината. Срамота е за нас да лъжем. В очите ме лъжат, говорят неща, които ме отвращават. И такова безобразие от лъжи аз не съм виждал. Ще дойде някой учен българин, някой политикан, да ме изпитва. Е, господине, казвам му, кажи истината наяве, няма какво да ме изпитваш. Ако е за изпитване, аз зная твоето минало и какво искаш зная, и онези, които са те проводили, и тях зная, и какво мислят, зная: аз искам да говорим Истината направо. Ако виждате нещо лошо в мен, ако това, което е в моята стая, ти мислиш, че ми е много, половината може да го разделя с теб. И цялата си стая мога да ти я отстъпя. Всички трябва да говорим Истината, разбирате ли? И няма по-отвратително нещо от това един религиозен, духовен човек да говори лъжа и после да се извинява, че бил нервозен. На ония, които дойдат при мене, казвам: кажи какво искаш, но ако мислиш, че един ден аз ще използвам това, не ми го казвай. Каква нужда имам да нося твоите грехове? Не, мен ще ме ползват само твоите добродетели, мен ще ме ползва само Любовта, която е в тях. Ни най-малко не любопитствам да зная погрешките им, нито злорадствам, а само съжалявам в душата си, че тия български владци от 20 години не можаха да разберат Христа. Не мен да разберат, не, не, а Христа в себе си да разберат – да не лъжат. Ще каже някой владика: „Аз съм Го разбрал, но не мога да копая“. Не, да идем да покопаем на лозето, и двамата да вземем оралата, да впрегнем воловете и да изорем нивата. Че ти

владика ли се роди, та да можеш да проповядваш, а да не можеш да копаяш? Ти поп ли се роди, за да можеш да служиш в църква, а да не можеш да ореш и да копаяш? В света има само един Владика, само един Поп, и само него аз признавам – Той е Господ.

[...] Да любим Истината с всичкото си сърце, с всичкия си ум, с всичката си душа и с всичката си сила – това е първото нещо, което е необходимо за българите, без разлика, от най-големия до най-малкия. Второто нещо: българинът трябва да обича светлината, абсолютната светлина за ума, и да я желае с всичката си душа и с всичката си сила. После третото нещо: българинът трябва да обича чистотата на сърцето си и да я желае с всичкото си сърце, с всичката си душа, с всичкия си ум и с всичката си сила. Ако можем да приложим тия три неща в България, в една година ще има една съвършено нова култура – в една година българите ще отидат 1 000 години напред. И не само това, но в 10 години черепът на българина ще се измени – и неговото лице няма да бъде като сега, ще придобие много правилен профил, правилен нос, ушите му ще се изменят, цялото му лице ще се измени, цялото му тяло и европейците ще дойдат да видят новия тип на българина, който само при истината, светлината и чистотата може да има. А при сегашното разбиране на българина ще имаме сегашния тип, за който европейците се произнасят както знаете.

Ако пребъдете в Мене – 18 юни 1922 г., Неделни беседи, София

157. И българите са забележителни по следното: някой българин, сух като кука, стомахът му хлътнал, направят го кмет и той стане чорбаджия в селото; не се минат две години, и той пусне благоутробие (корема), че едва се движи. Казват за него: „Чорбаджията”. Да, но неговата умствена дейност е спряла. Следователно дейността трябва да върви нагоре, а не надолу. Главата ни трябва да се развива. [...] Сега обаче умът не расте, а стомахът расте.

Гладуват и жадуват – 25 юни 1922 г., Неделни беседи, София

158. Как мислите, какъв ще бъде светът, ако всички проповедници в света, които проповядват, че Христос е Син Божи, бяха приложили това учение? Ако половината от проповедниците, които са в Америка около 80 000 и в България около 4 – 5 000, биха приложили това учение, друг щеше да бъде светът. Но сега вече от майките, от жените се изисква това. Аз казвам често, че жените ще спасят света. Това не е в ущърб на мъжете. Вземам жената като емблема на Любовта.

И Петър Го взе настрана – 30 юли 1922 г., Неделни беседи, Чамкория

159. Първото нещо, което ви спъва, е непослушанието, че не изпълнявате моите думи; второто нещо е, че вие постоянно коригирате моите думи: „Господин Учителю, туй граматически не е правилно, тъй не може.” Но знаете ли, че вашата граматика на Земята е без граматична на Небето? Мислите ли, че българската граматика е най-съвършена? Ами трябвало да се тури съществителното след глагола. А езици, където съществителното се слага преди глагола? Някой път съществителното се слага накрая, на опашката, а някой път се поставя в средата, някой път в началото, то зависи от езика. Тогава, ако българският език е толкова съвършен, произнесете ми думата *Любов*, че като я произнесете, хората да разберат какво нещо е *Любов*. Сега, като кажеш *Любов*, трябва да говориш един час, а след един час ще кажат: „Не те разбрахме”.

Какво ще срещне ученикът на пътя? Правила и мерки за избягване на всички погрешки – 17 август 1922 г., Извънредни беседи, Велико Търново

160. Аз съм ваш приятел, искам да ви покажа начин как да живеете. Какво ме интересува друго? Нима мислите, че ще спечеля нещо? Откакто съм в България, няма друг човек, против когото да са се казали толкова скверни работи. И още много епитети може да ми кажете, но това ни най-малко не ме смущава, защото аз съм един голям извор, който постоянно се чисти.

Няма помия в този свят, която да може да ме опетни, защото зная начин как да се чистя. Да не мислите, че съм слаб, че не мога да се защитавам? Мога, но не с оръжие. Аз казвам: имам други сили, съзнателни сили, с които мога да работя и да се защитавам. С мен има други хора, които могат да ми помагат, не само в България, но и в целия свят. В целия свят има мрежа от такива разумни хора, които турят всичко в ред и порядък. Те са и в Англия, и в Русия, и в Австралия, те са обсебили света. [...] Българският лев колко спада? Един американски долар струва 150 – 160 лева. Е, какво ви очаква сега? Казвате, че моето учение разваляло България. Е, хубаво, аз ще ви приведа следното: от хиляда и петстотин години насам българите са направили сто и петдесет войни. Питам: за тия падения и нещастия на България аз ли съм виноват? Едно време, казвате, дошли богомилите. Но защо да не се признае факта, че богомилите бяха едни от най-благородните, най-добрите хора? Може да е имало и лоши хора между тях, но, както ги зная в онова време, както ги проверявам, между тях имаше добри хора. Не казвам, че и в съвременното духовенство няма добри хора. Има, но тия добри хора в духовенството са малцинство. [...] Сега някои от вас искат да ме оборят. Че с какво ще ме оборите? Моето учение е тъй необходимо за вас, както светлината. Ако можете да живеете без нея, да, но не можете; вие ще умрете без моето учение, тъй както умират без светлина и без вода. Учението, което проповядвам, е Учение на Новия живот, в него няма смърт. В туй Учение ние положително знаем има ли живот зад гроба, или не. Ще каже някой: „Как?“. Елате при нас и ще видите, ще ви кажем всички методи. Аз искам да ви дам само методите и начините как да се развие онова, което е заложено в българския народ. Тия методи ги показвам на младите и те учат. Някои казват: „Хипнотизиране е това.“ Знаете ли какво състояние е това? Хипнотизмът приспива всички способности и остава само една способност да действа, като че ли се гледа само през един мазгал¹¹. Туй е хипнотично състояние, а нашето учение е Учение на Бялото Братство, според което всички способности и сили у човека трябва да се събу-

дят във всичката своя интензивност. Човек трябва да бъде буден във всяко отношение, във всяко положение. Той трябва да бъде честен пред себе си, да констатира фактите тъй, както са, защото има факти, които са верни по форма, а не и по съдържание; има факти, които са верни по съдържание, а не и по смисъл.

[...] Туй Учение може да го опитате.

[...] Аз съм готов на всеки един православен брат да му кажа: аз не спадам към никоя църква, към никакъв народ, защото не съм от Земята. „А откъде си?“ – пита ме един. От *Слънцето*, ида и отивам към него, отговорих му аз. Като казвам *Слънцето*, разбирам онзи разумен, възвишен Живот. В мен всяка мисъл, всяко желание е претеглено. Аз не искам да лъжа никого. За мен е най-голям позор това да излъжа някого. В бъдеще не искам да страдат хората на моето Учение заради мен. Искам тия хора, като приложат моите методи, да се ползват.

[...] Сега аз се обръщам към учениците, обръщам се и към вас, братя ви наричам – но не за да ви привлеча, не ми е целта това – и казвам: излезте от вашите дупки, изложете се на тази светлина, която иде от Природата – този Бог на Любовта, допуснете тази Светлина да проникне вътре във вас!

[...] Ние можем да изучаваме кои са причините, които са тикнали българите в това безизходно положение. Това е един резултат не от една-две години, а отпреди две хиляди години, оттогава е станало това. Следователно сега се завършва един цикъл и българите се намират в началото на пътя, откъдето са направили отклонението, и пак ще дойдат да хванат правия път. Как да хванат тоя прав път? Тоя прав път е път на онази съзнателна Любов, в която Мъдростта трябва да владее законите. Майката трябва да знае как да отглежда своето дете; учителят трябва да знае как да възпитава своите ученици; свещеникът трябва да знае как да служи на своите пасоми¹²; съдията трябва да знае как да решава своите дела. Трябват методи, за да се изправи животът.

[...] Ние идем в Търново, за да създадем на търновци една благоприятна атмосфера. Защо съм избрал Търново? Аз съм го

избрал като един център, където земните влияния на България се срещат и може да се подобри здравословното състояние на българите. Целта ми не е да се увеличат моите съмишленици, а да могат мозъците на българите да станат нормални, да се образува една мека атмосфера и при това да се подобри положението на техните ниви, за да раждат повече жито. Това имам предвид. Казвам: аз ще направя един опит с българите, ако нашето духовенство не вярва, и той ще бъде следният – на духовниците казвам: „За опит една година ще ви оставя да въздействате вие на българите, а после ще действам аз една година и ще видим кога ще има повече плодородие”. Тъй е казал Господ: „Където има Любов, и земята повече ражда; там, където има Любов, и лозето повече ражда, и крушата, и всички плодове повече раждат“. Но Любов безкористна!

[...] И аз мога да кажа: с това знание, което имам, навсякъде мога да отида – и в Англия, и в Америка мога да живея. Защо? Разбирам Живота, разбирам Природата. Сега съм дошъл в България. Много пъти съм казвал: аз мога и на друго място да работя. Ако не ме искат българите, казвам: другаде ще отида. Ако българите мислят, че аз нося зло на България, че искам да я разруша, казвам: ако мислите тъй – че аз ви желая злото, не мисля за вашето щастие, аз съм готов да напусна дома ви и да отида другаде. Нямам нищо против. Но ако моето присъствие ви носи благословение: да ви направя свободни, да не пострадате като народ – не изпускайте случая. Аз ви казвам: зная, имам знания, опитност имам, но трябва време, имайте търпение, във вестниците не пишете, чакайте, опитайте. „На лъжата краката са къси“, казва българската пословица. Един ден историята ще се произнесе. Какво ще се произнесе историята? Ако едно дело е Божествено, то ще успее. Това дело, което ние поддържаме, ако е вярно, Земята с главата надолу да се обърне, то ще успее. То е Дело на *Любовта*. Какво по-хубаво има от тази Любов?

[...] Аз бих желал да дойде един, когото аз съм опетнил или опорочил; аз съм готов десет пъти да се разпъна заради него. Мъж или жена, ако някому съм направил най-малкото зло, ако

кажат, че съм опорочил или ума, или сърцето, или волята му, аз съм готов да пожертвам всичко. А във вестниците пишат: това било, онова било – но мене вестниците не ме смущават. Мене не ме смущават вестниците, защото за нас има други вестници. Христос казва: „Радвайте се и веселете се, когато заради Господа кажат някаква лъжа за вас“.

[...] Знаете ли какво ме застава да остана в България? Това е Любовта. Ако нямаш тая Любов, аз никога не бих седял в България.

[...] Всеки духовник да ходи от дом в дом в България да проповядва не що е дъновизъм, какво може да донесе дъновизмът и какви методи да употребят против нас, а какво може да донесе слънчевата енергия, светлината и топлината, какво може да донесе Любовта, как да възпитават майките и бащите. „А, нали имаме Любов“, ще кажете. Нека свещениците викат народа и го питат: „Искате ли да стои Дънов в България, или не?“. Ако народът гласува, че не иска, аз съм готов да напусна България, нищо повече. Тогава ще кажа на всички мои ученици: „Върнете се в Православната църква“. Но докато народът не се произнесе, аз ще стоя тук. Какво говори духовенството – за мене това не е меридавно, но каквото говори българският народ. Тоя народ създаде свещениците, а не свещениците създадоха българския народ. Следователно българският народ каквото говори, то е важно. Тогава аз бих желал с тия свещеници да направим един опит: да тръгнем от село на село – аз само ще лекувам, няма да говоря, а те нека да проповядват, и да видим какви ще бъдат резултатите. Аз ще оставя българинът пак да си е българин, няма да го изменя. Аз искам да събудя тази Божествена Вяра в българите. Те религия имат, но Вяра нямат, изгубили са я. Българинът е практичен. Той казва така: „Този човек защо работи – за пари или без пари? Ако работи за пари, тази работа лесно се разрешава, но ако работи без пари, тук има нещо“. Щом работи нещо без пари, той започва да го изучава.

[...] Аз съм ясен, казвам: ако Христос сега дойде в България, ще бъде ли доволен Той от българите, ще бъде ли доволен

от синодалните старци, от Църквата? Ще бъде ли Той доволен от тях, които са решили, че „господин Дънов се е самоотлъчил от Православната църква“? Че и те самите не са още православни, те са схизматици¹³, а мене ще отлъчват! Католическата църква може да ме отлъчи, но Православната църква? Ами ако аз съм една нишка, която носи това Божествено учение – ако вие скъсате тази нишка, какво ще спечелите? Вие ще изгубите вашия идеал, както го изгубиха преди две хиляди години евреите, които отхвърлиха Учението на Христа. Днес те изправят вече своята погрешка и няма да остане народ на Земята, който да не се преклони пред тази Истина и да не я приложи. Сега и вие, българите, колкото по-рано възприемете това Учение, толкова по-добре ще бъде за вас!

Новият живот – 19 август 1922 г., Съборни беседи, Велико Търново

161. Има даже учени хора в България и другаде, които в Бога не вярват, но в магия вярват, във врачувания вярват, в кафе вярват. Има мнозина, на които, ако им проповядваш за онзи свят, ще кажат: „Остави ме, погледай ми на кафе, обърни чашата и виж дали ще сполуча“ – вярва. Е, как ще определите тези два противоположни факта? Аз наричам това *развращаване* на човешките чувства. Като не познах Бога, и Бог ги остави да се заблудят в тия суеверия. Че ако ти имаш Божията Любов, ще знаеш какво е писано в неговото кафе. И на всеки едно от аз мога да му кажа какво му е бъдещето.

Съвършеният мъж – 19 август 1922 г., Съборни беседи, Велико Търново

162. В българския език в думата *любовъ*¹⁴ липсва онази линия, която уравновесява силите. Българите за любовта си нямат линия на уравновесяване, равно действаща сила нямат, вследствие на това цялата страна е размирена – не че искат да бъдат непостоянни, но техните чувства се видоизменят. [...] От колко букви е съставена думата *любовъ* у българите? От шест букви.

Значи българската *Любовъ* е в полето на илюзиите – дотам е достигнал той. Тогава коя е тази равнодействаща сила – това е Истината. Това, което спира сега славянските народи, българите, то е, че те не могат да казват Истината. Това им липсва – Истината не могат да казват. Хората, които най-много обичат да послъгват, това са българите, славяните. Българинът, като дойде да те излъже, почва да се смее, мисли да те преметне. Той казва: „Преметнах го“. [...] В тази Школа, в която вие влизате, се изисква да се говори Абсолютната Истина, не абсолютната откровеност – аз не говоря за абсолютната откровеност, а за Абсолютната Истина. В дадения момент, когато дойде да кажеш Истината, да не се поколебаеш по никой начин да кажеш на света Истината тъй, както си е: нито преувеличена, нито намалена.

Истината – 21 август 1922 г. Съборни беседи, Велико Търново

163. Питам ви сега: тия двамата – Св., Св. Кирил и Методий, защо дойдоха в България? Те свързаха българския народ с Небето.

Милосърдието – 23 август 1922 г. Съборни беседи, Велико Търново

164. Ако вие мислите, че когато дойде някой в България, трябва да говори истината по „български“, че ако дойде някой в Англия, трябва да говори истината по „английски“, че ако дойде някой в Германия, трябва да говори истината по „германски“, вие няма да имате една Истина, а ще имате изопачена истина. Който и да дойде от Невидимия свят, ще говори тази Истина по един и същи начин. Няма да говори българска истина. На български език ще я изнесе, но ще говори тази Истина така, както Горее говори. Когато дойде, тази Истина ще ви даде една Светлина, ще ви донесе Правда, ще ви отвори очите и ушите, ще ви развърже краката и ще ви направи здрави във всяко отношение. [...] Сега аз зная какво мислят търновци за нас. Те си казват: „Тези хора искат да съсипят България“. Досега България толкова пъти

е била съсипвана, че аз ли ще я съсипвам. Не. Те искат да струпат греховете си върху мен, но аз ще им докажа, че техните грехове са си техни. Вашите грехове са си ваши, аз не ги признавам за мои. И вие трябва да се изповядате. Всеки българин трябва да си каже Истината и да заяви: „Аз съм причината, а не друг“ – това е достойнство. Аз считам за достойни хора и герои онези, които могат да кажат Истината, които могат да изповядат греховете си. А онзи, който крие греховете си, според мен е последен човек. Сега българското учителство и българското духовенство трябва да имат доблестта да си кажат греховете, да се изповядат – нищо повече. Това не го искам аз, това го изисква онзи Велик и Единствен принцип. [...] Казвам ви, че ако българите не възприемат това Учение, което ние проповядваме, от България нищо няма да остане, нито помен! Даже името на българите ще се зачеркне, знаете ли това? Ако възприемат това Божествено Учение, тяхното име ще се запише със златни букви. Това да го знаете всички – запишете си го! Аз в 1913 година казвах на свещениците да не ни гонят, но те се вдигнаха и предизвикаха един малък скандал. После дойде разливът и всички духовници ги изгониха от Македония. В 1915 година ме арестуваха. Казах им: „Много скъпо ще платите!“ В 1918 година ме взеха и ме изпратиха във Варна. Казах им: „Ще претърпите един голям крах, какъвто никога не сте виждали!“. Не стана ли така – стана. Аз им казвам, че това Учение не е човешко, то е Божествено. Всеки народ, който е престъпил това Учение, добро не е видял. Евреите, които престъпиха това Учение, вече две хиляди години се измъчват. В Русия не послушаха Толстой, не послушаха Йоан Крондщадски и дойде сегашното пречистване там, в Русия сега Господ говори. [...] Е, питам ви: ако сега в България дойде Христос, какво ще проповядва? Дали ще проповядва, че трябва да се произвеждат много топове и най-модерни пушки, че ако някой ви удари по едната страна, и вие трябва да го ударите? Така ли ще ви учи? Не е учил такова учение Христос. Ако Христос сега дойде на Земята, Той ще запита всекиго от вас: „Ти намери ли майка си? Коя е твоята майка?“. После Той ще поясни: „Твоята

майка е Любовта. Кой е баща ти? Твоят баща е Мъдростта. Кой е твоят пръв брат? Това е Истината. Коя е твоята сестра? Тя е Милосърдието – ето твоята фамилия”.

[...] Сега ние всички трябва да проповядваме смело и решително това Учение, То е Божествено. Навсякъде да го разпръснем! Някои искат да го разпространяват чрез вестниците сред българския народ, но аз ще направя опит и ще видя дали онези, които го слушат, ще успеят за десет години да изопачат Божията Истина, или ще съумеят да я внесат между българския народ. Гърците казват, че българите били много дебелоглави. Че то и гърците не бяха с много тънки глави: когато Сократ им проповядваше своето учение, и техните глави бяха тогава много дебели и го отровиха. Аз бих желал главата на българина да бъде дебела за злото, а тънка за Истината. Аз мисля, че когато на българина му говорят за зло, той трябва да има дебела глава. И аз го похвалявам за това, че когато попът му говори, той си прави оглушки и казва: „Не слушай попа какво говори, гледай го какво върши“! Това е философията на българския народ, той си има една много здрава философия. Ако гърбът на българина е останал още здрав, то е благодарение на това, че не слуша своето духовенство. Ако българският народ беше слушал своето духовенство, сега най-малко на четири – пет места в България щеше да има огнища на неприязън към „новата ерес”.

[...] Французите, след като избиха хугенотите¹⁵, какво получиха? Оттогава насам тяхната държава не се повдига. Рим, който изби християните, къде е сега? Евреите, които умъртвиха Христа, къде са сега, къде е тяхната държава? Няма народ, който да е извършил престъпление с Божиите избраници и да е спечелил нещо. Аз похвалявам българския народ, че не слуша духовенството, той си има една здрава философия, понеже се държи за земята, а тази земя може да ражда само когато дойде Божественото благословение. Българинът се държи за Бога, а това негово духовенство трябва да бъде изразител на Мъдростта, Любовта и Истината. Да не мислите, че аз искам да осъждам духовенството? Не! Аз съм против онова духовенство, което не

изпълнява Волята Божия; аз съм против всички онези лъжи, които се говорят в Църквата, аз съм за Царството Божие и за Неговата Правда. Аз казвам: „Търсете първом Царството Божие и Любовта, Мъдростта и Истината, които са дошли в Царството Божие, и всичко ще ви се приложи”.

[...] Казвам, че няма да се минат година – две, и всички попове ще бъдат повикани да дадат отговор. Те ще заминат, това да го знаят! Няма нищо, което да съм казал и да не се е сбъднало. Кажете на българските владици и свещеници, че ако не се поправят, всички тези синодални старци ще бъдат повикани и ще ги питат: „Вие ли се намерихте да пишете против Божията Истина?”. Ще докажем, че това е така. Ние никому зло не мислим, но не искаме да се препятства на този народ. Те държат ключовете, но ние ще ги вземем. Ние не искаме българският народ да се спъне в своето развитие. Ние искаме Свобода за вашите души, Свобода за вашите сърца и за вашите умове. Ние искаме Светлина и знания да ви се дадат, ние искаме Светлина и Сила да ви се дадат! Зло ли е това? Няма да вземем и пет пари, ние искаме всичко това даром да направим. Даром ще ви го дадем и ще кажем: „Както даром го приехте от нас, така идете и даром го приложете за вашите братя!”.

***Новият и старият живот** – 26 август 1922 г. Съборни беседи, Велико Търново*

165. Казвам: сегашното християнство трябва да напусне езичеството, на което и досега още служи. Ако православното духовенство иска да води българския народ, трябва да го упъти към Бога. Само тогава християните ще имат дух на единство. Те искат да възпитат народа в духа на патриотизма, но, патриотизмът изисква пълни хамбари ; той изисква от майките да раждат повече деца, да ги прашат на война, да се бият за отечеството. Питам: откъде ще дойде толкова жито, че да напълни всичките хамбари? Кои са тия майки, които могат да жертват синовете си за своето отечество? Само любовта е готова на жертви. Къде са онези българи и българки, готови за всякаква жертва?

[...] И българите мислят, че като не приемат Новото Учение, ще прокопсат. Евреите постоянно избиваха пророците. Няма народ, който де е злоупотребил с Любовта и да не е приел своето възмездие. Затова Христос казва: „Всички, които са дошли преди Мене без Любов, крадци са и разбойници”. Сега хората питат защо съвременното младо поколение бяга от Църквата, бяга, защото няма Любов. [...] Избран народ е само този, на когото умът е пълен с Божията Мъдрост, сърцето е изпълнено с Божията Любов, а душата – с Божията Истина, такъв народ е Велик, избран народ. [...] След петдесет-шестдесет години ще ви повикат на Онзи свят, а там български закон не съществува. Там няма да се интересуват българин ли си, или не, а първото нещо, което ще те питат, е дали си бил член на Божията Мъдрост, Любовта посещавала ли е сърцето ти, Истината живяла ли е в твоята душа. Ако всичко това е било в тебе, душата ти ще се отвори пред Свети Петър и ще кажеш: „Ето, отварям ума, сърцето и душата си”, а той ще те покани: „Влез вътре, ти си член на Царството Божие”.

Аз Съм вратата на овцете – 10 септември 1922 г., Сборни беседи, Велико Търново

166. В миналото хората воюваха на открито, далеч от градовете и селата, и скоро се примиряваха, те имаха време да погребват мъртвите си, след това пак воюваха, а в сегашната война, която продължи цели четири години без никакво примирие, оставяха мъртвите на бойните полета, кой където е паднал, нямаха време да ги погребват. Един полковник, участник във войната, ми разправяше следното: „Раниха ме и паднах в една зона между убити и ранени. Оттук никой не можеше да ме спаси. Случайно няколко войници минаха през това място и чуха пъшкането ми. Двама от тях ме вързаха с ремъците си и ме понесоха. Какво преживях в това време – аз си знаех”. Ще кажете, че така е писал Бог. Кой Бог? „Това е в интересите на нашия народ”. Кой народ? Значи интересите на българския народ са да убиват синовете му – това са лъжи, тези лъжи трябва да престанат! Ин-

тересите на един народ, какъвто и да е той, не му позволяват да върши глупости.

[...] Един народ или цялото човечество в своите размери е един космически човек, развит в своята цялост. [...] Питат ме: „Какво ще стане с България?“. Казвам: България е в най-добро положение, щастлива е тя. – „Че как е възможно това? Ние имаме толкова големи загуби с гърците на Солунския фронт, наложиха ни големи контрибуции, всичко ни продадоха!“. Пак казвам: вие сте в най-добро положение. Не бих желал българите да са в положението на гърците. Ще видите колко са осигурени те. Биха ли разменили българите сегашното си положение с това на гърците? Не, гръцкото осигуряване е временно осигуряване. Не препоръчвам на българина да се осигурява като гърка. В книгата на Талмуда има едно изречение за гърка: „И в гроба, когато ти говори гъркът, не му хващай вяра“. Това е вярване на старите египтяни за гърците. Дълго време трябваше Питагор да живее между гърците, за да ги разбере. Българинът е възприел една черта от гърците – бърза да забогатява. Всеки иска скоро да забогатее, това не е българско качество, то е гръцко. Ралото е българско, ще работиш 10 – 15 години с ралото и Бог ще те благослови, а това, което спечелиш набързо, за една – две години, скоро ще го изгубиш.

Живият Господ – 1 октомври 1922 г., Неделни беседи, София

167. В българския език буквата *А* значи: *Аз, който съм създал, че Бог ме е изпратил на Земята да извърша Неговата Воля, трябва да я извърша както Той желае*. Това значи *А*^{-то}: аз, човекът, който искам да служа на Бога по Любов – това е ученик. Ученик значи да слугуваш на Бога съзнателно, а *съзнателно* значи да знаеш да се учиш.

Правила за Окултната школа – 1 октомври 1922, Общ окултен клас, Русе

168. В геометрично отношение българската любов е клинообразна, каквато е буквата *л* – клин. Долната част на буква-

та *л* е отворена. Значи тази любов няма равнодействаща сила, тази сила е насочена нагоре. Значи *любовта* на българина означава стремеж към Бога и борба с централните сили на Земята. Свещеникът благославя с двата си пръста, поставени във вид на клин. Единият пръст има отношение към Бялото Братство, а другият – към черното братство.

Обичен и скъп – 8 октомври 1922 г., *Неделни беседи, София*

169. Аз съм забелязал, че някой път, като говоря, критикуват моя език. Ако е за критикуване на езика, ако аз разкрикувам българския език, едва ли ще останат 250 думи в него. Ще останат само 250 думи и те ще бъдат корените на езика, с които ще можем да говорим нещо разумно, а сега ред думи ще употребим и никакви резултати не може да има. И проповедници, и свещеници говорят, говорят, нямат резултати. И не могат да имат резултати. Затова, когато се прави един превод на Свещената книга, човек трябва много добре да разбира окултния език, да разбира думите в тяхното дълбоко значение. А сега превеждат точно според оригинала. И в Писанието някои идеи са преведени толкова буквално, че ако се явеше някой пророк или Христос, те биха се чудили на „гениалността“ на тези хора, как е идвало това нещо наум на хората – тъй да изопачат мислите, че да предадат туй, което те не са нито сънували, нито наум не им е идвало. И ние казваме: „Това е превод точно според оригинала“. Той го превел криво, дойде друг, чете го и казва: „Тъй е писано в Свещената книга“. Ти провери ли? – „Мене Духът ми каза.“ Духът му казал, пък той превежда същия крив превод. Не е така. Даже по някой път аз съм се спирал да мисля каква дума да употребя на български език за думата *любов*. Думата *обич* и тя не може да изрази Любовта. Единствената силна дума в български език, е *Благод*т – значи *сладко нещо*, тя има вече смисъл.

Окултна музика – 22 октомври 1922, *Общ окултен клас, София*

170. Някои българи, като не им вървят работите в България, отидат в Америка, там да подобрят живота си. Едно трябва

да знаете: и на онзи свят да отидете, и в Америка да отидете, всеки ще отиде със своите качества и навици и от тях зависи ще успее ли той, или не.

[...] И голям патриот да си, пак трябва да разбираш своя народ. Ако мислиш, че народът трябва да съществува само за теб, той няма да бъде доволен от твоите идеи, ако се числиш към една партия с желание само да ядеш и пиеш и да се ползваш от нейните облаги, тя не може да бъде доволна от теб. От какво страдат партиите? Идеи имат, програма на дейност имат, но приложение нямат. Те са активни, искат да прилагат идеите си, но методи за това нямат.

***По-леко ще бъде наказанието** – 5 ноември 1922 г., Неделни беседи, София*

171. Сега ще дойдат свещениците да ме убеждават, че българският народ дължи всичко на Православната църква. Не е така. Че българският народ дължи нещо на Църквата това е факт, но да се мисли, че той оцелял благодарение на Православната църква, това не е истина. Какво ще кажете тогава за турците? Те не са православни. Как оцеляха? Как оцеляха будистите, които също не са православни? Друг е въпросът, ако всички останали народи, вън от Православната църква, не са оцелели. И без православието те оцеляха. Значи фактът, че Православната църква спасила България, не е верен. Като народ българите са съществували преди Православната църква. Значи, в този народ има нещо повече, отколкото в Православната църква. Българският народ е съществувал преди християнството. Сам Христос християнин ли беше, православен ли беше? Защо неговите последователи се наричат християни? Ако питате Христа дали е християнин, Той ще каже, че не е такъв. Вие се наричате християни, защото вярвате в Христа.

[...] Няма дума, с която можем да изразим Любовта. С колко думи си служим ние? Българският език си служи с 60 хиляди думи, немският език – с 80 хиляди, английският – с около 260 хиляди думи. Това е приблизително изчислено, не е с абсолютна

точност. Първоначалният език, с който някога хората си служели, бил много богат – около 35 милиона думи, това е езикът на Природата. С този език можете приблизително да изразите всички душевни преживявания, през които минавате. Днес, с ограничения човешки език, не можеш точно да определиш своите състояния.

[...] Днес българският народ не мисли като духовенството. В бъдеще той ще се различава още повече от него. Бог е дал на българите проблеми за решаване и те трябва да ги решат правилно. Тези проблеми не трябва да се ограничават от православие, от евангелизма или от католицизма. Ако православие се меси в задачите на българския народ, какво ще стане с него? Един гръцки поп си купил голяма нива от сто декара. Като я обикалял, той ѝ казвал: „Да знаеш, че поп ти е господар”. Нивата му отговорила: „Досега на 99 такива „господари” като тебе съм одрала кожата, и твоята ще одера”. Българският народ е нива, която е одрала кожата на много попове. И на сегашните попове ще одере кожата. Българският народ може да живее и без православие; българският народ може да живее и без християнство, като сегашното, но никога не ще може да живее без Любов – радвам се, че е така. Аз проповядвам учението за Любовта и всички трябва да го приемат. Това Учение прониква навсякъде и във всичко, във всички стари клетки, няма място, където то да не проникне.

Не знаете що искате – 12 ноември 1922 г., Неделни беседи, София

172. От 20 години вече говоря на българските държавници да не прилагат насилието, да бъдат искрени един към друг, да се обичат като братя. Едно време се оплаквахте от турците, от гърците, от сърбите. Сега от кого се оплаквате? Всички сте българи. Няма основание да се оплаквате. Значи турчинът, гъркът, сърбинът са още в България, не са си заминали.

Днес вали сняг – какво означава той? Че българските държавници трябва да научат закона на Любовта. Където е Любо-

вта, там няма насилие. Министрите, които са сега в затвора, не са ли правили насилия? Аз съм искрен и питам: чисти ли са техните ръце? Постъпвали ли са право? Но и на тези, които съдят казвам: постъпвайте по Любов, по Божествен начин.

Да наследя – 19 ноември 1922 г., Неделни беседи, София

173. В български език думата *виделина* заместват със *светлина* – това е неразбиране. Светлината има физически произход. По вибрации думата *виделина* е по-силна от думата *светлина*. Филолозите се нуждаят от духовна светлина и от нейно гледище да изучават природата, важно е, че *светлината* и *виделината* са две различни идеи.

Лама Савахтани – 26 ноември 1922 г., Неделни беседи, София

174. Българите постоянно говорят за своята музика. Ако се спра да я критикувам, нашата стара музика от 5 – 6 века насам, от робството, нищо не сме създали, а обичаме да се хвалим. Българинът живее все с миналото. Разказва: „Нашият баща, той какъв кавалджия е бил, какъв цигулар е бил! Мене не гледайте, но дядо ми, пък прадыдо ми, пък баба ми каква певица е била!“. Дядо ти, баба ти, те са музиканти, хубаво, те са турили основата, ами ти какво направи? Ако дядо ти е бил музикант, а баба ти е била певица, и когато дядо ти е свирил с гъдулката, а баба ти е пляла, ти какво постави върху тази основа? И ти трябваше да сложиш нещо. „На мен – казва – не ми трябва музика.“ Тогава излез от живота. – „Не ми трябва молитва“ – излез от живота.

[...] Кой пеят? Казват: „Ние знаем кой пеят“. Българинът за пеенето има следното понятие: „Момата – казват – трябва да пее, понеже ще се жени. Пък попът, той си има такава длъжност – да пее; псалтът – също пее. Аз не съм псалт, не съм поп, не съм мома да се женя, та да пея! То бива един път в годината, когато идеш някъде, когато те повикат на угощение, че тогава може да се развеселиш, може да попееш“. Такива са въобще народните ни схващания. И българинът после ги е придобил, в своето

слизание. В своя първоначален живот, когато е седял по-високо, проявявал се е като музикант, но после е изгубил тази музикална култура. Музикален е българинът! Той имал култура, но като изгубил своята музика, изгубил и своята книжнина. И сега от книжнината на славяните нищо не е останало, а при това славяните са много музикален народ, но в тях наново трябва да се събуди този музикален дух.

[...] Сега българинът се събужда, нали, и вие ще кажете: „Това са български песни”. Не, не са български песни, това са песни на Природата. Този мотив не е на българската глава, българска музика било това. Ходил един ясновидец и изкарал тия хороводни песни като български песни. Това са песни на Природата. Казват: „Български песни!”. Българската глава такива песни не може да роди; не само българинът не го бива за това, но и англичанинът, и французинът – тях даже още повече не ги бива от нас. Това са мотиви на Природата. Някой път са съблазнителни, понеже с тях много тропане са изкарали, много са играли с тях. Тези песни хората са ги употребявали за зло, та сега, като ги засвириш, казват: „Тропаница има”, а тази тропаница е за лекуване, ако има тропаница, тя е за здраве. Това са ритми за здраве. И вземете, когато някой е болен, не му пейте минорни гами, но мажорни пейте. [...] Българинът така през време на своето робство се е лекувал с тия свои песни. С минорните песни той е лекувал тъгите си, а с мажорните е казал: „Ти трябва да потропаш, да поиграеш, пък утре ще ида да ора”. После, като дойде пак тъгата, ще пее минорната гама, при радостта – пак мажорната и т.н. Сега и ние сме изложени в света на страданията, а музиката – това е начин за лекуване.

Практическо приложение на окултната музика – 26 ноември 1922, Общ окултен клас, София

175. И апостол Павел, който видял какво се приготвя за в бъдеще, казал: „И видях, и чух неща, които не може да се изкажат на човешки език”. Той чул музика. Духовният свят е свят на музика. И който веднъж се е озовал там и е чул тази музика,

като се върне, ще се заеме да преведе това на хората. Музикален е там светът. Ако това хората го знаят, светът ще се оправи. Следователно ние ще се стремим да направим българския народ музикален. И той е музикален. В англичаните, които са такива материалисти, много малко музика има. Също и в американците, но американците съзнават това, чувстват тази нужда и викат най-видните музиканти да работят между тях, плащат им скъпо, защото знаят, че ако не е развита музиката, ще пострадат. И ние за вас ще повикаме такива велики музиканти и ще им платим.

Окултна музика – 3 декември 1922 г., Общ окултен клас, София

176. Казвам: няма по-неприятно нещо за мене от това да срещна човек, който не говори истината. Ето защо аз изисквам от българските владици да вършат всичко по убеждение и любов, ако постъпват така, аз съм с тях; не постъпват ли с любов, не съм с тях. Нека дадат на българския народ нещо повече от това, което аз давам, нека му говорят Истината – това иска Христос от всички.

[...] Духовенството се страхува от мен, искат да ме махнат, да не им мътя водата. Те не знаят, че това не зависи от тях – да бъде или да не бъде в България. Казвам им: слушайте, приятели, този свят не е ваш. Светът е грамадно лозе, на което има работа за всички, няма защо да делите чуканите¹⁶, лозето трябва да се прекопае. Като дойде Господарят му, ще ни пита: „Прекопахте ли добре лозето?”. Хората не го обработват, а делят чуканите: „Тези чукани са наши, онези са ваши”. Чудни са хората, които делят и народите. Казват: „Този народ е наш. Това е направила Българската църква за нашия народ, онова е направила”. Какво направи Българската църква за своя народ? Тя допринесе за падането на българите под турско робство. Какво мисли сегашното духовенство? Пак ли ще тури българския народ под робство? Не, това няма да позволим!

[...] Любов трябва на българите! Духовенството трябва да чуе това. Ще питате: „Какво е новото Учение?” – моето Учение

е на абсолютната Божия Любов. Всичко трябва да се постави на добрата почва, всички добродетели растат на добрата почва. Търговецът може да търгува, но на добрата почва. Богатият, като се приближава към касата си, нека знае, че Бог е там, и като дойде някой да му иска пари на заем, да му каже: „Братко, нека България бъде страна, където няма никакви полици”. Ще дадеш пари назаем, без запис, без полица, можеш само да си отбележиш в тефтерче, че си дал например 2 000 лева. Първата работа, която трябва да извършат българите, е изхвърлянето на всички полици. Това се отнася до всички без изключение! После, аз ще отида пръв да работя на нивата по 5 часа на ден и без никакво възнаграждение. Тогава няма ли да бъдем един повдигнат народ? Ако всички индустриални и фабрични работници, мъже и жени, постъпват така, на какво ще прилича България? От всички европейски държави щяха да дохождат да я гледат и да кажат: „Каква идея е влязла в главата на този народ?”. Културен народ ще бъде българският!

[...] Като говоря за владиците, казват, че нарочно ви настроявам против тях. Напротив, аз искам да махна тяхното настрояние срещу вас. Те трябва да вдъхнат Любов в българския народ: да сее градините си; да оре нивите си; да учи и възпитава децата си – всичко да върши с Любов. Вместо да правят това, те създават настрояние против нас, цяла камарила¹⁷ (така я наричам аз) се е създала против нас, но те не знаят какво ще стане с тях. Ние не им препястваме, но казваме, че това не е пътят, по който трябва да вървят.

Добрата земя – 17 декември 1922 г., Неделни беседи, София

177. Българският народ не е създаден за „светите” старци (попове, владици – бел.сът.) и за Светия Синод. Народът има своето велико предназначение, българите имат история и живот, преди да са били християни. Бог е навсякъде, между всички народи. Те са съществували и съществуват и без християнството. Аз не защитавам себе си, но казвам: „Слушайте, братя, камшик иде за всички! За мене е добре, моят гръб няма да страда, ваши-

те гърбове ще страдат, всички ще страдате”. Днес Светия Синод взима мерки против мене да ме гони. Какви мерки ще вземе? Чудни са те, с мен ще се борят, ще имат работа с Господа, а не с мен. Какво съм аз? Един човек, дошъл на Земята, щял да обърка умовете на всички българи. С какви сили разполагам аз? С пари ли, с власт ли разполагам? От какво има да се плашат? Щом се страхуват от мене, значи зад мен има нещо страшно. Кое е това страшно? Зад гърба ми стои Великата Божия Любов; зад гърба ми стоят Великата Божия Мъдрост и Истина; зад гърба ми стоят Великата Божия Правда и Добродетели. Всичките живи Добродетели са зад гърба ми, всички разумни, културни Същества са зад гърба ми. *(Учителят говори за Ангелските Йерархии, които са зад него, като упора – бел.сът.)*

[...] Аз ида от далечен път. Как ме приеха българите? Българското духовенство се плаши да не им отнема богатството. Наистина, българските свещеници са богати: Църквата е в техни ръце, а аз нямам никакви приходи, нищо нямам в ръцете си. Най-напред те трябваше да ме приемат – аз съм странник, ида отдалеч. Те имат власт, имат приходи, трябваше да ме приемат в дома си, да покажат своето гостоприемство, своето благородство и да кажат пред света: „Ние първи го приехме”. Моят крак още не е влязъл в къщата им, а те казват: „Видите ли го този? Да го махнем. Той ще развали българския народ”. Те настройват хората срещу мен и казват, че петня Името Божие, че подронвам авторитета на Светата Църква. Питам ги: къде е вашият Бог? Къде е Синът Божи? Синът Божи е синът на Любовта. Де е вашата Любов? Аз никъде не я виждам.

[...] Аз съм искрен и направо казвам мнението си за духовенството. В бъдеще няма да оставя свещеник в света, аз ще ги изпъдя до един. Ще ги пръсна в пространството, там да чакат 500 - 600 години, докато дойде Новата култура. След това ще кажа: пратете тези братя на Земята, да видят как се работи с Любов. Новата култура изисква нови хора, тогава те ще разберат как може да се живее. Ще прекарат в пространството, докато се справят с миналите си грехове.

[...] В новия живот няма да има владици и попове. Под *поп* и *владика* разбирам всеки човек, едновременно човек е и поп, и владика. Под *владика* разбирам цар – всички сме царе. Понеже всички сме братя, ние не се нуждаем от владици и попове.

[...] Проявил ли се е Бог чрез българската Църква? Знаят ли нашите свещеници какво ще стане с тях, ако си послужи със знанието, което имам? Знаят ли „светите” старци какво ще стане с тях, ако аз само един път се оплача на Господа? Аз още не съм отправил нито едно оплакване до Невидимия свят. Ако напиша едно оплакване до Съществата в Невидимия свят, знаете ли какво ще стане? Нека знаят „светите” старци, че не хулят мен, но хулят Господа, те хулят Божието Име и ме наричат „лъжеучител”. За тази дума аз няма да ги извиня никога! Всичко могат да ми припишат, всякакви престъпления, но лъжа и измама никога! Аз съм в състояние да спася, да излекувам човека! Българският народ е видял от мене само добро, но зло – никога. След това „светите” старци се осмеляват да ме наричат „лъжеучител”! Това показва какво е тяхното сърце, по думите им ги познавам. Когато някой говори лошо за мен, аз познавам вече сърцето му. Духът в мен, БОГ, Който говори в мен, никога не Си служи с лъжа. Онзи, който се осмели да каже, че Духът, Който говори в мен, лъже, никога не може да се извини. Защо? Има Един в света, Който никога не лъже – Той е Бог!!!

[...] Ще кажете, че искам да ви плаша, защо ще ви плаша? Аз още не съм дал оплакването си, но в мен се явява желание да подам вече заявлението си, за да убедя българските владици, че има една Велика власт в света, пред която всяка лъжлива уста трябва да млъкне, всяка покварена съвест да отстъпи и всяка нечиста душа да се сломи. Всички да познаят, че има един Велик Закон на безпристрастие. Не е въпрос за мен, за моята личност, въпросът е да изпъкне самата Истина.

[...] Ако свещениците бяха смели да говорят както аз говоря и ако бяха доблестни да говорят истината, българският народ, пък и целият европейски свят, нямаше да останат толкова назад, както е днес. Българският народ е останал толкова назад благо-

дарение на своето духовенство и на своите учители. Аз се чудя на заблуждението на сегашните учители. Наскоро в Пловдивската гимназия полудяла една ученичка. Учителите, лекарите търсят причината за полудяването, но не могат да я намерят. Аз съм изучавал този въпрос цели десет години и зная причината за полудяването. Казвам: внесете в ума даже на най-силния човек две противоположни мисли и той непременно ще се побърка. Те произвеждат голямо сътресение на нервната система, нарушаване на вътрешната хармония в човека, или, на окултен език казано, излизане на човешкия двойник вън от тялото. На негово място се настанява друго същество. Който разбира законите, може да върне двойника назад и да възстанови нормалното състояние на човека. Ученичката, която заболяла, по наследство от майчина линия носи разположение към полудяване, някога и майката била разстроена. Аз зная дълбоката причина за това, всяко полудяване се дължи на някакви любовни връзки. Когато млада мома се разстрои, това показва, че е имала любовни връзки с някой момък и той я е изиграл. Отблъснатата от него, от родителите си и от обществото, тя не може да издържи това голямо напрежение и заболява. С други думи казано: присадката се счупва, трънът се показва и човек се проявява като луд. Като не знаят причината за това заболяване, казват, че ученичката заболяла от моето учение. Аз съм готов да направя опит да я излекувам, но с условие да повярвате. Готов съм да направя опита в присъствието на това момиче, на Светия Синод, на целия учителски състав в Пловдив и на целия български народ. Ако всички се решат да служат на Бога с Любов, да забравят своите дългове и грехове, аз съм готов да кажа само една дума и да излекувам болното момиче. По друг начин не съм съгласен да го лекувам.

[...] Защо работите на българите не се нареждат добре? Защото са се обезверили. Защо не вярват? Защото не им се говори Истината; защото нямат Любов. – „Защо нямат любов?“ Защото Духът не ги е посетил. Сега в България ще стане обратното, т.е. онова, което не се очаква – народът ще изпревари духо-

венството. Той ще влезе по-напред от тях в Царството Божие. Народът разбира живота по-добре от тях, това не е упрек, но истина. Какво решение е издал Светият Синод? Да се препятства на Новото учение и на неговите последователи, понеже то щяло да съсипе народа. Според мен, тяхната мярка ще съсипе народа, а не ние. Българският народ страда от живеница¹⁸ и ако не приеме Новото учение, ще се съсипе. Ако българският народ не приеме Христовото учение като Любов, както е дадено от Христа, нищо няма да постигне. Сам Христос казва: „**Син Человечески не дойде да Му послужат, но да послужи**”.

[...] Само онзи народ успява, който има за основа Любавта, Правдата и Свободата. Където е лъжата, никакъв успех няма. И от българите се иска в основата им да лежи Правдата, това се иска и от всеки човек.

Защо не можахме? – 24 декември 1922 г., Неделни беседи, София

178. Във всички религии се говори за Бога, но не със същинското Му Име. Първият човек, който назовал Бога с истинското Му Име, изгубил тази дума. – „Коя е тази дума?” На български е Бог, на турски Аллах, обаче това са преводи на първото Име на Бога. Понеже тази дума е загубена, хората и до днес говорят неразбрано. Говориш на Бога, но Той не те слуша, Бог ще те разбере само тогава, когато произнесеш истинското Му Име.

Простри ръката Си! – 31 декември 1922 г., Неделни беседи, София

179. Сега в България Христовото учение не се проповядва както трябва. Едно време гръцките владици с един замах обявиха българите за схизматици, изключиха ги от Църквата. Сега 16 синодални старци се събрали на съвет да разискват за изключването ми от Църквата. Там е лошото, че никой не може да ме изключи. Който ми е дал живот, Той ме е пратил на Земята да работя. Онзи, който може да ме изключи, това съм аз самият. Как ще се изключа? Ако не вода порядъчен живот, ако не живея

в съгласие с Божиите закони. Кой ще ме изключи, като живея в съгласие с великите Божии закони? Който живее в неправда, сам себе си изключва.

И отвори устата Си, та ги поучаваше / Поучаваше ги – 7 януари 1923 г., Неделни беседи, София

180. Великият помни всичко. Няма народ, нито човек в света, който да е престъпил Божия закон или да е опетнил Името на Бога, и да не е понесъл своите последствия. Днес Църквата постепенно се празни.

[...] Казвам: джобовите на свещениците трябва да се изпразнят, не външно, но дълбоко в сърцата им да се яви желание да служат на Бога с Любов. Не е въпрос имат ли пари, или не, но дълбоко в душата им да влезе Новата светлина и да кажат: „Господи, каквото имаме, всичко е на Твое разположение“. Свещениците се чудят как да се оправдаят. Дохождат външни хора при мене и ме питат: „Защо нападаш свещениците? Не им ли стигат хулите на хората, че и ти да ги хулиш?“. Аз не ги хуля, но намествам счупените им крака. Когато съм пипнал с ръката си, истински Владика е станал. От българските владици ще изкарам истински служители на Бога.

[...] Ще приведа още един пример от живота на английски проповедник от Бостън. Той слушал да се говори за една бедна вдовица, останала с едно малко дете, която от деня на смъртта на нейния мъж не видяла бял ден в живота си. Тя не знаела що е почивка, що е разходка, толкова била отрудена в живота си. Един ден този проповедник отишъл в дома на вдовицата и казал: „Ето, какво съм намислил. Днес ще оставиш детето си на мене, на моите грижи, а ти ще бъдеш свободна да прекараш целия ден на почивка някъде и на чист въздух. Няма да се грижиш за детето си“. Той ѝ дал пари и я освободил от грижата за детето. Не можа ли този проповедник да плати на някого той да изпълни тази задача вместо него? Той имаше възможност да плати не само на един, но даже на десет души, но той пожела сам да изпълни задачата си, да види при какви мъчнотии живее

бедната вдовица. Това е велико дело! И аз бих желал да имаме поне десет такива владици и проповедници. Аз не желая да петна българските владици и свещеници. Моето желание е те да имат всичкото уважение и почит на българския народ. Желанието ми е и те да постъпват като английския владика и да кажат на българите: „Сърцето си дайте на Бога, парите си – на бедните, а ръката си – на този, който ви обича”. И след това всеки да остане по един ден пред люлката на бедното дете на вдовицата. Не е ли похвално това?

Но да бъде речта ви: Ей, ей; Не, не. / Ей – ей, не – не. – 14 януари 1923 г., Неделни беседи, София

181. Съвременният човек трябва да влезе в нова фаза на живота, да се облече в нова форма. Главата, мозъкът, целият му организъм трябва да се преустрои. Аз съм изучавал цели единадесет години човешката глава, специално главата на българина. Измервал съм мозъка му и съм дошъл до заключение, че мозъкът на човека трябва да се преобрази, особено сивото мозъчно вещество. В човешкия мозък има доста неорганизирана материя, която е причина за мозъчните смущения. Тази материя трябва да се организира, да оживее, да стане съзнателна, но и това не е достатъчно. Тази материя трябва да се повдигне, да стане самосъзнателна, подсъзнателна и най-после – свръхсъзнателна. Не само мозъчната материя трябва да оживее, но всяка клетка на нашето тяло трябва да започне да мисли, всеки орган на човешкото тяло трябва да се развие. Очите също трябва да се развият. Забелязано е, че в очите на ясновидците, около зеницата, стават особени промени. По тях се познава степента на ясновидството. Някои учени оспорват ясновидството, но аз твърдя, че съществува ясновидство. Има ясновидци и в Европа, и в България. Има хора, в които ясновидството е в спящо състояние; в други е започнало да се развива. По известни петна в очите се познава, че ясновидството е почнало да се развива. В очите на ясновидеца има особена светлина, тя иде от Невидимия свят. Ако лъчите на тази светлина попаднат точно под ъгъла на човешкото зрение,

той започва да вижда неща, които по-рано не е виждал. Светът се открива за него в нова светлина, в нов образ.

[...] Когато един народ иска да се освободи от своите беди и страдания, той трябва да има морален устой, да има хармония между всички граждани. Културата на един народ се познава по свободата, от която той се ползва. Страшно е, когато един народ не е толерантен към религиозните и философските възгледи на своите хора.

[...] Какво липсва на българския народ, за да стане умен? Какво липсва на българския държавник, за да стане умен? Българите трябва да повярват в Бога на Любовта, на Мъдростта и на Истината, после, те трябва да вярват в себе си. Те трябва да бъдат готови да чуят съветите, които им се дават.

И каквото развържете на Земята, развързано ще бъде на Небето / На Земята и на Небето – 21 януари 1923 г., Неделни беседи, София

182. Във всеки народ се явяват пророци, които предсказват неговото бъдеще. Ако води война, те казват какъв ще бъде нейният край. Духовното развитие на един народ се изразява чрез неговия пророк. Интуицията никога не лъже. Каквото чувства човек интуитивно, това става. То не е като гаданието на онзи циганин, който казвал: „В този дол или има вода, или няма”. Хората трябва да развиват интуицията си, за да могат в трудни моменти на живота да си помагат. Искаш да започнеш търговия, не знаеш какво да правиш – повикай интуицията на помощ, тя ще ти подскаже какво да правиш. Всяко съмнение показва, че работата няма да излезе на добър край.

[...] Всеки народ е кодекс от Великия Божи закон. Той е израз на духовен живот, на свой собствен морал, ето защо на всеки народ се дават специфични условия за развитие.

[...] Културата на всеки народ зависи от климатичните условия, в които той живее. Северните народи имат една култура, южните – друга. Онези народи, които живеят в умерения пояс, имат различни занятия от тези, които живеят в тропическия пояс.

[...] Българите имат условия за земеделие, лозарство, градинарство, скотовъдство, но се стремят и към индустрия. Следователно, колкото по-богата е земята на един народ, толкова и културата му е по-висока. За предпочитане е всеки народ първо да е земеделец, сам да изкарва храната си, после иде овошарството, лозарството, на трето място – индустрията. Наред с производствата трябва да се застъпи и образованието. Като изучавам грамотността у нас и на Запад и сравнявам строежа на човешката глава, намирам известна несъобразност в програмата на училищата и това, което е нужно за развитието на човека. Някъде са добре застъпени мозъчните центрове, а някъде не са постигнали това. Системата на образованието трябва да се измени. Ново нещо трябва да се внесе. Човешкият дух се стреми към нови начини и методи, чрез които да се прояви Божественият живот на Земята.

[...] Земята е създадена за всички, следователно учените, богатите, силните трябва да носят в съзнанието си мисълта да не лишават никого от насъщния хляб. Всеки човек има нужда днес само от един хляб. Не се осигурявай за цяла седмица или за месец, имаш право на един хляб, а не на повече. Този морал работи сега в света. Казано е: „Осигури се само за един ден. За другия ден после ще мислиш”.

[...] Щом всички работят, и ти ще работиш, щом всички имат, и ти ще имаш. Да се проникнем от мисълта: *Всички да работим честно!* [...] Всеки човек, всяко общество, всеки народ може да използва това Учение. Към която и партия да принадлежиш, от който и народ да излизаш, използвай това Учение, то е Учение за душата.

Ако Синът ви освободи, ще бъдете свободни / Ще бъдете свободни – 11 февруари 1923 г., Неделни беседи, София

183. Ако свещениците с едно писмо се обърнеха към всички духовенства в целия свят да се отправят към Бог с молба да се отклони войната, щеше ли да има война? Нямаше да има, разбира се. Какво стана всъщност? Английските проповедници

тръгнаха с Англия, американските тръгнаха с Америка, германските – с Германия, ходжите – с Турция, българските свещеници – с България. Всички благословиха оръжието и взеха участие във войната. Питам: „Къде остана Законът? Къде остана пророкът? Къде остана разумното изпълнение на Божията Воля?“, следователно духовенството казва: „Ние не сме в състояние да спрем войната“. Прави са, те не са в състояние да спрат войната, но са в състояние да се молят, ако се молеха на Бог, Той щеше да спре войната. Така те щяха да имат жив опит.

[...] Коя е причината за разяждането на съвременното общество, на съвременното човечество? Непризнаване на грешките. Първо духовенството трябва да признае своите грешки, да се изповяда. Умният пръв трябва да признае грешките си.

[...] Всеки народ се познава по своето духовенство. Като влезеш между един народ, ще гледаш какви са неговите духовници, учители и управници. Те могат ли да бъдат по-добри, отколкото са сега? Българинът има една слабост – той е фаталист. Още със започване на известна работа, той казва: „Тази работа няма да върви“. И наистина, работата не върви. Той е развил в себе си чувството да схваща неблагоприятните моменти в живота, но не е разбрал закона, че може да им противодейства [с Молитва]. Като заболее детето му, българинът казва: „Писано е на това дете да умре. То не може да живее“. И наистина, детето умира, така може да умориш всеки човек.

[...] Едно време разпнаха Христа на кръста и учениците Му се разбягаха. Сега Христос е великан, мощна сила. Има 500 милиона последователи, а Горе, на Небето, около Него има 144 хиляди души, завършили своята земна еволюция. Ако с тези 144 хиляди души Христос приложи силата Си, в каквато и да е посока, Той е в състояние да стопи всичко. Ако със Своята сила Христос насочи мисълта Си към, който и да е народ, Той пак ще стопи всичко. Пред Лицето Божие, пред Христовата мисъл всичко се стопява, всичко се превръща на вода.

[...] Има хора, които действат колективно против доброто. Има народи, които несъзнателно си отправят лоши мисли и едни-

други се спъват, едни от други се пазят. Ето защо, всеки народ трябва да бъде духовен, да знае законите как да отблъсва злото и отрицателното в живота. Който живее за Името Божие, за Неговата Правда, няма сила в света, която може да го победи.

[...] Аз съм за Царството Божие. – „Трябва да държим за Църквата”. Аз държа за българския народ, той е създал Църквата, следователно народът е Църквата. Всеки народ представя Църквата. Всички разумни същества, свързани с нас като работници, те създават Църквата. Откъде излязоха свещениците и владиците? От народа. Бог живее и се изявява чрез народа. Да се молим за неговото повдигане! Питат ме: „Ти българин ли си? Ти православен ли си?”. Аз съм определил вече качествата на българина. Според мен, българинът трябва да бъде добър, умен, честен и справедлив. Желая в българина да се роди новият човек. Това е възможно, защото българинът има добро сърце, той е практичен, доверчив, но излъжеш ли го веднъж, и светия да си, няма вече да ти вярва. Като те срещне, ще те пита: „С пари ли работиш, или без пари? С пари ли проповядваш, или без пари?”. Ако разбере, че проповядваш без пари, той казва: „Виж, ще си помисля малко. Ако проповядваш с пари, това и аз мога да направя”.

[...] Милиони хора страдат днес и ние трябва да им помогнем. Как? Нека всички съединят умовете и сърцата си и кажат: „Господи, ела ни на помощ!”. Щом Бог отговори на молитвата ви, България ще се оправи в един ден, във всички градове и села ще настане радост и веселие, мир и свобода. Христос търси души и сърца. Не е въпрос да се надхитрявате, но да си отдавате почит и уважение едни на други. Казвам: „Ние не идем да разрушаваме, но да изпълним Великите Закони на Любовта, Мъдростта и Истината”. Всеки може да опита това, ако не вярвате, направете един малък опит и ще се убедите в моите думи. Направете само един опит, но искрено. – „Какъв опит да направим?” Някой заболее до смърт – нека се обърне към Бога с думите: „Господи, ако това, което ни се проповядва в Твое Име, е истинно, помогни ми да оздравея. Обещавам, че ще Ти служа”.

Ако объркаш сметките си, пак ще се обърнеш към Бога и ще кажеш: „Господи, ако това, което Учителят ни проповядва в Твое Име, е вярно, помогни ми да си оправя сметките. Ще посветя живота си в служене на Бога”. Ако обещаете, без да изпълните, положението ви ще се влоши и от вас нищо няма да излезе. Направете опита искрено, за да се убедите, че проповядвам Велика, Жива Истина, която пръв аз съм проверил. Който направи опита искрено, чистосърдечно, сам ще се убеди, че Господ е Жив. Аз искам да познаете този Господ и да се убедите в думите ми. Не искам да ви убеждавам има ли Бог, или не. Аз проповядвам едно Велико учение, което може да се опита. Аз съм го проверявал много пъти; с мене заедно са го проверявали и други; и вие можете да го проверите. Не се съмнявайте в мен. Аз не съм викал никого насила и не искам да ви заставя насила да вярвате. Искam и вие да бъдете свободни, и аз да бъда свободен. Аз влизам в положението ви, разбирам, мъчнотиите ви и нямам намерение да ви критикувам. Поверете мъчнотиите си на Бога на Любовта, Мъдростта и Истината и Той ще ви освободи от тях.

Не дойдох да разруша, но да изпълня / Дойдох да изпълня – 18 февруари 1923 г., Неделни беседи, София

184. Аз не гледам на хорото като на нещо смешно. Хорото е упражнение, и то най-хубавото.

Господи, да се отворят очите ни – 25 февруари 1923 г., Неделни беседи, София

185. Българите имат една поговорка, аз не искам да ви я приведа, но сега съм заставен да ви я кажа. Може да я вземете в лоша форма, но ще ви я кажа в един широк смисъл: „Красавите магарета през девет баира се намират”. Болният търси болни, той, като срещне някой болен, започне: „Ама знаеш ли как е стомахът ми от 5 – 6 месеца?”. Еди-кой си лекар какво казал [...] И другият казва: „А ти знаеш ли моят стомах как е?”. И двамата ще тръгнат, че единият за стомаха, другият за стомаха... . Намерят трети, пак започнат – търсят се. Не е този начинът за

лекуване. Това е един начин, чрез който болестите се увеличават и се разплодяват. Не разправяй за своята болест!

*Качества на ума, сърцето и волята – 25 февруари 1923 г.,
Общ окултен клас, София*

186. Човешкият език се е изродил в много отношения. Той трябва да се изправи, да му се даде нова насока, ново отношение. И думите, с които човек си служи, също претърпяват промяна. В българския език думите претърпяват голямо израждане, значи думите се израждат, а не се прераждат.

И в българския език има думи, едни, от които са в низходяща степен, а други – във възходяща. Например думата *Любов* е изгубила своето възходящо значение, повечето я употребяват в низходяща степен. Ако днес се каже думата *Любов*, всички ще я разберат в нейното низходящо състояние. Малцина разбират Любовта във възходящата ѝ степен. Много време трябва да се говори на хората за Любовта, за да разберат вътрешния ѝ смисъл.

[...] Народът е създаден за човека, а не човек – за народа. Народът и цялото човечество са условия за развитието на човешката душа. Душата, духът, умът, сърцето и волята са елементи за развитието на човешката душа. Казваш: „Ще живея за своя народ“, това значи: „Ще живея, за да подобря условията на моя живот“. Няма да жертваш живота си за своя народ, но ще подобриш условията както на своя живот, така и условията на онези души, които съставят народа. Тези души се сливат в едно цяло – колективна Душа.

[...] „Видяхме Господа.“ Днес Бог слиза в България и пита българите: „Видяхте ли Ме?“. Ще кажете, че това е мистификация – няма никаква мистификация. От толкова години българите викат към Господа и днес Той слиза при тях и ги пита: „Готови ли сте да се откажете от своята лакомия? Ако сте готови да се самопожертвате и да служите на Любовта, Аз ще ви дам най-красивата дреха, ще оправя обърканите ви работи и всичко ще тръгне напред“.

[...] За оправянето на света са нужни хора. Аз виждам, че между българските духовници има много способни хора. [...]

Ако приемат Новото учение, животът им ще се обнови, ще се осмисли. Като не разбират това, хората се боят за Църквата и казват: „Църквата се руши! Народът пропада!“. Казвам: българите отсега нататък ще живеят. Бог ги пита: „Ще Ме слушате ли вие?“. Един ден и аз ще задам същия въпрос на българите: „Вие Господа ли ще слушате, или вашите свещеници и владици?“, ако слушате Господа, ето какво ще стане: нивите ще раждат десет пъти повече, отколкото досега; лозята ще дават толкова много плод, че не ще може да се обере. Какво по-голямо щастие от това? Ако слушате владиците и свещениците, каквото посее, едва смето си ще изкарате. Кого ще слушате тогава?

Видяхме Господа – 11.03.1923 г., Неделни беседи, София

187. Марсови типове са англичаните, германците, те спадат под влиянието на Марс, а българите изобщо са сатурнови типове. Тук, на Балканския полуостров, владее този бог Сатурн, затова и ние не можем да се освободим от него. Където види култура, той казва: „Какво, култура ли!“ – и бърза да разваля. Американците са още и под влиянието на Меркурий, търговци, сметкаджии са те, затова англичаните ги е страх само от американците.

[...] Например, понеже ние сме сатурнови типове, [а] те не са толкова учтиви. Българинът казва: „Не давам стола си“, да, защото си Сатурн, само за себе си гледаш. Той счита, че всеки човек е по-долен от него. „Няма по-достоеен човек от мене“, казва. Тъй мисли Сатурн. За да даде стола си, той трябва да е някой алтруист, за да спада към друг тип. Много е естествено такъв тип да не отстъпва.

[...] Ако искате да покажете геройство, най-силните от вас, може да подложим на 15 – 20 – 30 – 35 – 40-дневен пост. Изпит е това.

Тия между вас, които ще могат да издържат такъв изпит, са само двама, трима, четирима, петима, шестима до седмина, ако има такива седем души герои в България, много работа може да свършат. В Библията се говори за пророк Илия, който постил

40 дена, за да се магнетизира. В поста не трябва да се плашиш. Постът – това е едно средство да се махне страхът, да се контролира стомашната система, да се контролира кръвообращението и мозъкът. После, при поста трябва всякога да сте много буден, да сте нащрек, защото тогава човек става много чувствителен, привлича известни динамични сили от Природата и трябва да знае как да се справя с тях.

[...] Сега аз ви говоря от толкова години в България, минал съм през най-лошите условия, опитал съм ги, но човек трябва да бодърства много и ако не бодърства, може да бъде пометен. Бодърства ли, няма мъчнотия, която да не може да победи. Някой път нещата сами по себе си се разрешават. Ще бъдете смели и решителни! Ще вярвате, няма да се съмнявате! Някой ме пита: „Къде е това Бяло Братство?“. Най-после, може да се зададат и други въпроси: „Къде е Господ?“, „Къде е Христос?“. Ако питате един ясновидец, той ще ви каже дали тази вечер е тук Христос, или не, Той ще Го види. Няма събрание, което, ако духовете на хората са въодушевени, обладани с възвишени мисли, да не ги посети Христос най-малко за 5 – 10 минути или да няма друг някой представител от Бялото Братство. Достатъчно е двама души да си повдигнат мисълта нагоре и ще ги посети Христос.

Влияние на планетите – 12 март 1923 г., Общ окултен клас, София

188. Сега често питат: „Коя е причината за отпадането на Църквата?“. Липсата на музика. За пример в гръцката музика, като се проточи онова безконечно „*Ие – ие*“, това е всичкото. Да, но то е изопачаване на музиката. И българските свещеници са взели да подражават на гръцкото пеене. Пее някой псалт туй „*Ие – ие*“, но не върви. И всеки българин, който е музикант, не ходи в Църква, той казва: „Не искам да слушам това „*Ие*“. В него има идея [и] той казва: „Това е гръцко“. У гърците няма музика. Художество и изкуство има, красивите форми те са създали. Сега в това отношение аз не искам да бъдете гърци.

Смисълът на противоречието – 19 март 1923 г., Общ окултен клас, София

189. Обръщам се към владиците и казвам: снемете одеждите си и се облечете в дрехите на ученици! Нека се смирят! Нека осъзнаят, че те не са в състояние да оправят България! Как ще я оправят? Ще кажете, че ще излязат между народа да проповядват. Какво ще му проповядват? Един от народа ще му каже: „Дядо владика, имам болно дете. Помогни ми!”

– Викай лекар.

– Дядо владика, помогни ми, обърках сметките си.

– Иди при банкера, той ще ти помогне.

Така не се говори. Който излезе между народа да проповядва, трябва да има Божествена Сила. [...] Ако владиката има Любов към селяните, той трябва да се яви между тях като прост гражданин, без никакви одежди. Вместо да отиде между народа, да разбере нуждите му, владиката ще влезе първо в Църквата. От хиляди години свещениците влизат в Църква, четат молитви и какво постигнаха с това? Кога започнаха хората да си строят Църкви? Когато изгубиха Рая, когато изгубиха Църквата в душата си. Щом изгубиха Духовната си Църква, те започнаха да си строят каменна. Ние се нуждаем от Църква в душата ни и там да поставим Бога като Любов, като Първосвещеник. Една Църква ще има в бъдеще, един Свещенослужител. Тя ще бъде толкова голяма, че ще събира всички хора на Земята. За такава Църква се говори в Откровението.

Пробуждане на човешката душа – 25 март 1923 г., Неделни беседи, София

190. Едно е нужно за вас и за всички българи: да се свържете с Божественото начало. Който е направил тази връзка, добре; който не я е направил, да не отлага. Тази връзка ще внесе едно ценно качество у всички – точност. Обещаеш да направиш нещо – ще го изпълниш точно навреме. Нито минута по-рано или по-късно – точно навреме! В своите действия Природата се отличава с абсолютна, математическа точност. Изгряването и залязването на Слънцето става с математическа точност. Ако и нашите сърца са отворени за любовта, всяко нещо в живота ни

ще става точно навреме и намясто. По отношение на точността българинът има още много да работи върху себе си. Той обещае да отиде някъде в два часа, а пристига в два и половина и се извинява с часовника си. И учениците на Новото Учение не са абсолютно точни.

Защо сте тъжни – 8 април 1923 г., Неделни беседи, София

191. Пристигнал в село един пътник, където имало трима свещеници и десетина учители. Похлопал на вратата на единия свещеник. Той му казал: „Нямам място за тебе”. Отишъл той в къщата на втория свещеник. И там същия отговор. Похлопал на третия свещеник. – „Нямаме излишно място”. Отишъл при учителите, но и те не го приели. Най-после той отишъл при един беден селянин и му разказал как никъде не го приели. „Заповядай у дома на гости”. Такива са учителите и поповете! Къде е Христовият образ – в бедния българин. Той казва: „Ела, приятелю, ти си мой брат. Аз не познавам това учение, но зная как да посрещам странници и да ги угостя”.

[...] В огъня на Любовта ще туря и 16-те синодални старци и като ги извадя оттам, ще ги питам поотделно: „Кой владика си ти?”. Няма да остане нито един владика: нито софийският, нито видинският, нито варненският. България ще остане без владици. Ние страдаме от много владици, а се нуждаем само от един владика – на Любовта. Само един свещеник ни трябва, останалите ще бъдат братя, нищо повече. Това Учение проповядвал Христос. Жив е Христос!

Чий е този образ – 15 април 1923 г., Неделни беседи, София

192. Казват: „Да служим на Англия, на Франция, на Германия, на България”. Кой народ, като слугува на тази или онази държава, е свободен? За да бъдем свободни, ние трябва да служим на онази Велика Идея, която обхваща всичко в Света.

Петимата братя – 22 април 1923 г., Неделни беседи, София

193. Всеки народ, който мисли само за своите интереси, прилича на онзи селянин, който бил заставен да държи една греда на рамото си, докато дойде някой да го замести.

Един българин на име Стоян си правел колиба. Като я докарал до едно място, трябвало да намери кол, да подпре една голяма греда. Така било положението, че трябвало да подпира гредата с рамото си, да не се събори колибата. Обаче нямало кой да му донесе кол. В това време минал един селянин и го попитал: „Стояне, какво правиш?”

– „Поддържам тази греда, докато намеря подходящ кол.“ Като разговаряли известно време, Стоян се обърнал към него с думите: „Приятелю, можеш ли да ми направиш една услуга?”

– „Мога.”

– „Подръж малко гредата, докато отида в селото за десетина минути да си свърша една работа.”

Стоян отишъл в селото, където се забавил доста време, а селянинът поддържал гредата. И да искал да я пусне, не можел, колибата щяла да се стовари върху гърба му. Такова е положението на всеки народ и човек, който има предвид само своите интереси.

[...] Някои ще кажат, че аз живея за българския народ. Виждали ли сте българския народ като колективна единица? Един цял народ може да се събере вътре в своя узрял плод. Знаете ли как е представен българският народ в Невидимия свят? Ще кажете: „Как, има ли български народ в другия свят?” – има, разбира се. Народите са удове на Великия Божествен организъм.

[...] Господ казва на славяните: „Ще ви покажа все що има да пострадате за Името Ми”. Ако можете да пострадате заради Името на Бога, ще ви поверя една велика истина, но ще ви изпитам. [...] Сега Христос иде при славяните. Те стоят с лопатите в ръце, последният час е пред тях. – „Искате ли да работите [за] Мене?” – „Готови сме да работим за Тебе!” – „Идете да работите, да видите какво ви се пада.” И сега славяните казват: „Ние сме родени за страдания”. Но след като минете страданията, тогава ще дойде вашата заплата. – „Не се знае какво ще ни даде Господ.” Той ще ни даде нещо ново, но трябва да се мине през великото страдание.

За Името Ми / Ще му покажа все, що има да пострада за Името Ми – 20 май 1923 г., Неделни беседи, София

194. Между всички проповедници в България аз се различавам по това, че зная на кого служа; че моето Учение е Божествено. Аз няма да защитавам това Учение, не съм дошъл за това, има кой да го защитава. И който се опълчи срещу мен, ще срещне Бога. [...] Съвременните учения не са лъжливи по естество, но те нямат методи за прилагане на Божественото учение.

Напразно Ме почитат – 3 юни 1923 г., Неделни беседи, София

195. Нещастията на българския народ могат да изчезнат моментално. Как? Чрез Любовта. Нека всички свещеници кажат: „Времето на Христовото учение е дошло“. Любовта може да се приложи още сега. Само свещи ли трябва да се палят в църквата? Да приложим Христовото учение на опит! Ще ме питат православен ли съм, евангелист ли съм. Аз, като те срещна, ще те питам: ти изпълни ли Волята на своя Баща? Можеш ли да любиш? Това се иска днес от всички хора.

Имаше двама синове – 17 юни 1923 г., Неделни беседи, София

196. За българския народ казват, че има велико бъдеще, че е избран народ. Всеки народ, който изпълнява Божията Воля, който живее съобразно Божиите закони, има велико бъдеще. Обаче отворете историята на българския народ, да видите доколко той е живял по Божията воля, за да бъде велик. Тъй, както живее българският народ, има ли бъдеще, може ли да бъде велик? Убийствата може ли да донесат щастие на България? И сега мислите ли, че престъпленията ще донесат щастие на нашия народ? Ще кажете: „Тъй трябва да стане“. Не, нещата могат да стават и по друг начин. Великите работи стават по разумен начин. Ако българите искат да бъдат благословен народ, трябва да знаят, че се благославя само онзи народ, който не върши убийства. Когато Петър отсече ухото на воина в Гетсиманската градина, какво му каза Христос – „Тури ножа в ножницата си, защото който нож вади, от нож умира“. [...] Имало дъновисти и

петковисти. Нито едните, нито другите ще оправят България, само Любовта може да оправи България.

[...] Ако българският народ не приеме това Учение, нещо страшно иде за него, няма да кажа какво, но да го знаете! Вие ще видите какво ще дойде. Ако го приемете, ще бъдете един от първите народи, ще бъдете записани, че сте повярвали във възкресението на Христа. От вас, българите, се изисква доблест. Човек трябва да бъде смирен. Аз ще ви кажа какво значи да бъдеш смирен: никога да не лъжеш, да бъдеш свързан с Бога; да имаш велика Душа; да бъдеш благороден и възвишен във всичките си прояви. Такъв трябва да бъде българинът!

След три дни – 24 юни 1923 г., Неделни беседи, София

197. И сега от 20 години насам моите ученици искат незаконни неща. Те казват: „Учителю, дай ни сила да лекуваме, дай ни тази Любов, че като излезем пред българския народ, всички да потреперят, да познаят, че това Учение е Божествено“. Знаете ли тогава на какво ще прилича българския народ? Ако аз бих ви дал тази сила, положението на българския народ ще се влоши 10 пъти повече, отколкото е сега. Не е позволено да се лекува, който и да е, има престъпници, убийци, които по никой начин един духовен лекар не може да ги лекува, ако един духовен лекар освободи един престъпник, той ще носи неговата карма. Не трябва само да го освободиш, но ще трябва да извършиш цял един преврат вътре в него и да му кажеш: „Слушай, ти си един престъпник – убиец, ще идеш да се молиш и когато се разкаеш, ела при мен!“.

Божественото и човешкото – 28 юни 1923 г., Общ окултен клас, София

198. Ако днес дойде Христос в България, Той ще се яви в такава проста форма, че никой няма да Го познае. Той ще обиколи цяла София, ще посети всички Църкви, без да Го познае никой. Мнозина си представят Христа висок, снажен, със сини очи, руса коса, като погледне човека, той цял ще затрепери. Че

това правят и обикновените хора. [...] Следователно, когато дойде Христос на Земята, никой няма да Го познае. Той ще свърши работата Си и ще Си отиде. Като си замине, тогава ще Го познаят. По какво? По делата Му, по резултатите от Неговата работа.

[...] Когато срещне, Той го пита: „Българин ли си?“. – „Българин съм.“ – „Тогава трябва да бъдеш честен, добър, интелигентен.“ Христос задава същия въпрос и на французи, и на англичани – на всички хора без изключение.

Ще дойдем при Него – 1 юли 1923 г., Неделни беседи, София

199. Българите не могат да се убедят още в Силата Божия, но ще се убедят. Ще се убедят, че има други закони, които напращат нещата. Със спирането на Събора (*събора на Бялото Братство в България – бел.сът.*) тук дойде земетресението в Япония. Една връзка има. Каква връзка има между земетресението и спирането на Събора? Всякога, когато се пропусне една Божествена идея, в противоположната страна на физическия свят ще се появи известна реакция. Това показва, че цялото човечество е като един организъм. Може един ден да стане следното: в Америка да откажат свикването на събор и ще дойде земетресение в България. Ще кажете: „Защо е така?“. Един човек направил погрешка, целунал някоя си, бият го по задницата. Трябва да го бият по задницата, за да му дойде умът в главата. Има връзка. Българите, които са в Астралния свят, сега треперят при земетресението в Япония. За да се намерят причините за земетресението в Япония, трябва да се види в Божествения свят. Българите ще бъдат викани на съд. Отсега българите ще са натясно. Онова земетресение, и то е за добро. На физическото поле японците трябваше да имат земетресение, а в Духовния мир българите трябва да имат съдба. Българите са хора материалисти, а японците – тщеславни. Те имат крайната цел да завладеят Америка, да завладеят чрез жълтата раса целия свят. Сега се разтърсиха хубаво и всичките им планове ще се осуетят. Между всички неща на земята има преплитане, но когато се качим на Божествения свят, виждаме същинските причини на явленията, които

стават. Защо българите отказаха Събора в 1923 г? Има си друга причина. Други същества са причина българите да не приемат Събора. Причините са в държавата на черното братство. Сега го извеждат на съд за неизпълнение на Божиите Закони. Цялото черно братство се подвежда под съд, понеже има доста углавни дела: разпнаха Христа, светиите избиха и пр. и ще ги осъдят.

[...] Белите Братя ще дойдат при вас, не вие ще ги намерите. Един брат българин, сега в Америка, ме пита как да намери Белите Братя. Аз му отговорих, че няма какво той да ги търси, те сами ще го намерят. Те ще ви намерят. Христос дойде и намери Своите ученици. Такъв е законът. И желая, когато дойдат те, да бъдете готови.

Основният закон на съзнателния живот – 9 септември 1923 г., Извънредни беседи, София

200. Поканят те да станеш български министър. Ти кажи: „Аз български министър не ставам”. Станеш ли български министър, окултен ученик не можеш да бъдеш. Ти ще намериш затвора. Ще ти дадат подкупи, ще се оцапаш. Ще кажеш: „Всичко ставам, но министър не ставам в България”. Поканват те да станеш владика. Ще кажеш: „Всичко ставам в България, но владика не ставам”. Един окултен ученик трябва да избира скромни длъжности, не трябва да избира завидни длъжности. Генерал не иска да става той. Малки длъжности.

Три правила за ученика – 9 септември 1923 г., Извънредни беседи, София

201. Американците, които са един културен народ, се хранят много нехигиенично. Няма друг народ, който да се храни по-нехигиенично. При ядене американецът най-напред ще яде супа, после горещо месо, след това картофи, след това чаша ледено кафе. На пикник, вечеринка, ще пият кафе, след това чай, после ледено. При такава диета какво здраве може да има? На всички стомасите са развалени. Аз им казвам: „Вие сте много некултурни, вие не знаете да ядете”. Българите в това отноше-

ние са много по-културни в яденето си. Начинът на яденето у американците е традиция и трябва дълго време, за да се измени. Сега има там хора, които работят в противна посока. Тая американска традиция аз наричам традиция на черната ложа.

Окултният закон за противоречията – 10 септември 1923 г., Извънредни беседи, София

202. Днес Господ изисква да се примирите всички. Вие ще кажете: „Вижте какво става с България!“. Не е важно какво става отвън, вънка става това, което става вътре във вас. Вънка, вътре – това сме сами ние, съществата.

[...] Преди 40 години русите освободиха българите от турците. Е, свободни ли са днес българите? Всичките българи са отговорни пред Бога, това трябва да знаят. Всички народи са отговорни пред Бога. Няма същество, което да не е отговорно пред Бога. В света има една обща власт, една правова държава, която казва: „Всяка една власт от Бога е дадена“.

[...] Той държи на Истината. В тази Държава няма българи, няма французи, няма германци, няма и англичани. В тази Държава има граждани на Божественото Царство, наречени Синове Божии, слуги Божии, избраници Божии на тази Държава. Сега вие седите на тази Земя, искате да бъдете свободни. Някои от вас, които ме слушат, ще кажат: „Дали този проповедник ще каже нещо в полза на българите?“ Ако българите постъпват съобразно Истината на Бога, ще кажа всичко добро за тях; ако българите престъпват Истината, друго нещо има за тях. Аз и друг път съм казвал, и сега пак ще кажа: всеки ден давам рапорт на Бога и за българите съм дал такъв рапорт. Те ще опитат това. Те ще видят Истината. Има една Велика, правова Държава. Всичките народи ще знаят това, не само българите. Няма да остане един народ в света, който да не знае, че има една правова държава, че в нея има хора интелигентни, разумни, които мислят малко по-другояче, отколкото сегашните културни хора мислят. Вие ще кажете: „Плаши ни той“. Не, няма какво да ви плаша, ще видите. Аз съм дал на света един срок от 10 години и в тия

10 години всичките глави ще узреят, ще поумнеят, т.е. ще видят, че има един друг закон в света – Любовта. Любовта – Любов ражда, Истината – Истина ражда, Доброто – Добро ражда, омразата – омраза ражда, злото – зло ражда, всичко отрицателно – отрицателно ражда.

*Ще ви направи свободни / Истината – 21 октомври 1923 г.,
Неделни беседи*

203. Сегашните хора, щом говоря нещо, запитват: „Той говори ли в полза на нашия народ, говори ли в полза на нашия дом?“. Нима мислите, че онзи, който говори в полза на един народ, говори Истината? Нима онзи, който говори в полза на един дом, говори Истината? Не, не говори Истината. Истината говори само онзи, който живее за Бога и върши Волята Божия.

Българите например са толкова наивни – всички мислят, че може да дойде някой българин да оправи България. Но около 50 години вече, откакто България се е освободила, намери ли се някой българин, който да оправи България? Не само в България, никъде не може да се намери човек, който да оправи света, нито сега, нито за в бъдеще. Обаче всеки един човек може да оправи света. Кога? Когато разбере тези закони. Когато говоря за Любовта, аз разбирам закона на Любовта.

[...] Някои мислят, че аз искам да използвам някого за себе си. В момента, когато аз поискам да използвам една мушичка или когото и да е за себе си, за своето благо, с мен всичко е свършено. Разбирате ли това? Аз ще бъда разрушен, аз ще бъда като един пигмей долу в земята, ако бих позволил на най-малката грешна мисъл да влезе в моя ум, тя би ме смъкнала в ада. Някои искат да ми приписват някои неща. Не. Аз съм най-умният, най-добрият човек в света. Защо? Никога не съм допуснал една лоша мисъл, никога не съм отстъпил пред Волята Божия, никога не съм отказал на Неговите свещени мисли, никога не работя за себе си никога не съм помислил за себе си, и желая всички хора да са щастливи, доволни, искам да им покажа правия път. С туй, което аз зная, бих ви използвал всички, бих направил всички да ми слугуват, но аз нямаше да бъда това, което съм сега. Аз не

търся щастие от хората, защото познавам Бога. Аз Го познавам като Абсолютна Любов, като Абсолютна Мъдрост, като Абсолютна Истина, като Абсолютна Правда, като Абсолютна Доброта и зная, че в момента, когато наруша една Негова малка заповед, знаете ли какво ще бъде? Това е да се отчуждиш от Бога. Няма по-велико страдание от това да се отчуждиш от Бога.

[...] И сега всинца ние се стремим да направим българския народ велик. Американците се стремят да станат велики, англичаните – също, но нито един народ не е станал велик. Я ми покажете един народ, който да е станал велик! В съвременната история по-велика империя и по големина, и по култура от римската имало ли е? Римските закони всички ги изучават. По-велики образци от гръцката скулптура имало ли е? Ако ми-нем към съвременните народи, към съвременните американци и англичани, има ли нещо по-велико от тяхната честност? Всеки народ се е повдигнал до известна степен на благородство, но няма онова велико съзнание. Това не е упрек, това е един факт – англичанинът си остава англичанин, българинът – българин.

[...] Аз зная, че в България има много поети и поетеси, радвам се, но нека напишат 3 куплета от по 6 реда и да отидат при един парализиран да му ги прочетат. Ако парализираният стане от леглото си, ще кажа на този поет: ти си истински поет. Защо? Защото като прочетох тези 3 куплета на парализирания, той стана от леглото си. За музикантите – същото правило. Парализиран е някой човек, лежи. Идва музикантът, свири му нещо от Бетховен, от Бах, от Моцарт, но болният не става. Ще се върне този музикант у дома си, ще учи, за да се научи как трябва да свири.

Изпитвайте Писанията – 28 октомври 1923 г., Неделни беседи, София

204. Един народ трябва да има общо съзнание, колективна душа. Такава една душа, която прониква през един народ, минава като един индивид. Това, което е колективно, което е множество на Земята, на Небето минава за единица. Българският народ в Божествения свят се представлява от един човек. А някои народи в Божествения свят нямат още свой представител.

Силовите линии в Природата – 21 ноември 1923 г., Общ окултен клас, София

205. Българите сега имат много дългове и всички финан-
систи се чудят как да оправят положението на България. В Бъл-
гария има скрити много богатства – въглища, скъпоценни камъ-
ни, злато и др., но не могат да ги намерят и затова българите си
казват: „Хайде да направим един заем, да подобрим положени-
ето си!“. За заем всички мислят, но никой не мисли да намери в
себе си тази основна Свещена идея и да я използва. Тя е богат-
ството, енергията, скрита вътре в човека.

[...] Един от големите недъзи на българите е, че те нямат по-
читание един към друг. Това липсва и във вас. От изследванията,
които съм направил, съм заключил, че религиозното чувство в
българина е слабо развито. Благородното чувство в човека е ре-
зултат само на религиозното чувство. Понеже в българина има
този недостатък на непочитание към другите, той може атави-
стично да се прояви и във вас.

***Пътят на ученика. Основната идея – 2.XII.1923 г., Мла-
дежки окултен клас, София***

206. Карат ли се гражданите на един народ, на този народ
няма да му върви. Цялата история е пълна с факти, които по-
казват, че когато Провидението ни доведе до изпити, в които
не можем да спазим законите, идват нещастията. Казват: „Не
ни върви“. Сега и българският народ иска да му върви, но кой
е начинът да се помогне на българския народ? В 1000 години
той е направил 150 войни и толкова много убийства! Хубаво, я
ми кажете, къде е Велика България тогава? Преди 1000 години,
като дойдоха богомилите, всичките ги разпръснаха, избиха ги.
Какво стана с България? Духовенството имаше много хубаво
желание – да спаси народа. Спаси ли го? Не го спаси. Човек не
се спасява със своите крайни резултати, той се спасява в самото
начало. Не само с българите е това. Покажете ми европейските
народи! Спасиха ли се? Спасиха ли се египтяните, вавилонците,
асирийците? Испания след избиването на маврите¹⁹ спаси ли се?
Не. Кой народ се е спасил чрез война? Нито един!

[...] Който убие, ще го убият. Кой каквото е вършил, непременно ще му се върне. Това всички държавници, всички учени, професори трябва да го знаят, а не да си играят с думите, с Бога. Защото вие, с вашите престъпления, носите едно разрушение за самия народ. Който и народ да е, бил той английският, френският или какъвто и да е, върши ли убийство, носи разрушение. И те сега ще ни изпитат! Е, ще кажат: „Той проповядва против държавата“. Как, – аз ли проповядвам против държавата? Аз проповядвам мир без насилие, а не учението на някакви комунисти, не учението на богатите, не учението на професорите, на учените хора. Не, аз проповядвам друго учение – Учението на онази Велика Абсолютна Истина, която засяга всинца ни еднакво, без разлика.

[...] И тъй, от човека се изисква едно нещо: да бъдем крайно внимателни към думите, които употребяваме, защото, казва Христос: „От думите си ще се оправдаем и от думите си ще се обвиним“. Това, което ни спъва, са думите, нашият лош език. Това не е само с българите, аз съм срещал и французи, и англичани, и руси, и румънци, и те имат лош език. Слушал съм и русите. Ех, какъв вулгарен език имат те. Това не е култура. Трябва един език отличен! И сега трябва да дойдат поети, писатели, философи, да създадат този красивия език. Тяхната поезия трябва да диша живот. Всяка поезия, като я прочетеш, всяка песен, като я изпееш, трябва да я почувстваш като балсам.

Той ги изпита – 16 декември 1923 г., Неделни беседи, София

207 Всички се провикват: „Разсипаха нашето отечество!“.
Разсипаха нашето отечество! Че вие отечество не сте имали! Аз наричам отечество онзи дом, където брат брата не е убил, където братя и сестри живеят в Любов.

Скръб и радост – 23 декември 1923 г., Неделни беседи, София

208. Всички вестници казват: „Да изнесем тази истина“. Ако действително изнасяме Истината, то според Писанието

тази Истина трябва да ни направи свободни. От 50 години насам вестниците все „истината“ изнасят, но България още не е свободна. Освен че не е свободна, но още повече се забатачва. Питам: как мислите, ако сравните положението на България преди 50 години и сегашното ѝ положение, кое е по-добро? Едно време българите казваха: „Слушайте, това е турчин, не му вярвайте, той не е християнин, той ще те коли, ще те изтезава“. Значи в ума си имат една мисъл – че еди-кой си бил турчин, че коли, беси, изтезава. На времето си това било правото учение. Хубаво, дойдоха българите да управляват. Оправдаха ли се думите им, че турчинът изтезава? Не се оправдаха.

Казвам: турците не са излезли още от България. И в моите очи аз мога да определя защо не са излезли. Всичките измрели турци в България, които не са се преродили, навлязоха (*преродиха се*) в българите. Някой българин отвън е българин, отвътре е турчин. Духът му е турски.

[...] Чудни са сегашните хора в България – страх ги е от мен! Имат право да ги е страх. Но аз казвам: вас трябва да ви е страх само от Бога! Какво има да се плашите от мен? Аз зная защо съм опасен. Светлината, при известни условия в живота, е опасна. Те казват, че Новото Учение ще намали авторитета на владиците и поповете. Ами когато поповете и владиците се бият с кандилниците, авторитетът им не се ли намалява? Те имаха едно събрание тук, в София, в което техният език не беше тъй благовиден, както подобава за в Народното събрание. Питам: кой е крив тогава? Един свещеник със своя живот трябва да бъде образец! Тези двама или трима свещеници не могат ли да служат заедно за Христа? Един българин ми разказваше следния случай, станал в Добруджа. В една българска църква една неделя служи български поп, а другата неделя – румънски, а някой път в една и съща неделя ту на български, ту на румънски се чете. И на български служиха, и на румънски. Казвам: много хубаво, и на румънски се служи на Бога, и на български. И хората казват: „Амин“.

[...] Я ми кажете, кой светия в България не е бил гонен? Я ми кажете, кой праведник, появил се между някой народ, не е

бил гонен? Как ще обясните това гонение, защо е било? И сега, тук в България, искат да обявят едно гонение против нас, но няма смисъл. Кого ще гонят? Това са християнски народи, те вярват в Христа и ние вярваме в Христа. Да вярваме в различни неща разбирам – лесен е въпросът. Ще повикаме Христа и ще Го питаме: „Сега Ти кажи кой от нас е християнин!“. Нищо повече. И каквото каже Христос, аз съм съгласен, думата Му на две няма да направим. Ще повикаме Христа. Ще кажете: „Ама Той е на Небето“. Той ще дойде и ще каже: „Мир! Какво спорите?“. – „Кой е правоверен?“ И казва Христос: „Всеки, който люби Бога с всичкото си сърце, с всичкия си ум, с всичката си душа, с всичката си сила и всеки, който люби ближния си както себе си, той е на правата страна“.

Оздравяха – 13 януари 1924 г., Неделни беседи, София

209. Новите времена изискват нови разбирания; новите времена изискват една нова логика; новите времена изискват една нова граматика, нов правопис. Някои от вас мислите, че много знаете да пишете, нали? Аз се чудя някой път на българските писатели. Аз не съм срещал още между българските писатели такива, които да употребяват всяка дума на своето място. И минават за много видни писатели. Не само между българите не съм срещал, но и между английските писатели. Това не е един недъг на съзнанието, но съвременните народи не са достигнали още до тази висша степен на развитие – да разберат съдържанието на езика. Съвременните народи говорят само по форма.

Плодовете на Духа – 3 февруари 1924 г., Неделни беседи, София

210. От историята на всеки народ трябва да се извади възвишеното, благородното и него да учим. Не трябва да се осъждаме, да казваме, че българите са лоши, но трябва да теглим с онези везни, с които Невидимият свят ни претегля.

Що е това? – 24 февруари 1924 г., Неделни беседи, София

211. На българския народ е определено да се повдигне. На българина, като индивид, се гледа другояче на Небето, а не както тук се гледа. Знаете ли колко милиони българи има в Невидимия

свят? Ако направите едно изчисление колко българи се раждат годишно и колко умират, ще видите, че повечето заминават за другия свят, отколкото ония, които се раждат. Всеки народ на Небето представя един индивид. [...] Казвате: „Да реализираме нашите национални стремежи“. Какви са вашите национални стремежи? – „Да станем велик народ.“ Според мене велик народ, велик човек е само онзи, който е свързан с Бога. Следователно, ако в България има само един човек, който е свързан с Бога и живее според Неговите закони, той ще повдигне не само България, но и целия свят. – „Тогава свържи българския народ с Бога“. Аз съм дошъл да покажа на хората правия път. – „Ти истината ли проповядваш?“ – елате и опитайте!

[...] В България има много ангели по ум, но по същество няма нито един. Да бъдеш ангел по същество значи като изгубиш всичкото си богатство, да останеш тих и спокоен и да кажеш: „Благословен Господ! Бог даде, Бог взе“.

Който дойде при мене – 16 март 1924 г., Неделни беседи, София

212. В България има много природни богатства, но няма хора, които могат да ги използват. Има начини, при които с малко гориво може да се произведе повече енергия. За тази цел могат да се използват слънчевите лъчи. Обаче нужни са учени хора, които да използват природните сили и богатства. Защо? Защото, ако се яви един изобретател, ще се явят други десет души, които да му препятстват. В българина няма солидарност. Те са големи индивидуалисти, всеки иска да бъде пръв. Стремежът на хората към първенство е представен в картината на един велик художник. Той изразил символично тази идея, този стремеж в един висок планински връх. Милиони хора искат да се изкачат на него. Първият, който тръгнал към върха, веднага бива сграбчен от другите и смъкнат надолу, в това време друг успява да поеме към върха, но и него смъкват. Така става с всички – едни други се спъват, падат, стават, като че играят хоро, но никой не може да се изкачи на върха.

Брат ти си дойде – 23 март 1924 г., Неделни беседи, София

213. Онези хора, колкото малко и да са те, посветили живота си на служене на Бога с Любов, са в състояние да подобрят положението на своя народ в материално, социално и политическо отношение. От тях зависи всичко. Проследете историята на човечеството и ще видите, че е така. Бъдещето на един народ зависи от дейността на духовните хора в него. Докато римляните служеха искрено и с Любов на своите богове, Рим беше велика империя. Той заповядваше на целия свят, но когато Рим стана велика държава и започна да избива своите граждани християни, тя се отдалечи от Божието лице и изчезна като държава. Докато Египет пазеше своите свещени идеали и служеше вярно на своите богове, той беше велик. Щом наруши светостта на идеалите си, щом се отдалечи от своите разумни и добри хора, Египет пропадна. Това става и днес с всички народи.

[...] Величието на един народ се дължи на неговите морални сили, на неговите високодуховни, просветени хора. Величието на един народ се дължи на неговите вътрешни идеали, които се прилагат в общественения и политическия живот. Добрите, разумните хора в една държава представят ядката на нейния вътрешен живот. Те са спасители както на своя народ, така и на цялото човечество.

[...] За кои българи говоря? Аз говоря за съзнателните българи. – „Не трябва ли да бъдем патриоти?“ Има нещо по-високо от патриотизма. Кажеш ли, че си българин, това значи, че си пратен на Земята да служиш на Бога. Българи има и Горе. Знаете ли името на българите на Небето? Това име е важно. И ако Бог – Съзателят на Вселената, Който ръководи съдбините на народите, е на наша страна, Той ще изпрати разумни хора – разумни майки и бащи, ще ги благослови и работите ни ще се оправят. Тогава всички спорове и недоразумения, всички размирици ще изчезнат. Добри хора са нужни на света.

Плати ми, що ми си дължен – 30 март 1924 г., Неделни беседи, София

214. Достойнството на един човек седи в изпълнението на Волята Божия, в приложението на най-малките добродетели. Ти може да си спечелил едно от най-големите сражения, може да си повдигнал цял народ, но ако един ден сърцето ти каже да завържеш обувката на един старец и не направиш това, всичко сторено пропада. Да завържеш обувката на един старец струва повече, отколкото да спечелиш едно сражение.

Надпреварвайте се в почит! Това нещо е необходимо за българите. Между всички славяни те са най-груби – това ще си го признаете. Няма никаква обида в това. Не е лошо да бъдете груби, но изглаждане ви трябва. За да се огладите, ще се надпреварвате в Божествената Любов, тази Любов ще ви изглади.

Разумното сърце – 2 април 1924 г., Общ окултен клас, София

215. Откакто е създадено Слънцето, то все говори, но и най-големите учени не могат да разберат неговия език, затова те казват, че слънцето не говори. Не, слънцето говори, но няма хора, които да го разбират. Когато някой ваш приятел ви говори, а вашето ухо не е достатъчно развито, вие чувате само шум. Колкото повече се приближавате до приятеля си, или колкото повече се развива ухото ви, вие започвате да различавате звуковете на Разумната Божествена реч. И българите се смущават, че излизаме рано сутрин на разходка. Аз искам да ви науча на езика на Светлината. Тя е езикът на природата, чрез която слънцето ни говори. Когато хората научат езика на Слънцето, тогава ще дойде новата култура. Там е спасението на човечеството.

Още малко – 13 април 1924 г., Неделни беседи, София

216. Българинът е практичен, не обича дълго време да му говориш философски. Той казва: „Не ми говори много. Кажи ми изведнъж какво искаш”. Българинът е бърз, в малко време иска да свърши много работа. Ако отидете в селата, ще го видите как работи през лятото – той работи усилено, иска всичката си работа да свърши изведнъж. Гледаш – от пресилена работа или се хлъцнал, или се навехнал, или се изсипал.

[...] Отнасяйте се с голямо внимание и към най-малките булечници. Това наричам аз висок морал. Като видите едно дърво, да гледате на него като на нещо свещено, в което е вложен живот. Питам: какво щеше да представлява човечеството, ако във всички хора беше вложен този висок морал? Такова учение сектанство ли е? Разделя ли то хората? Ако българите ме бяха послушали, аз бих „чукнал с пръчицата си” и щях да им оправя всички объркани работи, но сега няма да го направя. Защо – защото те не са готови да просят в името на Христа. Нека страдат, за да разберат, че има един Господ в света, че има една Абсолютна Правда. Ние не поддържаме престъпленията. Аз не искам да съдя никого.

Каквото попросите – 4 май 1924 г., Неделни беседи, София

217. Всеки закон, който създава условия за вечния живот, е Божествен, и обратно – закон, който руши основите на живота, е човешки. Човешките закони ограничават хората и водят към смъртта. Като посещавате по-големите градове в България и в Европа, ще видите как болестите се ширят навред. Ще кажете, че условията са такива. Не, зад условията се крие друга причина. Хората мислят, че могат да пренебрегнат Божиите закони, без да се натъкнат на лоши последствия. Те се страхуват от последствията за неспазване на човешките закони, а не се страхуват, като не спазват Божиите закони. [...] Като се проповядва едно учение, не трябва ли да се опита? По какво ще се познае, че е истинско учение? По резултатите му. Тогава нека се опитат всички съвременни системи: религиозни, обществени, политически. Нека първо се направи опит със стотина души, а не с цели общества и народи. Ако едно учение има добри резултати в малкото, такива ще бъдат резултатите и за целия народ, ако резултатите не са добри в малкото, т.е. в малцинството, няма да бъдат добри и в болшинството. Така трябва да мислят и да постъпват умните народи. [...] Аз се подчинявам само на Божия Закон, ако в България имаше десет души, които се подчиняват абсолютно на Божия Закон, мислите ли, че щеше да бъде зле на

българския народ? Аз съм ви казвал и друг път: нашият живот зависи от Небето.

Напразно Ме почитат – 11 май 1924 г., Неделни беседи, София

218. Кой създаде това разнообразие на езиците, че хората и до днес не могат да се разберат? Бог ли създаде толкова много езици, или хората? Първоначално, когато хората били разумни и праведни, имало само един език. Значи хората създадоха голямото разнообразие на езиците. Кога? Когато създадоха Вавилонската кула, тогава езиците им се объркаха и те не можаха вече да се разбират. За да дойдат до онова истинско, дълбоко разбиране, хората трябва да възлюбят Господа. Затова е казано: „Да възлюбиш Господа Бога твоего с всичкия си ум, с всичкото си сърце, с всичката си душа и с всичката си сила”.

Да възлюбиш Господа – 18 май 1924 г., Неделни беседи, София

219. Стремезът във всички славянски народи е навътре. Буквата *М* е подобна на еврейската *Ш*, но българите са малко по-добри от евреите. Тия две букви в българския и в еврейския език означават крайния материализъм. Българинът се моли само когато е натясно или когато няма пари, или когато е болен, или когато се запали къщата му. Няма ли болен в къщата му, здрави ли са всички, богат ли е, той си накривява калпака и казва: „Не струва да се моли човек”. Често, когато плодовете на дърветата падат, децата държат калпаците си под дърветата, та плодовете да падат вътре. Едно от децата разтърсва дървото, а другите държат калпаците си отдолу и събират плодовете. И българинът представлява една такава захлупена шапка. Това обаче са останки от миналото. Всеки народ си има своите етнически останки, навици от миналите векове, които трябва да преобразува. Вземете например твърдението, което съществува в българина, а и във всички народи почти – че човек трябва да се моли само когато има разположение.

Молитвата – 23 юли 1924 г., Общ окултен клас, София

220. Няма народ, който да не е пометен заради противенето си на Божието дело: Асирия, Вавилон и колко други култури са пометени! Търпение ще имате. Западният свят, е материалният свят, то са наводнения, бури и прочие стихии – ще ги има.

[...] В България всички добри хора трябва да си насочат мислите към един център – към Бога. Забърканите им работи да си ги оправят сами, а ако искат ново, ще им го дадем. Трябва да има нещо, на което целият живот да е построен. Прехвърлянето от една партия в друга не ще оправя работите. Основа трябва.

Не само абсолютна чистота, но и абсолютно доверие – 1 септември 1924 г., Съборни беседи, Извънредни беседи, София

221. Ние се занимаваме с това какво ще стане с Европа, какво ще стане с България, какво ще стане с дъщерите ни, със синовете ни, а изгубваме тези красиви моменти, които Бог ни дава. В това тяло, което имаме, Бог е вложил всичко най-красиво.

Съзнателният живот като забава – 1 септември 1924 г., Съборни беседи, София

222. Някой казва: „Аз изгубих вяра в хората”. Не, ти си изгубил вяра в себе си. Аз не съм срещнал до сега в България нито един свят човек, а се изискват святи, святи хора. Изискват се хора, които, след като изгубят парите си, след като изгубят всичко в живота, да имат радост в душата си, че са извършили Волята Божия и да вярват, че никога няма да осиромашеят. Всичко, което може да се вземе от един човек, е външно. Да се служи на Бога, това е един велик акт, едно велико разбиране!

Настанало е Царството Божие – 19 октомври 1924 г., Неделни беседи, София

223. Граматиката сама по себе си не е съществувала преди човешкия Дух, който е създал речта. Човешкият Дух е създал тази граматика. Всяка реч трябва да се изкаже по един или друг начин; думите трябва да се нареждат по един начин, а между всички предмети в света трябва да има известно отношение или

известно съпоставяне. Две граматики има в света: едната е граматика, в която речта е свободна да се изрази, с каквито си иска думи, наредени съвсем свободно по дух. Другата е граматика на буквата, там в строг ред вървят думите, като войници вървят една след друга последователно и по определен ред, но този ред не е еднакъв във всичките народи. В българския език обикновено глаголът се поставя в началото, има и случаи, където глаголът се поставя на края. [...] А в немски език, след като изкажеш едно дълго [изречение], тогава ще сложиш глагола най-накрая. Значи българите най-първо действат, а после мислят, а германците първо мислят, а после действат.

[...] Българинът под *добър човек* подразбира човек, който може да те прегледа, т.е. да ти помогне в дадения случай, да те нахрани и обслужи, а лош човек нарича този, който в дадения случай не ти прави услуга, не те преглежда.

Възпитателната сила на страданието – 2 ноември 1924 г.,
Младежки окултен клас, София

224. Българинът се отличава с една черта на лакомия, затова Господ му е дал малко земя. Знаете кога се казва лакомство – когато малкото дете иска да яде като големия, това е лакомство. А когато големият човек иска да яде като малкото дете, това е скъперничество. Тъй определям двете положения.

Двата закона – 2 ноември, 1924 г., *Клас на Добродетелите, София*

225. Я ми кажете, кой народ е прокопсал с убийствата? За тия убийства много народи са изчезнали от лицето на Земята. Бог изисква народи, които не са опетнени с никаква кръв. Аз казвам на съвременните народи, че те ще отговарят за тази кръв. Ръцете им са опетнени само с братска кръв, със сестринска кръв, с майчина кръв, с кръвта на множество деца, с кръвта на слуги и т.н. И сега много свещеници казват: „Убийството може да се приложи, но за благото на отечеството”. Не! Как вие мислите, то

е друг въпрос, обаче в Божествения свят казват: „Ръцете ти ще бъдат абсолютно чисти – нищо повече”.

Родените – 2 ноември 1924 г., Неделни беседи, София

226. Един държавник в някоя държава не идва да урежда своите работи. Ами че ако той е беден и като дойде на власт, поиска първо да уреди своите лични интереси, а после тези на своя народ, какво показва това? Това е неразбиране на интересите на държавата. Първата работа на държавника е да уреди интересите на своя народ. Той трябва да положи своя ум, своето сърце, своята воля и всичко онова, което е възвишено и благородно в него, за своя народ. Той трябва да е абсолютно честен! Преди няколко дни един господин ми разправяше следното: „От Освобождението насам ние, българите, в търговско отношение сполучихме да имаме двойни фактури с всички държави, Германия, Австрия, Русия, с изключение на Англия. Едната фактура показва истинската стойност на стоката, а другата – фиктивната”. Всички народи трябва да бъдат честни! Най-после питам: защо са на българските търговци две фактури? Ще кажат: „Е, да си уредим работите”. Уредихте ли си работите с две фактури? Ето на, 50 години вече откакто българите се освободиха, и повече забатачиха. Какво трябва на българите? Честност им трябва! И какво още трябва на българите? Справедливост. На всички славянски народи трябва справедливост. Българите не са приложили още справедливостта. На българите трябва и Любов, но не тази, обикновената любов.

Вие трябва да разбирате не само интересите на българския народ, но дошло е време, когато всички духовни хора трябва да разбират интересите на цялото човечество. Ние трябва да разбираме не само интересите на цялото човечество, но трябва да включваме и интересите на ангелите, защото имаме отношения с тях.

Блажен този раб – 9 ноември 1924 г., Неделни беседи, София

227. Има силни думи, на които, като се изговарят, за да се подчертае силата им, турят на специални места ударенията. Вземете думата *разум* – *раз* – *ум*, тя е сложна дума и не е от славянски произход. Коренът *ом* или *ум* е една свещена дума. На английски език се пише *aum* (*аум*), а се произнася *ом*; значи умът е, който съдържа в себе си всички Божествени качества.

Забравените неща – 12 ноември 1924 г., *Общ окултен клас, София*

228. Значи всеки народ е дошъл до едно индивидуално схващане на нещата и по този начин върви в пътя на злото. Народите днес не са дошли до онова положение да схванат, че всеки народ може да се повдигне само тогава, когато даде свобода и на другите народи. Тези градове, Содом и Гомор, са схващали живота по същия начин. И те са имали своите индивидуални разбирания. Между тях е имало такъв разврат, такова нечувано насилие, за което именно са били погубени. Изводът от всичко това е следният: съвременната цивилизация, която върви по пътя на индивидуалните схващания, ще има същите последствия.

[...] Имало финансова криза. Защо? Казвам: кармата на този народ е такава. И най-после казват: „Е, добър е Господ, след няколко хиляди години, като се завърти Земята още няколко пъти около слънцето, хората ще се подобрят”.

[...] И тъй, някои мислят, че ангелите са нещо въздухообразно, като някакъв газ. Един ангел може да дойде в къщата ти и да разговаря с теб, като някой обикновен човек, но ще ти говори на такъв чист български език, на какъвто никой не може да ти говори.

[...] Съвременните хора със своето безверие са изгубили Бога от ума си и казват, че няма Господ. Те се хвалят с това си безверие. Хубаво, ако те взимат това безверие като едно атавистично чувство или като една непотребна вещ, вън от тях, разбирам, но ако те изгубят Бога от душата си като Любов, като Мъдрост и като Истина, тогава не е добре за тях. Питам: такъв един народ, такова едно общество или такъв един индивид може

ли да живее? Не. Народа го очаква смърт, обществото го очаква смърт, индивида го очаква смърт.

[...] И сега всички хора се спират и казват: „Тежък е животът! Непоносим е животът!“. Защо е тежък животът? – „Усложнения има.“ Защо е непоносим животът? – „Е, такава е Волята Божия. Не ни се живее. Да умрем, да си заминем!“ Защо? – „Е, карма е това.“ И всички искат да умрат, да си заминат, но нищо не дават. Сегашните хора са толкова лоши, че и като умират, нищо не дават за бедните, няма да ви привеждам толкова факти из България, където се случва да умира някой богаташ и едва ще остави няколко хиляди лева за бедните, а милионите не дава никому. Отива в другия свят да го съдят, а за кого задържа милионите? Имал синове, та те да ги ядат. Не. Умираш ли, ще раздадеш парите си на бедните и ще кажеш: „Господи, всичко, каквото ми даде, раздадох, за да изпълня Твоята Воля!“. А сега питат: „Господ спи ли, та не вижда всичко това, което става?“. Ако има някой, който вижда всичко, това е Бог, Той не спи, Той всичко вижда. Ако има някой, от чието око нищо да не е избегнало, това е Бог. Казват: „Докажи!“. Всичко се доказва. Страданията, които идват, какво показват? Болестите, които съществуват, какво показват? Неразположенията, които се явяват, какво показват?

[...] Ако се образува една държава, която да ограничава своите поданици, да ги затваря и убива, какъв смисъл има тази държава? Не, членовете на тази държава трябва да живеят в мир, да има Любов между управляващи и управляеми. Ако няма Любов, какъв смисъл има тази държава? Казват: „Да се защитава“. Да, но в Ангелския свят, в Божествения свят между управляващите и управляемите на една държава има Любов. Когато любовта се тури като база в една държава, тогава всички нейни поданици ще могат да живеят един щастлив и прекрасен живот.

Градовете Содомски и Гоморски – 16 ноември 1924 г., Неделни беседи, София

229. Първичната идея, която съществува в Космоса, разбира: към Божествения двор, към Божествената Държава трябва да се движим. А понеже хората са забравили тази Божествена

Държава, те гледат на тази „държава”, която хората са създали. А първичното чувство е към Божествената Държава, към Бога. Трябва да знаете, че всичко в Космоса има съвсем друго предназначение, отколкото тук, на Земята.

Каква роля играят противоречията в живота. Влияние на планетите / Ролята на противоречията. Влияние на планетите – 16 ноември 1924 г., Младежки окултен клас, София

230. Сега, всички ние страдаме от един голям недъг – искаме да угодим. На кого? – „На народа.” Още на кого искаме да угодим? – „На себе си.” Още? – „На своите приятели.” Още? – „На своите близки.” Още на кого? – „На този, на онзи, на всички.” Да, ще угодим на всички, но в края на краищата безследно изгубваме своя живот. Ние, съвременните хора, се „люлеем”.

Да угоди на народа – 23 ноември 1924 г., Неделни беседи, София

231. Щом обикнеш един народ или едно общество, ти ще се вплетеш в известни грехове. За да не се вплиташ, ти не трябва да си създаваш тясна вътрешна връзка с когото и да било. Ти трябва да бъдеш свършено безкористен! Ти трябва да правиш добро, без да си задължен, но щом се свържеш и обикнеш, когото и да е, непременно ще паднеш в съгрешение.

[...] Всяка една дума, за да бъде силна, трябва да съдържа три елемента в себе си. Думата *въдъхновение* има тия три елемента, думата *любов* ги няма; *вяра* – и тя има тези елементи, силна дума е. *Надежда* – няма трите елемента. Самата дума *надежда* на български е слаба, тя има само два елемента. *Обич* – също два елемента; думата *благодет* е силна, съдържа и трите елемента, а такива думи с малко. Думата *въдъхновение* е силна в своето трептение. Ако вие можете да схванете тия три елемента, ще почувствате нейните трептения. Тази дума ще внесе нещо ново в вас – това, което вие искате. Вие ще си я запишете и ще си я произнасяте, за десет дена едно приятно упражнение ще бъде.

Светлина и знание. Музика – 23 ноември 1924 г., Младежки окултен клас, София

232. После, говорим, че сме българи, какви българи сме, щом се измъчваме един друг? „Англичанин съм” – казва някой. В англичаните има поне това нещо, че те си зачитат правата един на друг. Англичанинът, когато дойде да се бие, ще свие юмрука си, ще удари другия по носа и само ще го разкърва, последният ще се поизчисти и въпросът е решен. Българинът не постъпва така. Единият ще вземе един кол и другият ще вземе един кол, че като започнат – този удря, онзи удря. Погледнеш – единият със ступена ръка, другият със ступена глава и се върнат у дома си „герои”. Това не е разбиране на Божествения закон. Как? Да, това не е никакъв Божествен закон. Всички тия груби нрави трябва да се смекчат само чрез този Божествен закон на Свободата. Всеки народ трябва да живее разумно, според Божия закон, понеже всеки народ е единица, образувана от хиляди и милиони хора, от които всеки за себе си трябва да живее разумно. [...] От 1912 г. българите все се бият. Те не вървят в правия път. Казват: „Ние ли сме най-големите грешници?”. Не, българинът трябва да живее като българин, в душата, на когото трябва да има четири качества: да бъде честен, справедлив, добър и интелигентен. В него трябва да прониква Божията Любов и да каже: „Господи, каквото ни дадеш, ние ще бъдем доволни и ще изпълним Волята Ти, не според Църквата, а според Твоя закон на справедливостта и ще покажем на света, че ние разбираме Божията Любов и Господ царува навсякъде”. Между вас не трябва да има никаква завист, никаква злоба. А днес кой как те срещне, пита те: „Ти православен ли си?”. Добре, ти като си православен, разбираш ли Божия закон? Не, в това православие има неразбиране на Божия закон. И после какви ли не други работи се разискват: кой бил виновен за тази или онази работа. Никой не е виновен. Много народи има на земята, които страдат, българите страдат още повече. Всеки народ сам си е виновен. Сега вие живеете между този народ и за да му помогнете, трябва да разбирате Божия закон. Писанието казва: „Бог поругае не бива. Кой каквото сее, това и ще пожъне“. Не че в Бога има някаква омраза или някакво неразположение, към когото и да е,

но Бог гледа еднакво спрямо всички същества и народи. Когато един народ живее съобразно Божиите закони, когато изпълнява Волята Божия, Той ще му изпрати разумни управници, разумни духовници, разумни учители, разумни майки, бащи, съдии и всичко друго, а когато не живее според Божия закон, тогава Той ще му изпрати такива управници, духовници, учители, майки и бащи, каквито той не е очаквал.

[...] Един българин, който живее тук, на Земята, българин ли е? Не, той, след като е живял един добър, чист и свят живот тук, на Земята, като отиде на Небето, ще бъде един ангел и ще се нарече служител Божий. А сега това дали си българин, англичанин, германец или какъвто и да е друг това са само символи, които имат отношения тъй както, са символи мечката, вълкът и другите животни. Всички народи на Земята съставляват само удове на това великото Тяло, в което се изпълнява Волята Божия.

Който се учи – 30 ноември 1924 г., *Неделни беседи, София*

233. Думата *вяра* в българския език е силна дума, а думата *любов* не е толкова силна. Думата *Вяра* започва с буквата *В* – Първият Принцип – Бог. Тя изразява символ на Бога. Тази буква – *В*, е образувана от една права линия и два полукръга. Тия два полукръга, обърнати нагоре, означават малкото семенце, което, посадено в земята, се разпуква, развива и започва да расте. От него излизат клончета и листа.

Закон на равенство – 3 декември 1924 г., *Общ окултен клас, София*

234. Не трябва ние да се ограничаваме само на едно място. Ако българите не ни приемат, ще идем на друго място. Божественото седи по-високо от всичко друго.

Великата погрешка – 7 декември 1924 г., *Младежки окултен клас, София*

235. Всички български песни в далечното минало са били религиозни мотиви, но сега са изопачени. Изопачени са, понеже

българите са снели тия песни от Невидимия свят само за постигане известни временни цели на Земята, вследствие на което пеенето е изгубило своя първоначален смисъл. Българите най-първо са били високодуховни. Те пеят, играят, докато са млади, докато се оженят, после пеят, само когато се напият. Трезви ли са, казват: „Аз не пея”.

Както Природата пише – 24 декември 1924 г., *Общ окултен клас, София*

236. Думите: *блаженство, благост, благословение, баща* са много съдържателни. Аз ги наричам тъй: Баща, Татко, Отец. *Баща* на физическото поле, *Татко* в Духовния свят и *Отец* в Небето. [...] От славянските букви, ако вземем **Л**, тя значи това, което пуска корени в почвата – **Ј**. Много форми са взети от йероглифите. Славянската азбука е йероглифна.

Образи на Живата Природа – 24 декември, 1924 г., *Клас на Добродетелите, София*

237. За да има мир, в която и да е държава, трябва да има Правда. Има ли безправие в една държава, всякога в нея ще съществува анархия. И след всичко това съвременните хора разискват, че еди-кой си бил причина за анархията в държавата. Не, отворете страниците на историята в миналото, в настоящето, проникнете и в бъдещето и ще видите, че безправие, в която и да е държава е било причина за тази анархия. Навсякъде законът е един и същ, щом има безправие, веднага ще се яви и анархията.

[...] Народите не трябва да се самоизстребват с оръжия. Господ живее във всички народи, но каквото им каже, трябва да Го слушат. Всичко, което ви говоря, са думи на Великия Разумен Живот, който всички сте опитали. Аз проектирам известни лъчи, но тази светлина иде от друго място. Не мислете, че аз искам да играя роля на един грамофон, но говоря от изобилието, в което живея. Аз оставям това изобилие да мине през вас, пък вие ще дадете на другите. Божественото не търпи спънки! Всички ще дадете място на Бога и ще го обикнете! Само тогава лицата ви

ще бъдат млади, хубави, светещи; само тогава погледът ви ще бъде благороден, мил; само тогава всичките ви работи бързо ще се разрешат!

Които гладуват – 28 декември 1924 г., Неделни беседи, София

238. Съвременното човечество търси един метод, един начин, по който народите ще могат да се споразумеят, но те може да се споразумеят само въз основа на Божествената Любов. Тя ще дойде по един много естествен начин.

[...] Тия характеристики, тия различия, които съществуват между народите, само Любовта може да смекчи, да облагороди. Тия отношения, тази непримиримост, която съществува в живота на народите, само Божествената Любов, само съзнателната любов може да изглади. Само тя може да внесе вътрешния смисъл в живота. Христос се обръща към Своите ученици и им казва: „Тази е Моята заповед: да имате любов помежду си!“.

Моята заповед – 4 януари 1925 г., Неделни беседи, София

239. Сега мнозина от вас имат отличен ум, но го впрягат в работа, каквато им попадне. С какво се занимавате? С дребнолиите на живота, с речено-казано, с новините по вестниците, че Одрин се превзе, че българската валута спада, че 20 къщи в град Ню Йорк изгорели, че толкоз параходи потънали и т.н. – всеки ден се чете тази „литература“. Другаде се говори, че еди-кой си професор опровергал някоя теория и създал нова. Тъй пълните ума си с такива отрицателни неща. Питам ви сега: за всичката каша, която туряте в прекрасната стомна, кой е крив? Господ ли, или вие?

[...] Идвате до друга крайност, казвате: „В света няма Любов“. Не правете такива твърдения! Щом човек направи такова заключение, той създава друго зло за себе си. Ти казваш: „Всички българи са лъжливи, всички българи са груби“. От това заключение логически следва: щом всички българи са такива, аз съм българин, следователно и аз съм груб. Какво се ползваш ти, ако всички българи са груби? Ако извадиш такова заключение,

какво се ползваш? Или пък вие понякога казвате: „Бог ме е създал такъв”. Вие бяхте ли там, когато Господ ви е създал? Знаете ли, че Господ така ви е създал?

[...] Казах ви, че хората може някой път да ви набедят, но какво от това? Те могат да ви презират, да кажат нещо лошо за вас, но какво от това? Ще си минете, без да се спрете. Българските пословици казват: „Дума дупка не прави“. Ако някой мисли, че след като ви оцапа, ще може да пробие дупка в морето, той се лъже. Никой не може да ви изцапа. Божественият принцип в човека по никой начин не може да се изцапа. Тялото може да, дрехите могат да се оцапат, но Божественият принцип, същественото в човека, никой не може да засегне.

Значение на изслушването – 21 януари 1925 г., Общ окултен клас, София

240. На съвременния език липсва много нещо. Този език, на който днес говорим, един ден даже и децата няма да го говорят. Днес той е хубав, красив за нас, но един ден, когато съзнанието на хората се пробуди, в него ще се образуват нови форми. Сега ще говорим тъй, както езикът изисква. Ако кажем, че сегашният език не е хубав, хората ще се обидят. При сегашните условия на живота този език е най-хубав, защото съответства на нашия орган; засега друг език не можем да говорим. Например защо в английския, в гръцкия и в славянските езици членът се поставя пред думата, а в българския членът се поставя на края на думите? Причините за това могат да се обяснят филологически. Някои ще кажат, че това е свойство на езика. Върху това имат думата всички филолози, езиковеди. Има закони, които регулират езиците. Онези от вас, които са езиковеди, имат способността да разбират законите, по които се развиват езиците. Кабалистите са най-добрите езиковеди, те делят и запетаята. Мъчно е да се създаде един картинен език.

*Правилно пение** – 28 януари 1925 г., Общ окултен клас, София

(*под думата **пение** се има в предвид: пеене – бел.сът.)

241. Тук, в България, навсякъде има пари. Знаете ли колко заровено злато има в България? В Балканския полуостров има заровено на разни места около 20 милиарда злато. Някой път ме запитват: „Ама ти как преживяваш?“. – с тази каса от 20 милиарда злато, аз зная къде се намира тази каса, разполагам с нея. Някой път, като осиромашея, отида, поизровя си малко от това злато. Други ме питат: „Ама откъде се храниш?“. Чудни са хората, аз имам толкова милиарди злато в България, в Русия друго злато ме чака, в Германия, във Франция също имам много злато. Като отида в Германия, бръкна в тази каса, взема си колкото ми трябва. Вън от това виждам къде има златни жили в България; виждам, къде има скъпоценни камъни. Чудни са хората, като ме питат откъде идват моите средства. Казват: „Значи ти си един от готованците!“. Че кой от вас не е готованец?! Всички сме готованци, всички живеем даром в света – туй е Истината! Всички ние живеем даром, от Божието благословение. Хората казват, че се измъчват, за да придобият прехраната си. Не, даром живеем всички по благодат. Казват за някого, че бил богат, по-богат човек тук, в България, от мене няма. Казват българите: „Тъй ли, тогава дай да платим дълговете си!“ – не, не давам. Още два пъти да ме карате в Обществената безопасност – не, нямам намерение, нека си седят парите заровени, аз не съм за парите. Хубаво си седят те скрити; ако излязат наяве, ще има много хора избити заради тях. Те си имат своите пазители там.

[...] Някой апаш откраднал пари, ако съм съдия, ето как ще го осъдя: в продължение на три месеца ще го заставя да се храни само с топла водица и сухо (*и сурово*) жито, по 100 грама на ден – никаква друга храна. След три месеца ще го пуснат от затвора и ще видите тогава ще краде ли този човек повече. Някой мъж бил жена си, изпъдил я, няма защо да го съдят – дайте му да яде сухо жито в продължение на един месец само и ще го видите колко мекичък ще стане. Питате: „Как ще се поправи светът?“. Няма защо да се налагат хората с тояги – дайте им да ядат сухо жито и ще ги видите как ще омекнат. Като се храни човек един месец със сухо жито, ще каже: „Отлично е това жито, придо-

бих една отлична идея, разбрах, как трябва да се живее”. Ще се преобрази този човек. Учител си, родител си, имаш едно непослушно дете – остави го да яде една седмица сухо жито. Хубав опит е това. Майка има някое непослушно дете, момче или момиче – нека го остави една седмица да дъвче житото и да види какъв ефект ще произведе. Питат хората: „Кога ще се поправи светът?”. Казвам: когато всички хора почнат да ядат сухо жито. След като се поправят, нека започнат да варят житото, а после да го пекат на хляб. Сега процесите в света са обърнати наопаки. Не трябва да се прекарва житото през воденичния камък и тъй да се смела на брашно, а трябва да се дъвче сурово. Само така то ще предаде своята мощна сила и ще научи хората какво нещо представлява законът на великото самопожертване. Дайте на престъпника да яде от това живо жито – той да дъвче житото и житото да го „дъвче” (*т.е. и житото да преработва човека към по-добро – бел.сът.*); като влезе в него това жито, ще го пита: „Научи ли закона на жертвата?”.

– „Научих.”

– „Е, сега и двамата ще живеем в мир и съгласие”.

Аз Те познах – 1 февруари 1925 г., Неделни беседи, София

242. Ако тази държава има дългове, като ги разхвърли между всичките граждани, ти [дори] и да нямаш дългове, ще плащаш. Държавата ще ти постави лихви по 10% и по този начин ще помагаш на този народ.

Отворената и затворената чаша – 4 февруари 1925 г., Общ окултен клас, София

243. Хората прибързаха с правенето на виното. Те започнаха да го правят много рано, а трябваше да чакат още дълго време; трябваше да минат поне още 4000 години, докато дойдат до положение да пият винения сок. Сега, като се напият с вино, стават пияници. Днес имаме въздържателни дружества, в които се проповядва да не се пие вино. Не са виновни хората, че се опиват – не са готови още, за да го използват разумно. Онези скрити сили във виното действат по особен начин върху орга-

низма на хората и произвеждат този резултат. След 4000 години обаче, след този дълъг период от време, виното ще внесе нещо ново в човешкия живот.

[...] Аз бих желал един човек да се жертва за народа си, но как? Със Словото, да повдигне народа си в морално отношение. И този човек след това да остане жив, да не умира. Неговият живот да влезе като една потенциална сила в целия народ. Това е жертва за народа. Кога ще стане това – когато дойде повече светлина в съзнанието на хората, от светлина се нуждаем ние.

[...] Българите си пишат своята история, казват, че цар Крум това направил, Симеон Велики туй направил. Къде е този Крум, къде е този Симеон Велики? Симеон Велики умрял от разрыв на сърцето, защото не могъл да постигне своите планове. Българите трябва по друго нещо да се отличават, а не по успехите от своите войни. Българският Симеон Велики още нищо не е направил, българският Крум още не се е родил. Това, че Крум отрязал главата на гръцкия император и пил наздравица с нея, още нищо не значи. И това днес се предава на поколенията. Не, не е туй, което възпитава хората. Аз говоря за народи, които са християнски, а не езически. Сега трябва да се внесат между народите и между обществата онези принципи на Доброто, които могат да внесат култура, подем между тях. Не е важно, какво можем да разстройваме. Да разстройва всеки може, не се изисква за това много ум, нито голямо изкуство. Истинската наука седи във възприемането и прилагането на разумния живот. Този разумен живот не може да се отдели от религиозния, не може да се отдели и от обществения. Питам: вие, които се грижите за народа, в какво се проявява тази ви грижа? Народът сам се грижи за себе си, онзи българин, който оре, грижи се за себе си, [та] кой не се грижи за себе си?

Видяхме звездата – 8 февруари 1925 г., Неделни беседи, София

244. Някои казват, че Бялото Братство е в България. Голяма чест е направило То на България, ако мислите, че е тук. Всемирното Бяло Братство не може да избере един такъв малък на-

род за свое седалище. То не е избрало нито Англия, нито Франция, нито Германия, нито Русия, другаде си има свое седалище. Единственото нещо, което сега съществува в света, то е Всемирното Бяло Братство. Всички други хора: писатели, свещеници, проповедници, философи, те са служители на Бялото Братство. И културата, правдивостта в света, се подтикват все от тяхната мощна сила, от техния мощен Дух. Когато Христос дойде на Земята, тия Велики Бели Братя изпратиха от Небето един полк Ангели, техни служители, да пеят. След тях дойдоха тия трима мъдреци, адепти от Изток, да се поклонят на Христа – и те бяха техни служители. И някои казват: „Бялото Братство в България не вирее”. Българите трябва да знаят, че свободата им е дадена от Бялото Братство, ако съгрешат, Белите Братя ще се разправят с тях. Няма народ, с който те да не могат да се разправят. Некапомним това нещо всички! То трябва да се отпечата в умовете ви. Бялото Братство не е нещо видимо, то не е секта, не е Църква, то е нещо Живо извън тези покварени условия, в които живеят хората. Тъй, както живеят хората сега, това, което имаме, не е братство.

В една от миналите беседи аз определих: брат е онзи, който от излизането си от Бога до връщането си при Бога през всичките съществувания ти е бил брат. Брат ти е този, който през всички условия на живота си е бил готов да се жертва за теб; брат е този, който те е обичал както себе си. И всичко това го прави не по насилие, но с великото съзнание на онзи Божествен Дух, който живее в душата му. И ако всички имате такъв идеал, само тогава ще бъдете ученици и служители на това Велико Всемирно Братство. Сега, някои казват: „Ние можем да ви изпъдим от България!”. Ако е въпрос за изпъждане, питам: кого ще изпъдите? Тази земя не е българска, тя е на Господа.

И пишеше на земята – 22 февруари 1925 г., Неделни беседи, София

245. Ние, съвременните хора, се нуждаем само от едно: да се обърнем към Бога. Ако всички държавници биха се обърнали към Бога с молба: „Господи, ние употребихме всички методи

за поправянето на света, кажи ни един начин, по който да оправим света!”), помолят ли се от сърце, този метод ще дойде. Той е много прост, но като го приложат, ще дойде Господ в света и ще помогне на хората. Този закон ще проработи и в държавата, и в Църквата и в училищата – навсякъде.

[...] Казват някои: „Господ не се занимава с духовни въпроси”. Не, занимава се Той, но не тъй, както духовниците; Господ се занимава с науката, но не тъй, както учените; Господ се занимава с философия, но не тъй, както философите. Някои считат свещеника за нещо особено. Какво значи на български език думата *свещеник*? То значи: проявеният човек търси, иска нещо. Българите под *свещеник* подразбират *свят човек*. Свещеникът е човек, който се проявява, който търси Истината, който трябва да изпълнява Волята Божия. Проповедникът е човек, който разправя на хората Истината, разказва им как трябва да живеят. Който иска да служи на Бога, трябва да служи даром, а не за никакви пари, да се надява на онези 10 - 20000 лева. Който иска да служи на света, на хората, то е друг въпрос, но който иска да служи на Бога, трябва да служи от Любов.

Сега скръб имате – 1 март 1925 г., Неделни беседи, София

246. Българинът първоначално е бил добър певец, но отпосле условията на живота, войните, робството са изхабили музиката в него. Днес музиката е необходима за всички народи, всеки велик народ трябва да бъде музикален.

Равностраният триъгълник – 11 март 1925 г., Общ окултен клас, София

247. София не е много чисто място, тя представлява едно от най-нечистите места в цяла България. По-нечисто място от София не съм виждал, който живее в София, трябва да има кожа, два пръста дебела. Затова често трябва да се миете, да отпушвате порите си. Туй правило трябва да приложите за себе си.

Придайтецете на разумния живот – 25 март 1925 г., Общ окултен клас, София

248. Та сега, при тези условия, в които живеем, благото на един народ зависи от индивидите, които го съставляват. Във всеки индивид, във всяка душа трябва да има този мощен стремеж – да бъде разумна.

[...] Аз, който мога да нося Земята на гърба си, казвам на българите: „Слушайте, вие може ли да се примирите?“. – „Кой си ти, тебе ли ще слушаме?“, щом не ме слушате, ще разтърся Земята. След като я разтърся 4 - 5 пъти, след като унищожа тия ваши пушки, топове, пак ще ви питам: „Ще ме слушате ли?“ – „Ще слушаме.“ Как няма да слушате – ще слушате и отгатък ще минете. Ще кажа: слушайте Новото Учение! Отсега нататък не се позволява на хората да се бият. Защо? Ще разтърся Земята. Така бих постъпил, ако бях един от третостепенните герои. Казвате: „Къде са тези герои?“. Ще дойде един от тези герои, които могат да носят Земята на гърба си. Този герой ще оправи света. Този герой се приготвя сега и всички ясновидци виждат, че турят земята на гърба му. Вие ще видите този герой и ще знаете името му, като дойде ще каже на хората: Господ ми каза от сега нататък да живеете в мир и съгласие. „Да живеете в мир и съгласие“ – това е Учението на Великите Учители от паметивека и до сега.

[...] Какво ще бъде положението на България, какво ще бъде положението на вашия дом – това са второстепенни въпроси. Важното е какво ще бъде с нашата душа – това е великият въпрос, който трябва да разрешим не само за себе си, но и за всички други души. Въпросите за човечеството, за България, за обществото, за дома ни, са въпроси, които от хиляди години се разрешават и които не са разрешени и досега. Щом обаче разрешите въпроса за вашата душа, тогава ще раздават на всички ви съответните партитури и всеки ще влезе в оркестъра и ще започне направо да свири – ще знае своята част. Затова днес се проповядва на хората разумния живот.

С Дух и огън – 12 април 1925 г., Неделни беседи, София

249. Българинът е избран народ, както и евреинът. Ето защо избраният народ от всички се брули – има какво да се бру-

ли. Децата брулят хубавата круша и затова ще видите, че което дете мине покрай нея, все по клоните се катери.

Закон на съотношения – 15 април 1925 г., *Общ окултен клас, София*

250. Да кажем, че някой от вас е чиновник в банката. Ще кажеш: „Господи, понеже Ти установи тази държава и всяка Власт е Твоя, а в тази държава аз съм чиновник, аз Ти благодаря, че ме остави на тази работа да Ти служа. Какво исках да направя днес?“. Ами че всеки от вас може да направи едно малко добро.

Истинната лоза – 14 юни 1925 г., *Неделни беседи, София*

251. Светът не е създаден за днешните държавници, за днешните народи. Светът е създаден за възлюбените на Бог, а другите живеят по благодат, от Любовта към възлюбените. Някои ни питат: „Тогава какво търсите вие в света?“. Питам ги: „Вие какво търсите в света? Светът не е за вас“.

[...] В Писанието на едно място се казва: „Не се съобразявайте с модата на този век!“. Всеки век си има своя специална мода за живеене; всеки век си има свои теории, свои схващания, свой временен морал.

Плодът на дървото – 28 юни 1925 г., *Неделни беседи, София*

252. Бог е приготвил една голяма реторта²⁰ за българския народ. И вас ще турят там. След като излезете от тази реторта, ще минете през още девет, а като излезете от последната, десетата реторта, други българи ще бъдете. През тия реторти ще минат всички държавници, всички свещеници, всички майки и бащи. Излезете ли оттам, никакви бесилки няма да има вече в България, това нещо ще опитат всички българи, ще видят дали моите думи са верни, или не. Това нещо може да бъде след 10 години, след 100, след 1000, след 2000 години. Не. 1000 години няма да се минат, и всичко това ще се провери. Най-много 1000

години давам срок, за да се проверят моите думи. От днешните саби нищо няма да остане, те ще се превърнат на орала и с тях ще орат земята. За в бъдеще само със земята ще се воюва. От затворите няма да остане нищо. Тук-там ще остане някой паметник от тях и хората ще ходят да гледат, както днес обикалят музеите да гледат старините. И от съдилищата ще останат по някои такива паметници. Ще гледат съдиите какви са били по-раншните съдилища. И от съвременните бесилки пак ще останат някои такива паметници, които хората ще ходят да гледат и ще казват: „Много „културни“ са били някогашните хора!“. Всичко това ще бъде като на представление.

[...] Ние сме от тези хора, които заминаваме само на 4 километра разстояние към Небето и скоро пак се връщаме назад. И след всичко това казват за някого, че отишъл при Господа. Не, аз не съм видял още нито един човек, който да е отишъл при Господа. Колко български държавници обикалят (*във форма на духове – бел.сът.*) все из България, а вие мислите, че са отишли при Бога, те си живеят тук, измежду вас, и политика все развиват. Някои от тях не можеш да ги убедиш, че са умрели, тия „хора“ ще ги видиш, че още спорят дали има задгробен живот, или не. Срещна някой свещеник от онзи свят, питам го:

– Има ли задгробен живот, или не?

– А, няма.

Срещна някой писател в Невидимия мир, като дух сега, питам го:

– Не забелязваш ли, че в сегашния ти живот има някаква несъобразност?

– Да, забелязвам нещо особено: денем срещам познатите си, поздравявам ги, снемам им шапка, но те не искат да ми отговорят. Цели диванета са! Вечерно време ги срещам, поздравяваме се, разговаряме.

Казвам му:

– Приятелю, не е така. Ти се намиращ в друг свят, не си между живите хора на Земята.

[...] Светът е пълен с ненапреднали души, които трябва да се осветлят. И ние, които живеем тук, на Земята, трябва да имаме толкова светла мисъл, че да осветлим всички тия души и да им дадем подтик да се развиват. В тия религиозни събрания, които стават тук, около всеки един от вас има много ненапреднали души, които искат да се осветлят, да се повдигнат. Някой път се усещате скръбни, песимистично настроени. Това са души, които обикалят около вас и искат да им помогнете, те хлопат на вашите врати и казват: „Помогнете ни! [...] Крайна беднотия има около нас!“. Вие казвате: „Не, не знам какво ми стана, много ми е тъжно“ – това са вашите деди и прадеди, които ви искат помощ.

[...] В момента, когато сте в мрак, когато сте нападнати от някои ненапреднали души, ще дойде една от тия светли души и ще ви каже: **„Бог е Любов, Бог е Мъдрост, Бог е Истина“** (формула от Учителя – бел.сът.), ще ви внуши една нова мисъл, една нова идея и вие ще се повдигнете. Тия светли души казват: „Погледни нагоре, ние ще бъдем с теб!“. Това са помощници, ангели-хранители на човечеството. Във всяко отношение, във всяко направление тия напреднали души ви заобикалят. Благодарение на това, че сме заобиколени с такива души, нашият живот може да съществува.

[...] Няма човек в България, който да проповядва Любовта по-добре от мен; няма човек в България, който да свети повече от мене. Мислите ли, че има някой друг, това е заблуждение.

И обхождаше Исус всички Галилея – 5 юли 1925 г., Неделни беседи, Младежки събори, София

253. Човек може да се е родил българин, може да се е родил французин, може да се е родил англичанин, американец или какъвто и да е – това не е смисълът на живота, защото първите хора не бяха нито българи, нито англичани, нито американци. А какви бяха тогава? Бог създаде двама души – и нищо повече. Тъй че отделните индивиди, общества и народи играят съвсем друга роля в икономията на Природата, а не както хората разбират. И всеки индивид на Земята от това гледище играе известна

роля вътре в Природата. Всеки човек е на своето място, всеки индивид, който е дошъл на Земята и у когото има съзнание, трябва да схване своето предназначение в живота и да го изпълни. Най-първо той трябва да знае отношенията си към Бога, да определим отношенията си към Бога – този е важният въпрос, който ни предстои.

[...] Някои хора търсят лесния път. В света лесен път няма. Всички съвременни хора страдат все от лесния път. Аз ще ви приведа едно малко сравнение. Допуснете, че в съвременните училища, тъй както са наредени у нас и на Запад, някой българин отива в странство и без да е следвал, купува си един диплом за инженер или за архитект. Не, знания с пари не се купуват. Човек трябва да работи, за да придобие знания. Не работи ли, получава ли знанието без усилие, ще го познаят. (*изобличат – бел.съст.*)

На отворено и на затворено – 23 август 1925 г., Съборни беседи, Велико Търново

254. Как се проявявате сега? На един българин дали 20 000 лева, за да се прояви. И той се проявил – как? Направил си нов костюм, хубав пъстър пояс, купил си една салтамарка²¹, един хубав самурен калпак и го накривил, купил си една бъклица и я напълнил с най-хубавата ракия, че най-после си купил и един кон, качил се отгоре му и като минавал през селото, викал: „Ха бре, де-е-е-е!“. Обаче, като станал на 60-годишна възраст, конят му умрял, бъклицата му се счупила, той ходи недоволен с тояжката си. Казват му: „Дядо Милене, каква е работата?“ – „Е, отиде конят, отиде бъклицата, отидоха и 20-те хиляди лева, нищо не разбрах от живота, то не било, както аз си мислех. Нека втори път Господ да ми даде пари, другояче ще живея.“ Как ще живееш? – „Тогава ще си помисля.“

Та и вие сега как ще се проявите, като този българин ли? Не, има друг начин, по който човек може да се прояви. Ще ви дам друг пример, пак за един българин. Българите не са толкоз лоши хора, добри сърца имат те. Този българин се казвал дядо Генчо, добър и умен бил той, нему Господ помагал и той забога-

тял. Още първия път, като спечелил 10 000 лева, съумял как да ги използва. Имало една бедна вдовица, за която той знаел, че живеела в един коптор. Той ѝ направил една малка къща, купува ѝ покъщнина, един чифт волове, изпраща слугите си да ѝ изорат нивата, да ѝ насадят лозе градина и най-после изпраща децата ѝ да се учат на училище. И като уредил всички тия работи, зарадвал се и казал: „Хубаво е!“ . Кой живот е по-красив? Вторият живот е по-красив. Ако и ние постъпваме на Земята по същия начин, Бог ще ни помага. В тази бедна слаба вдовица живее Бог, затова дядо Генчо ѝ помагал.

[...] Една от Великите Тайни е тази именно – че Бог се проявява в една от най-слабите форми. Самите Ангели, като видят Бога в такава форма, учудват се. И най-великите Духове се учудват.

Високият връх – 25 август 1925 г., Съборни беседи, Велико Търново

255. По-упорит и по-своенравен човек от българина няма! Затова Господ му е дал такава малка държава, която прилича на одрана, разпъната волска кожа, без никаква форма. Ако вземете Гърция, тя прилича на сърце. Земята им има сърцевидна форма. Тя е оформена. А земята на българина на какво прилича? Сега вие имате голямо мнение за себе си. Не, така не може, не си правете илюзии. Една от чертите на българина е, че той започва много добре, но най-после сборът се свършва с бой. Туй съм го наблюдавал. Българите, като се съберат, ще се напият, ще се набият и ще се разпръснат. Вие ще кажете, че нямате нищо общо с това. Добре, нека е така, но това, което съм забелязал, то е, че във всички духовни движения в България все има ританици за първенство. Някои хора имат особено духовно схващане върху нещата. Че в какво седи особеното духовно схващане? Нека има съревнование, но в какво – в Любовта. Покажи, че седиш по-горе от другите в Любовта, в Мъдростта, в Истината, в Правдата, в Добротелта, в Милосърдието и т.н. В хубавите, във Великите работи трябва да се различаваме!

Наряд и упътвания / В съгласие с Живата Природа – 29 август 1925 г., Съборни беседи, Велико Търново

256. Съвременното човечество разрешава много важни въпроси, но още не са се спрели да видят кой е най-важният въпрос, коя е най-важната задача, която трябва да разрешат – спор има за това. Засега разрешават икономическия въпрос, въпросът за хляба, като мислят, че този въпрос е най-важният. Така е, но питам: въпросът за хляба, който от хиляди години насам се разрешава, разрешен ли е напълно досега? Той се разрешава само временно, само частично и в резултат пак остава неразрешен. Други казват, че най-важен въпрос за разрешение е въпросът за просветата. И действително, хората от хиляди години все се просвещават, но разрешен ли е този въпрос – и той не е разрешен. Трети пък разрешават друг въпрос, те казват, че всяка държава трябва да бъде силна, мощна, да има силна армия, да може да отстоява на неприятелите си. Така е, но коя държава чрез силата си е разрешила въпроса за своето съществуване? Кажете ми една държава, която да е засилила своето съществуване поне за през 2 – 3 хиляди години. Всички досега съществуващи държави са се повдигали и изчезвали. Следователно има един важен въпрос в света, който и до сега още не е разрешен. Този въпрос нито е народен, нито обществен, нито е въпрос на учените хора. Народите имат с какво да се занимават; обществените хора също имат ред въпроси, с които да се занимават, а и учените имат с какво да се занимават. Но най-важната задача, с която хората трябва да се занимават, е въпросът за човешката душа, или, ако щете кажете, въпросът за човешкия дух, но не и за човешкия ум, защото човекът е нещо повече от човешкия ум. Човешкият ум е само един слуга на човешкия дух. Човешкото сърце е също слуга на човешкия дух; и човешката воля е слуга на човешкия дух. Човекът по произхода си, по своето естество е нещо велико!

[...] Човекът е едно същество, което много пъти е излизало от Бога и се е връщало. Така е писано. Какво е вашето верую и в какво вярвате – то е личен въпрос, защото всички същества имат по едно верую. Не е важно да вярваме в нещо, но истинският въпрос за нас е въпросът за Любовта. Ние се занимаваме

с най-важния въпрос. Ние не се занимаваме с въпроса кой ще дойде в България на власт; кой е най-богатият човек в света – и с това не се занимаваме; кой е най-ученият човек – и с това не се занимаваме. Защо? Защото това са въпроси, които и децата могат да разрешат. Ние разрешаваме един от най-важните въпроси – Животът, основните закони на Живота. Искате ли да живеете, искате ли да се осмисли живота ви, искате ли да се подобри животът ви, ние ще ви посочим начин – ще ви кажем: „Възприемете Любовта”!

[...] Следователно ние трябва да имаме една солидна основа в живота си. Това, че ти си българин, не е основа; това, че ти си учен човек, не е основа; това, че имаш нови схващания за живота, не е основа. Истинската основа е Любовта, а това е живот.

[...] Един богат българин, търговец заболял сериозно и се пренесъл временно в онзи свят. Като се събудил, първата му работа била да извика синовете си и да им каже: „Синко, я ми донесете двата тефтера, в които си държа сметките!”. Донесят тефтерите му, изгаря ги той, раздава каквото се пада на синовете си и им казва: „Вземете каквото е ваше, за да не ме разкарвате по съдилищата след смъртта ми. Аз ходих на онзи свят и видях кое е същественото за нас; искам да живея тъй, както Бог иска“.

[...] Днес не само българите, но всички съвременни хора са нещастни. Всички народи са нещастни. Защо? Защото най-важният въпрос не е разрешен. Този въпрос трябваше да го разрешат всички свещеници, владици, проповедници не само в България, но и по целия свят. Те не го разрешиха. И държавниците не го разрешиха. Още два фактора има, които трябваше да го разрешат – това са майките и бащите, от една страна, и учителите – от друга, но и те не го разрешиха.

Великият Закон – 11 октомври 1925 г., Неделни беседи, Русе

257. Един българин се напил една вечер до забрава и като се връщал към дома си, отбил се при един извор да напои ма-

гарето си. Магарето пило вода колкото трябвало и тръгнало да си върви. Господарят го тегли към извора и му казва: „Пий още малко вода!“. Магарето не иска да пие, дърпа се назад. „Пий де, изпълни желанието ми!“. Магарето пак отказва да пие. Най-после господарят го оставил свободно и му казал: „Аз те похвалявам. Ти си по-умно от мен. Аз пих за волята на този, на онзи, а ти не искаш да изпълниш волята даже и на господаря си“. Напие ли се веднъж магарето, повече не пие. Някой казва: „Често условията на живота ме заставят да направя това, което не искам“. Щом външните условия те заставят да направиш това, което Бог не иска, ти не си човек. Така може да постъпва само животното. Казвам: това са максими, които човек трябва да държи в мисълта си. Намериш ли се пред някое изкушение, кажи си: „Трябва ли да бъда по-долу от магарето? Не мога ли да бъда поне толкова честен и устойчив, колкото и магарето?“.

Козативни сили – 18 ноември 1925 г., Общ Окултен Клас, София

258. „Господи, Боже мой!“ На български език няма посвещена, по-висока дума от тази, тази е думата, която съдържа всичко. Тя е по-висока от *майка, баща и брат*. Българинът, като дойде до някъде, където не може да разреши въпроса, въздъхне си и каже: „Господи Боже!“. Тогава в неговата душа настава облекчение. Българинът трябва да превърне тия две думи в едно. Той казва: „Господи Боже, ох!“ – туря обекта отпред. Казвам: сега ние всички сме дошли до това положение, до което е дошъл българинът. Той е практичен човек. Като се объркат работите му, той казва: „Господи Боже, веднъж да се оправят работите ми, аз ще посветя всичко на Тебе, ще Ти служа завинаги!“ . Щом обаче се оправят работите му, той казва: „Е, то не беше нищо особено. Аз произнесох тези думи, обърнах се към Бога в един момент на слабост“ – и се отказва. Но не се мине много, Господ втори път го стисне за гушата, но вече така, че не може да произнесе тази дума – въздъхне и падне – умира. Тъй свършват всички онези, които са рекли: „Господи Боже“ и след това са се

отrekli – те кажат най-после: „Ох“ и умират. Тъй ще свърши и сегашната култура.

Той знаеше – 29 ноември 1925 г., Неделни беседи, София

259. Можете ли вие да живеете, ако майка ви храни постоянно с шоколадена каша или със сладки бонбончета? Мислите ли, че това дете, което се храни постоянно с шоколад или със сладки бонбончета, може да стане някой виден професор? Онова дете, което се храни с българска пита, печена в жаравата, има сто пъти по-голяма възможност да стане от него някой виден професор, отколкото това дете, което се храни с шоколад и сладки бонбончета. Казвам: шоколадената каша е едно модерно изобретение. Ако се храниш с такава шоколадена каша, никакъв професор не може да стане от тебе. Ако се храниш с българска пита – и професор, и художник, и музикант можеш да станеш. Храниш ли се с такава шоколадена каша, само на каша ще станеш. Това са само форми. Няма какво да ви доказвам тия факти, те са толкова налице, но казвам, че този хляб, тази българска пита, трябва да бъде хубаво опечена. Какво седи зад този хляб? Всеки хлебар не може да прави хляб. Зад хляба седи едно велико изкуство, което хлебарят е вложил в този хляб. Аз казвам: тези, които правят хляб, за в бъдеще трябва да са завършили четири факултета, трябва да имат докторат. Те трябва да са завършили правните науки, да са завършили философия, да познават естествените науки и математиката. Само такъв човек може да бъде кандидат за хлебар, само той може да прави хляб. При това той трябва да бъде здрав, да не боледува никога. Той трябва да бъде човек със светли идеи, които да вложи в хляба, та като ядеш от този хляб, тия негови докторски идеи да влязат вътре в теб и да просветят ума ти.

Откъде уда – 13 декември 1925 г., Неделни беседи, София

260. Често вие може да си въздействате чрез писание. Някои недъзи, които има във вас, може да ги поправите чрез писането. Писането е един начин за самовъзпитание. Като метод

хубаво е по някой път човек да седи и пише, да се учи на търпение. Онези, които нямат търпение и бързат, може да развиват търпение и чувство на красота. Има известни черти, които съответстват. На българския характер ли се дължи, че на всички българи писмото е много различно, а на другите нации – почти еднакво? И в тях има много голямо разнообразие. Онези, които изучават графологията, обръщат внимание, в тях някои слагат на **т** чертата (**t**) по-горе или по-долу. В български е важно кога пишат **о**. Когато **о**⁻¹⁰ отгоре е отворено, тези хора са искрени.

[...] Сега, като знаете, че почеркът е във връзка с човешкия характер, вие можете да се упражнявате в това направление, да се самовъзпитавате. Чрез постоянни упражнения в писане вие можете да се освободите от някои свои недъзи и да развиете в себе си известни добродетели. Който е нетърпелив, той трябва всеки ден да пише поне по половин час. Ще вземе писалката и ще пише красиво, спокойно, без бързане. По този начин той ще развие своето търпение и чувство към красивото. Като изучавате почерка на хора от различни нации, ще видите, че те коренно се различават в характера си. В българите е забележително това, че те нямат нищо общо в почерка си: нито във формата на буквите, нито в посоката на писането. Всеки българин пише съвършено своеобразно и се различава по почерка си от другите българи. Когато буквите **а** и **о** са отворени отгоре, това показва голяма откровеност.

Десетте думи – 3 януари 1926 г., Младежки окултен клас, София

261. Всички ние трябва да живеем разумно, да живеем от сега нататък за Бога, а не за своя народ.

Давам власт – 10 януари 1926 г., Неделни беседи, София

262. Днес в българския език няма дума, която да означава проявлението на Бога, онова абсолютно проявление на онази пълна Любов, която да включва всичко в себе си. В това състояние на благодат в Бога няма нито най-малкото желание да сто-

ри някому най-малкото зло. Той, като мине покрай най-малката, най-нищожната мушица, все ще ѝ се позасмее, ще ѝ даде условия да живее. И където има смърт, разрушение, нещастие, Бог се притичва на помощ на всички.

[...] Казвате: „Ами защо Бог е допуснал тая работа?“. Бог абсолютно не се занимава с лошите работи на хората. Този, който се занимава с лошите работи на хората, е друг. Българите наричат Бога *Всевишният*, аз Го наричам *Скришният* – Той е Бог на Любовта. И всички работи, които се вършат на скришно, са работи, които успяват. И съвременната окултна наука говори тъй: “Искаш ли да направиш една работа, трябва да я направиш на скришно”, т.е. с Бога, а ние сме изопачили нещата, вършим работите си сами. Не, с Бога реши работите си! Хората мислят, че като направят една работа сами, без Бога, ще се качат на Небето – не. Под думата *скришно* се подразбира с Бога.

Благ – 17 януари 1926 г., Неделни беседи, София

263. Защо са се явили българите на Земята – да станат велик народ ли? Не. Българите са слуги на Бога и трябва да служат на Бога на Любовта – нищо повече!

Познат от Него – 7 февруари 1926 г., Неделни беседи, София

264. Ето например българите сега ходят да хлопат в странство за пари. Те нямат пари и казват: „Между търговците е настанала голяма криза“. Искат да направят един заем отвън, но хората не им вярват, не им дават. Това са финансови тънкости, които се спазват. Има нещо, поради което не им дават заем., българите от ред години хлопат за пари. Добре, щом ние искаме да живеем, нека направим един заем от Природата. Като говоря за *Природата*, аз подразбирам едно общество. Под думата *Природа* в моя ум всякога възниква една особена идея. Природата представлява една съвкупност от всички Разумни Същества.

[...] Честността в човека, не тази обикновена честност, а онази по-висша *Честност*, се изразява на челото му. Честният

човек ти не можеш да накараш да си вземе думата назад, каквото обещание даде, ще го изпълни. Българинът, и той, „горкият”, обича да бъде точен, но неговият часовник е другояче направен. Той, като обещае да отиде някъде, поне половин час ще закъснее, и като пристигне, ще започне да се извинява и ще каже: „Моля да ме извините, че закъснях, гости имах”. Това, че имал гости, не е извинение. Той трябва да им каже: „Добре дошли” – да им се извини и да си излезе, но да остане точен на думата си. И българинът уж по часовник се води, но всякога закъснява, а после се извинява. Разумните Същества, Живата природа изобщо, е много точна в своите действия. Разумните Същества абсолютно не се извиняват. Те казват: „Всеки трябва да бъде точно навреме” – нищо повече, нито по-късно, нито по-рано. Природата казва: „Ние не приемаме хора, които не чакат при вратата; ние не приемаме хора, които закъсняват”.

[...] Ние, съвременните хора, сме от тези, които постоянно отлагат. И англичаните отлагат. Казвам: „Българите правят една погрешка външно, а англичаните – вътрешно”. Ще ви кажа къде я правят. Да допуснем, че аз съм дал обещание да направя някому едно добро, но не го направя навреме. Невидимият свят вече счита, че не съм устоял на думата си!

[...] Казвам: ние трябва да бъдем доблестни, да изповядваме погрешките си един на друг, да ги признаваме. Ще ви приведа един пример за дядо Тричко и за слугата му Марин. Ще ме извините, ако има някой между вас на име Тричко или Марин. Цели 20 години прекарал Марин при дядо Тричко, но дядото бил много скържав, стиснат, та постоянно използвал Марин, най-после Марин започва да краде. Дядо Тричко бил земеделец и затова Марин взема една крина жито от него, утре друга и по този начин незабелязано си пооткрадвал по нещо. И дядо Тричко обирал Марин, като го използвал, но и Марин го обирал. Обаче един ден Марин си купил едно Евангелие и започнал да чете. Тъй, както четял, казва си най-после: „Лошо направих аз, тъй не се живее”. Един ден отива при дядо Тричко и му казва: „Слушай, дядо Тричко, много зле постъпих аз по отношение на

теб. От известно време взех да те обирам. Днес си пооткрадна жито от хамбара ти, утре друго нещо, но така не се живее. Това не е живот. Аз тръгнах вече в нов път и не искам да живея постарому!”. Дядо Тричко му казва: „Е, синко, ти не направи добре, но и аз знаеш ли колко ти излядох? Я вземи да прочетеш колко време си служил, колко ти се пада и колко си получил!”. Изважда кесията си и му заплаща всичко, като му казва: „За в бъдеще ще ми станеш син, ще бъдеш мой храненик”. Такъв дядо Тричко и такъв Марин трябва на света – това са идеали. Аз бих желал за в бъдеще в България да има такива дядотричковци и мариновци.

***Бъдете свършени** – 21 февруари 1926 г., Неделни беседи, София*

265. Ако дойдат изкушения, да ви нападнат отвън или отвътре, дайте им работа – да разрешават задачата на конусите. Щом ги турите на работа, те постепенно ще утихнат, докато съвсем изчезнат. „Накарайте мързеливия на работа, да ви даде ум“ – така казва българската поговорка. Казвам: дайте работа на дявола, за да не ви изкушава, да не ви безпокои. Причината, поради която дяволите мъчат хората, е, че нямат работа, няма с какво да се занимават. Хората имат крива представа за дявола. Той не е добър, но не е толкова лош, колкото си го представят. Понеже няма работа, дяволът измисля хиляди неща, с които изкушава човека и го кара да греши. Сега, за да се освободите от изкушенията, от лошите влияния в живота, покрай обикновените си задачи вие трябва да си създадете особени задачи, да се стремите към някакъв Висок Идеал.

[...] Аз бих желал у вас да се образуват новите типове [човеци], в България да се образува един нов тип. Един окултен ученик трябва да се отличава – „Лице има в него”. Всеки да усеща, че вашият мозък е мощен, подвижен, вашите идеи се предават. И с лицето си да говорите. Човек на своето лице трябва да гледа както един стопанин на къщата си.

***Изразително лице / Красивото лице** – 21 февруари 1926 г., Младежки окултен клас, София*

266. Вие започнахте да изучавате наготово българския език и станавате българи. Или започвате да изучавате английски език и ставате англичани; или започвате да изучавате френски език и ставате французи и т.н. Всичко това механически ли е? Под думата *българин* се разбира една определена мярка. В невидимия свят има една определена мярка за българина, на която той трябва да отговаря. Например, като се каже *българин*, трябва да се знае колко сантиметра трябва да бъде висок, колко дълги трябва да бъдат пръстите му, какъв трябва да бъде носът му, колко косми трябва да има на главата, на мустаците си, на веждите си, колко дебели трябва да бъдат устните му. Как трябва да бъдат устроени стомахът, дробовете, черепът му, мозъкът му; всичко това, като на тип, е подробно определено. Като се каже *англичанин* или *американец* – и за тях всичко това е точно определено. Не само това, но известна е културата на всеки един като тип отпреди хиляди години.

В това отношение народите на Земята представляват скачени съдове. Вие сте изучавали скачените съдове и знаете, че според законите на скачените съдове, като налеете течност в някои от тях, тя се пренася и в другите съдове и се намира във всичките на еднаква височина. Следователно, когато една идея проникне в един народ, тя се пренася във всички други народи по закона на скачените съдове. Когато злото проникне в един народ, по същия закон прониква в другите народи. Когато злото проникне в бащата, прониква и в сина, когато злото проникне в майката, прониква и в дъщерята. И онези велики Добродетели, които минават през главата на някой добър човек, по същия закон минават през главата на всички останали хора. И когато някой ме запита що е грехът, що е престъплението, казвам: грехът и престъплението, са неизползвани добродетели. Що е омразата – неосъществена Любов, що е лъжата – неизявена Истина.

[...] Вие не можете да бъдете добър управляващ или какъвто и да е друг, ако не знаете как да организирате мисълта си. Никоя държава не може да се повдигне, ако не организира своята мисъл.

Ако взема да ви доказвам как е създаден човекът, трябва да имам ред картини, но това не е схоластична беседа. Във връзка с това аз казвам, че когато правя своите изчисления, за мене числата от 1 до 20 имат свой вътрешен смисъл. Например, когато кажа 166 см, аз имам вече един нормално развит на височина българин. Когато кажа 45 см, разбирам широчината на гърдите му; когато кажа 2,5 или 3,5 см, имам предвид широчината на неговия нос; когато кажа 35 см, имам предвид неговото теме; когато кажа 55 – 60 см, имам предвид окръжността на неговата глава; когато кажа 14 – 15 – 16 см, имам предвид широчината на напречния разрез на главата му; когато кажа 16 – 22 см, имам предвид диаметъра на главата му. Това са ред числа, които, като съпоставим в известни съотношения, от тях изпъква целият строеж на човека, силите, които са работили върху него, и т.н. На основание на същия закон по-дългобойното оръдие прави по-дълги линии, а по-късото прави по-къси. Следователно колкото едни линии са по-дълги, били те прави или кръгообразни, толкова и енергиите, които са работили върху тях, са по-интензивни, по-интелигентни и по-разумни. Оттук колкото един организъм е по-сложен и по-добре устроен, това е признак за по-голяма разумност. Същото нещо ще забележите и по кожата на тялото, по квадратчетата по нея, по космите, по тяхната дължина и т.н. Всичко това определя разумността на човека. Защото, колкото един човек е по-разумен, толкова и материята, с която работи, е по-префинена и по-деликатна; и колкото един човек е по-слаб по своята интелигентност, толкова и материята, с която работи, е по-груба.

Хора с велика идея никога не се страхуват от това, че ще осиромашеят, хора с велика идея, никога не се страхуват от това, че могат да оглупеят. Българите казват: „Направи добро, да намериш зло”. Аз не зная откъде е произлязла тази поговорка. Когато някой ми каже: „Направи добро, за да намериш зло”, аз разбирам, че този човек е един лихвар, който дава пари с големи лихви. Тази философия съществува днес навсякъде. За това всички казват: „Направи добро, да намериш зло”. Не е въпросът

да не правиш добро, но като направиш добро, тъй го направи, че да не ти плащат за него нищо. В доброто, което си направил, не внасяй никакъв елемент на користолюбие. Учител си – служи на този народ без пари! Свещеник си – служи на този народ без пари! Казваш: „Ама как ще живея тогава?“. Щом искаш да ти се плати, значи ти не си българин – тъй разбираме ние. Ако един народ е създаден идейно, ако всички хора, които го съставляваха, бяха хора на една Велика Идея, между тях щеше да има това вътрешно единство. Те щяха да изкарат всичко на място и щяха да имат всичкото Божие съдействие. Какво вижда Господ в българите? Нищо друго, освен едно раздробление. Едната партия ще катурне другата. После двама ще се борят и ще се върнат в дома си с наранени глави. Единият от тях ще каже: „Аз надвих!“ и другият ще каже същото. Турят си една идея и уж за нея се борят. Борят се тия двама пехливани – ту единият горе, ту другият горе и най-после единият казва: „Аз надвих!“. Пехливанджилък проявяват, но после и двамата умират. Аз казвам: това са пехливани, които умират. – „Ама те са реформатори!“. „Умряха тези реформатори.“ Те се схоластици и спорят кое веру е по-правилно. В света има само едно правилно веру. Ако ти не можеш да живееш в живота на Любовта, ако ти не можеш да ходиш в светлината на Мъдростта, ако ти не можеш да възприемеш свободата на Истината и да я приложиш в живота си, каква идея може да имаш?

[...] Питате: „Как може да се намести умът на човека?“. Казвам: „Не внасяй непотребни идеи в ума си!“. Как може да се намести сърцето на човека – не внасяй непотребни желания в сърцето си! Как може да се намести волята на човека – не предприемай работи, които са неосъществими. Някому дойде наум да спаси българския народ – не се заемай с тази идея. Едно време и апостол Павел се беше заел да спасява евреите, но най-после каза: „Боя се да не изгубя и своето спасение“. Христос му каза: „**Не предприемай работа, която не е за тебе!**“. Спасението на един народ или на един човек, не става от човека, спасението не е един механичен процес, то не става с перо, то е работа

само на Бога. Аз ви казвам една велика Истина: ако има някой, който може да спасява, това е само Бог – Този, Който прониква навсякъде в Света. Само Бог има този атрибут – да спасява, а всички други, които идват в света, те са носители, те са органи на този Велик Божествен организъм.

Приех от Отца Си – 28 февруари 1926 г., Неделни беседи, София

267. Господ е дал право на всички същества да живеят, но [да предположим, че] аз взимам кокошка и казвам: „Господ ми дава право да я коля”. Не! Това не е в съгласие с Божията Воля. Ще дойде ден, обаче, когато хората няма да ядат кокошки – защо – защото кокошки няма да има; ще дойде ден, когато хората няма да ядат агнета – защо – защото агнета няма да има; ще дойде ден, когато хората няма да се избиват – защо – защото вълци няма да има. Е, кой ще остане в света? Само разумните хора, които ще се разбират помежду си, те ще разбират и ще прилагат правилно Божиите Закони. Кога ще настане това време? Когато храната и водата бъдат в тях и няма да имат нужда от тия елементи отвън. Храната ще бъде вътре в хората и тогава те ще се хранят отвътре тъй, както Господ се храни.

[...] Аз не съм срещал досега нито един човек в България, на когото, като кажа някоя по-строга дума или като му направя една бележка, да не ми се разгневи. Даже и на най-близките си, като кажа нещо, сърдят ми се. Казвам някому: приятелю, ти не можеш да свириш с мене, ако нямаш ухо. – „Ама кажи ми някои велики работи!” Какви велики работи, аз не мога да се спра с тебе, да обмислям великите работи, ако ви кажа някоя велика мисъл, нищо няма да разберете от нея и ще кажете, че това са празни работи.

[...] Разумна Любов трябва на всички ви! Ние не трябва да чакаме тази Любов нито от Индия, нито от Америка, нито от Европа. Тази Любов е в нас! Всички трябва да кажем: „Да бъде благословено Името Божие! Да се слави Името Божие!”. И Господ, Който ни даде това *лозе*, нека изпрати Сина Си, да Го прие-

мем, да Го угостим и да Му кажем: „Каквото ни даде, ето го!“. И след това да Го изпратим като *Добре дошъл* или да Го задържим пак като *Добре дошъл*. Сега какво мислят в България? Ще дадат ли каквото трябва, или ще изпъдят слугите Божии? Можете да опитате и едното, и другото. Ако дадат своята дан на Бога, ще бъдат велик народ, пък ако играят на боб – като евреите – и това ще опитат. И вие сте българи, нали? Българин значи *човек на Духа*!

Домовит човек – 7 март 1926 г., Неделни беседи, София

268. В България има такива врачки, които служат на хората без пари. Тези врачки са истинските хора, които могат да ви кажат нещо. На тях, ако искате, може да дадете нещо, а можете и да не им дадете нищо, те не работят за пари.

[...] Аз не искам да ме разбирате буквално и да мислите, че това е само говорене, но казвам ви: няма да минат и 10 години, и хората ще заговорят върху тия неща, понеже човешкото съзнание вече се е пробудило. Има хора и в Америка, и в Англия, и в Китай, и в Япония, и в Индия, които говорят тъй, както аз говоря, мислят тъй, както и аз мисля. Не мислете, че само аз съм, който говоря по тези въпроси в България, и да кажете: „Дошъл тук един човек, говори по някои особени въпроси“. Ако е за авторитети, аз мога да ви приведа много имена на видни индийски адепти, на видни йоги. Дошли са много такива хора, които искат да помогнат на човечеството, да донесат Великата наука. Съвременният обществен строй трябва да се разреши по един много разумен начин. Сега хората не са турени на своето място. Има много хора, които са свещеници, но не са родени за свещеници. Има много хора, които са учители, но не са родени за учители. Тези, които са родени за свещеници, нека излязат да заемат своето място! За в бъдеще всеки трябва да заеме своето място, всеки да се определи, за каквото е роден. Когато аз говоря за това, разбирам, че в съзнателния живот всеки трябва да заеме това място, за което е роден, всеки да заеме своята длъжност, за която е предназначен, защото само така ще може да допринесе

много нещо. Като работиш така, всички хора ще знаят за твоята работа.

Саваат Амон Ра – 14 март 1926 г., Неделни беседи, София

269. Мнозина от вас минават за скръбни, за страдалчески души, обаче малко хора съм срещал, даже и в цяла България, които да страдат за нещо Велико, за нещо благородно. Да страдаш за Великото, за красивото в света – това е тъй нареченото морално страдание. Срещам някой човек, който страда. Защо страда той? Защото са засегнати личните му чувства; той се озлобил, ожесточил, прилича на казан, който се намира под голямо напрежение и иска да се пръсне. Този човек се оплаква, че страдал много. Казвам: „Ти приличаш на яйце, което ако не се сложи под квачката, само ще се пукне”.

Редът на числата – 17 март 1926 г., Общ окултен клас, София

270. В българския език думата *истина* започва с буквата **и**, във френския – с буквата **v**, в английския – с [буквата] **t**. Значи, когато се стреми към Истината, българинът започва с безконечното; англичанинът започва с големи противоречия, с върхове и долини в живота. Българинът започва една работа и не я свършва; англичанинът обаче, щом започне една работа, непременно ще я свърши докрай. Буквата **v**, с която започва думата *истина* във френския език, показва, че французинът приема Истината по свой начин, с вътрешно противодействие. Буквата **v** представлява рога като на козел. Този знак е взет от старите езици. Латинската раса си служи и до днес с този знак, който показва стремеж към Земята. Славяните са взели този знак, но са го обърнали с върха нагоре – така той показва стремеж към Слънцето, към Първата Причина. Оттук виждаме, че буквите, с които си служат народите, представляват символи на нещата. Всеки народ си служи с такива букви и думи, които отговарят донякъде на неговото умствено и духовно развитие. По азбуката на всеки народ се съди още и за неговата култура. В немски език първата

буква на думата *истина* е *и*, което показва, че за немца Истината е свързана с гъстата материя. Буквата *и*, с която българите пишат Истината, представлява празна чаша. С това българинът казва: „Ако ми сипете нещо в чашата, от своя страна и аз ще ви дам нещо. Ако нищо не ми налеете в чашата, и аз нищо няма да ви дам“. Едно нещо трябва да имате предвид: всяка дума трябва да съдържа поне една положителна сричка, на която да се крепи мисълта ви. За да бъде речта на човека жива, във всяко изречение трябва да има поне една положителна, възходяща дума, или във всяка дума трябва да има поне по една положителна сричка. Това трябва да знае всеки окултен ученик. Само така той ще може да се домогне до живата реч, до Живото Слово, което повдига и съживява. За обикновения човек е достатъчна официалната реч – речта на етикециите: „Високоуважаеми, високоблагородни” и т.н.

[...] В китайски, в санскритски – всички тези езици според своето развитие – буквите са все символи, които съответстват донякъде на вътрешното умствено развитие на народа. Това е случайност, съответствие. Азбуката показва каква е културата на един народ.

Живата реч – 21 март 1926 г., Младежки окултен клас, София

271. Всички реки в България са с ронливи брегове. Защо е това? Това не казвам аз, Дунав го казва. Дунав пита: „Какво ще ми даде за в бъдеще България?”. В българина е силно развито качеството да руши. Той трябва да превърне тази разрушителна сила в творческа, трябва да смекчи тази разрушителна сила и да я превърне в съграждаща и ако успее да я смекчи, от него ще стане велик човек. Защото киселините, които има българинът, могат да се използват само при благоприятни условия. Казвам: това обаче е само едната страна. Българинът е поставен при известни условия и той трябва да ги разбира. Трябва да разбира тия динамични сили, които минават през него. Той трябва да разбира всички течения, които минават през България. Бълга-

рите още не знаят, че под тях живеят множество същества. [...] И сега аз бих желал, всички вие да сте такива българи, че да направите бреговете на Дунав неронливи. Кога ще стане това? Аз ви казвам: „Когато българският народ, когато всички учени хора в България изменят своя живот, и бреговете на Дунава ще се изменят”.

[...] Това, което ви давам, е за самите вас. Аз нямам никакъв интерес от това нещо. То е за доброто на българския народ. Вие сте българи, вие искате да повдигнете вашия народ, вашите жени, братя и сестри. Ето, аз ви казвам: желая вашето щастие и ще ви дам един метод, само го приложете! Опитайте дали е верен и тогава говорете. Защо ще говорите предварително това или онова за мен? Казвам: ако искате да пишете нещо лошо за мен, аз сам ще ви кажа как да пишете, защото и за това се изисква наука. Аз бих желал да имам един неприятел, но поне да е разумен! Казва Писанието: „Един разумен неприятел струва повече, отколкото 10 глупави приятели”, а 100 глупави неприятели не струват и колкото един глупав приятел. Следователно най-глупавият приятел струва повече, отколкото 100 глупави неприятели.

Закон на съпоставянето – 21 март 1926 г., Неделни беседи, София

272. Българинът има една лоша черта: той започва работите си с жар, с увлечение, но никога не ги довършва. Като знаете това, пазете се да не правите и вие същата погрешка. Дойде ли въпрос за работа, бъдете като англичаните. Англичанинът започва добре и свършва добре. Даде ли някакво обещание, той непременно ще го изпълни. Той е точен, изпълнителен и в най-малките си задължения.

[...] У българина има нещо английско, но не е разработено. У шопа – неговата упоритост. Шопът например не е твърде възприемчив. И англичанинът не е възприемчив. Най-първо електрическото осветление се въведе в Америка, а в Лондон още си служеха с газово осветление. Англичаните не бързат, те пращат своите хора да проучат и после всички го приемат, но като въз-

приемат нещо, най-хубаво го направят. Шопът не възприема нищо. [В това] нещо – по-горе и от англичанина седи.

Добро и свобода – 28 март 1926 г., Младежки окултен клас, София

273. Всички народи са като тесто в ръката на Господ; Той може да направи от всеки народ, каквото „гърне” иска. Българите мислят, че всички народи имат велики стремежи и могат да направят каквото искат. Извадете тази идея от главата си и знайте, че всеки човек на Земята, колкото и да е красноречив, какъвто и философ да е, сам не може да направи нищо. В света само Бог е всесилен да направи онова, което ние искаме.

[...] Нима България не се нуждае от жители, на които да възложи живота си? Нима тя не се нуждае от добри патриоти? Аз наричам патриоти тия хора, които служат на народа си без пари. Тия, които служат с пари, не са патриоти. Турчинът казва: „С пари и в джендема влизам” – това е безморалие.

Питам: колко от обикновените граждани ще излязат от Царството Божие? На колко хора в България душите са девствени? Девствен човек аз наричам този, за душата на, когото няма никаква съблазън. Когато минаваш край отворените каси, нищо да не те привлича; когато минаваш край жените – твоите сестри, нищо да не те привлича.

Петте разумни – 28 март 1926 г., Неделни беседи, София

274. Днес съзнанието в човешките раси не е еднакво развито. В това отношение мисионерите, които проповядват християнството между всички раси, срещат големи мъчнотии. Дълго време се изисква, за да се просвети съзнанието на хората. У българите се прекръстосват много типове, българинът не е чист тип. В някои типове има остатъци от атлантската раса, а в някои преобладава влиянието на черната раса. В последните типове черният дроб има влияние, когато черният дроб в някой човек е ненормален, той се лекува мъчно, този човек пожълтява. Черният дроб в човека е свързан с малкия мозък.

[...] В бялата раса е силно развит творческият, висшият ум, бялата раса е създала поезията. Ако разгледате поезията у семитите, ще видите, че тя има силно користолюбив характер. Например псалмите на Давид представляват повече оплаквания. Единственият поет у семитите, който няма този користолюбив характер, е Исаия. Йеремиа, Йезекиил пък се отличават с песимистичен възглед за живота.

Сега иде Нова Вълна в Света – Вълната на Шестата раса, за която всеки трябва да бъде готов, тя носи благоприятни условия за развитието на човечеството; обаче такива вълни идват рядко в Света. С идването си Шестата раса ще повдигне всички растения и животни на едно стъпало по-високо от сегашното *(в духовен и физически план – бел. съст.)*.

[...] И тъй, всички онези, които се приготвят за работници в Шестата раса, те трябва да знаят, че едно от качествата на хората от тази раса е братолюбието.

[...] Едно нещо трябва да знаете: повдигането на българския народ зависи изключително от вас. Ако вие работите, и той ще се повдига; ако вие не работите, други ще свършат вашата работа, но затова вие колективно ще бъдете отговорни пред невидимия свят за неизпълнение на вашата длъжност. Изпълните ли задачата си както трябва, Невидимият свят ще ви съдейства във всяко добро начинание, не я ли изпълните вие, други ще дойдат.

[...] Често вие искате да накарате хората да вярват като вас. Вие в какво вярвате? Някога вярата ви е силна, но някога не издържате. Защо? Защото търпение ви липсва. Гледам – някой ученик мълчи, всичко понася, но щом изгуби търпение, започва да се оплаква, да роптае и става недоволен от живота. Когато някой човек плаче, страда, причината за това е, че някоя заминала душа страда и изразява скръбта си именно чрез него. Щом знаете това, вие трябва да се пазите.

В България особено има много изостанали души, които се привличат от вашата светлина, както и от светлината на всички духовни хора изобщо. Вие трябва да възпитавате тези души, а да не се оставяте те да ви въздействат. Когато спите, някой път

те ще влязат в тялото ви и сутрин, когато станете, не ще можете да се освободите от тях. Те са живи същества, които все се налагат, и вие, без да искате, преживявате тяхното състояние и разположение. Трябва да знаете законите, чрез които да се освобождавате от тях, тъй щото никой в света не е свободен. Човек се намира под влиянието не само на видимите същества, но под влиянието и на невидимите, на извънземните същества, които дебнат човека и му казват: „Ще ми помогнеш! Аз имам нужда от помощ“.

Кръг и елипса – 31 март 1926 г., Общ окултен клас, София

275. Не е въпросът и в това чрез коя Църква, чрез кой народ ще дойде спасението на света. Всеки народ, който мисли, че е изпратен с мисия да спаси света, в дадения случай е една чешма, обаче това, което спасява света, не са народите. Спасението иде от Божественото начало. Бог спасява хората, Божественият Дух спасява хората. Любовта ги повдига, Мъдростта ги съгражда, а Истината ги освобождава, тъй разбирам аз въпроса.

[...] Всички съвременни хора сега се бият само за свобода, цялото общество днес иска свобода. Нали всички сте българи? Едно време българите се оплакваха от турците, които ги управляваха, че ги направиха роби. Добре, българите сега сами се управляват и са няколко сантиметра по-горе, но все още не са доволни. Ако отидете в Англия, ще видите, че англичаните не са доволни от английското управление, ако отидете в Америка, ще видите, че американците не са доволни от американското управление. Може да кажете, че англичаните са виновни. Не, донякъде само са виновни, защото и те не разбират напълно Божествените Закони, по които трябва да се управлява един народ.

[...] Ние трябва да изучаваме Бога в Неговото проявление, да се съгласяваме с Неговата Воля, с Неговото Съзнание и с Неговата Мъдрост. Ние трябва да изучаваме Бога чрез един свят живот, чрез едно Царство, чрез един народ. Но освен едно обикновено общество или един обикновен народ, или едно обикновено царство, има и едно Божествено общество, един Божествен

народ, в които се събират всички общества, всички народи и всички царства – така седи въпросът. Следователно, за да може дадено царство на Земята да благоденства, трябва да има законите на Божественото Царство в себе си. Същото се отнася за всеки народ, както и за всяка религия. И в Божествения свят има религия, и там се служи на Бога.

[...] Онзи човек, който живее Божествен живот като мине през някоя гора, ще знае какво да прави. Той ще полее най-малко 40 – 50 дървета, ще изчисти най-малко 10 запушени извора. На някои реки пък ще направи бродове – това е разумният човек. Знаете ли какво нещо представляват тия извори? Това са изворите на всеки човек в света. Ако ти изчистиш един запушен, прашасал извор, откъде знаеш – може би този извор съответства на живота на някой държавник в обществото. Този човек, като не знае начин да си помогне, чувства живота си запушен, затруднен. Ако ти изчистиш извора на този човек, ще помогнеш да се просвети умът му. Нему не дохожда на ум да отиде горе на планината да изчисти своя извор. Къде е този извор? Може да е на Витоша, може да е на Мусала някъде, а може и да е на друга планина. Аз бих желал българите да чистят тия извори. Ако всяка година българите биха ходили да очистват Горното езеро на Мусала, знаете ли какво щеше да стане с тях? Няма да кажа какво биха придобили те. Вие ще кажете: „Малко ли работи има да чистим, че ще трябва да се занимаваме и с тия неща?“. Доколкото виждам, работите на българите се оправят само наполовина; доколкото е изчистено онова езеро на Мусала, дотолкова са очистени и техните работи. Това може да е някакво съвпадение, но доколкото съм наблюдавал, така седи работата. Колкото ледовете се стопяват на това езеро, толкова ще се оправят и работите на българския народ. Казвам: „Обръщайте внимание на малките работи в живота!“.

[...] Сега и в България изсичат горите безразборно, това, което вършат, не е добро. Те искат да превърнат всички места в ниви. Оставете някои полета за пасбища, това е разумното в света. Лакомията е един недъг за обществения, за разумния жи-

вот. Да ядем толкова, колкото трябва, да градим толкова, колкото трябва. Ядем ли повече, отколкото трябва, градим ли повече, отколкото трябва, това е нещастие за съвременния свят. [...] Питам: коя е причината днес за тази голяма неврастения в Америка? Няма друга страна в света, където неврастенията да е толкова разпространена. Причината за това е именно това изсичане на боровите гори. Аз казвам на американците: в някои отношения сте умен народ, но в някои отношения не сте умни.

Дава плод – 4 април 1926 г., Неделни беседи, София

276. Ако Бог живее във вас, във вашия дом, вие ще имате Любов, няма ли Бога във вашия дом, Любов няма да имате. Ако Бог живее в един народ, мир ще има в него; ако Бог не живее в този народ, мир няма да има. И ако сега в България стават размирици, какво показва това – че Бог не живее в този народ. Българският народ трябва да стане мек. Този народ, с тази си грубост, не може да се повдигне. Под думата *мек* не разбирам мекушав, но народ с едно благородно и отзивчиво сърце. Ако Бог поеме българския народ, това малко клонче, и го присади на една дивачка, той народ ще стане, но ако Бог не го присади, от него нищо няма да стане.

А сега, че трябвало да се решават социални въпроси, че трябвало пари – това са второстепенни въпроси. Вие можете да вземете пари, откъдето искате, но парата не повдига народа. Размножението не повдига народа. Един народ може да се размножава или намалява, но ако не дойде разширение в съзнанието на хората, ако не дойде тази висша култура в него, от този народ нищо няма да стане. Ако обаче дойде това разширение в съзнанието, тази висша култура, както в един народ, така и в един индивид, това е една мощна сила, която твори, която внася елементи на съзнателен, на разумен живот.

Питам сега: откъде ще дойде спасението на България? Всички казват: „Ако се свали това правителство, България ще тръгне по-добре”. Казвам: 50 години, откакто България се е освободила, и през тези години са се сменявали толкова пра-

вителиства, обаче България спаси ли се досега?. Положението ѝ от ден на ден се влошава. И във Франция, и навсякъде стават смени на управляващите. Сменянето означава снемане на превръзката на един болен, но не означава още онова лекуване, което иде отвътре. Превръзката е само едно условие. Новите управляващи, които идват, трябва да имат пробудено съзнание и такава широта, че каквото предприемат за народа си, да е продиктувано от следния девиз: „Днес ще извършвам тази работа за Бога!“. Ако всички служещи, ако всички управляващи биха казвали, че всичко, което вършат днес, ще бъде за Бога, знаете ли какво щеше да бъде положението на България? Тя щеше да бъде най-малко 99 пъти по-добре, отколкото е сега, а сега какво се готви от българския народ? Те цял ден мислят срещу кого как да постъпят. „Тези-онези секти да избием, да ги изчистим, че да остане само Православната църква“. Та, като изчезнат всички сектанти* (**т.е. духовно инакомислещи – бел.сът.*), България ще хароса ли, когато изчезнат всички сектанти и България ще изчезне! Това да знаят всички! Когато разгониха богомилите от България, българският народ падна под турско робство – цели 500 години! Едно време евреите разпънаха Христа, но какво ги постигна след това – Две хиляди години робуваха! И Христос, Който иде днес, казва на съвременния свят: **„Вложете Любовта в света и секти няма да има“**. Щом вложите Любовта в света, сектанството ще изчезне!

Откъде се ражда развратът? Чудни са съвременните хора, ще избият 50 милиона човека и после ще кажат, че имало разврат – как да няма разврат. Толкова мъже се избиват, а остават толкова хиляди жени, на които енергиите остават неизползвани. След всичко това разбира се, че ще има разврат, и то полов разврат. Не само в Америка, но това зло е във всички страни. И после социалистите ще казват: „Сектантите внесоха това зло в света“ – не приятели, така не се разсъждава. Вие искате да подобрите този народ? Трябва да знаете как да турите ножа в корените, там е злото. Ама сектантите имали грехове. Може те да имат грехове, това не е чудно, но другаде лежи злото. Кое е хубавото

сега в света? Един народ, който има Любов, той ще може да се развива правилно, той ще се увеличава. Народ, който няма Любов, той ще се смаява, такъв е Законът. Онези, които създадоха египетската култура, унищожиха Сахара. Кармически Божественият Закон работи: с каквато мярка мериш, такава ще ти се отмери. Ние знаем, че величието, на който и да е народ, величието, на която и да е култура може да се запази само тогава, когато този народ или тази култура се съобразява със законите на Живата Природа, когато вървят в унисон с Божиите заповеди и повеления. Само тогава религията ще бъде Религия; само тогава науката ще бъде Наука; само тогава ще има истински обществен строй. Справедливост трябва да има навсякъде! Ние искаме да се проучат методите за превъзпитание на всеки човек поотделно и по този начин да се подобри положението и на народа. Аз гледам, че в мнозина има много дарби, но те се ограничават в старото. Е, тъй ще си умрат от скука и от недоволство.

И Земята ще се изпълни със знание – 11 април 1926 г.,
Неделни беседи, София

277. Казват: „От толкова години вече живеем за народа си, какво сме придобили?“. Не, в живота ви има една степен повисока, а именно: вие трябва да живеете за цялото човечество, вие трябва да живеете за Вселената. Значи има по-висок идеал в живота ви от този, с който сега живеете.

Зазоряване – 18 април 1926 г., Неделни беседи, София

278. Сега някои, като ме слушат, може да кажат: „Ето едно учение, което руши съвременния обществен строй!“. Съвременният обществен строй е задръстен отвътре. Казвам: „В тези тръби има пясък и корени, затова направете нова канализация!“. Нека старата вода изтече и да дойде в изобилие чиста прясна вода, да могат всички хора да пият. Следователно при сегашните условия всички хора трябва да желаят да дойдат умни управници. Умни хора трябва да управляват. Някои ще каже: „Аз да дойда на власт!“. Не, оставете да дойде на власт най-умният

човек, който знае как да трансформира обществените енергии. Има хора родени за това, те знаят как да трансформират разните енергии. Например има учени хора, които знаят как да трансформират научните енергии. Дали ще бъдеш майка или баща, лекар или какъвто е да е друг, това са работи, разпределени от самата Природа, тя е турила всекиго на своето място. Но когато турите държавниците за учители, а учителите – за държавници, вие разваляте общия ред на нещата. То е все едно да поставите ръката на мястото на крака и кракът на мястото на ръката, да ги разместите.

[...] Някой казва: „Ние трябва да бъдем обществени хора”. В това отношение можем да бъдем такива хора и нека бъдем, но казвам, че един държавник най-първо трябва да служи на Бога! Владиката трябва да служи на Бога, свещеникът трябва да служи на Бога! Ще ви представя една фигуративна картина, да видите как дяволът и тъмните сили изобщо изопачават умовете на хората. Дяволът е интелигентен, „човек” с маниери и похвати. Той дойде при някой българин, който е завършил четири факултета, и започва да му разправя: „България има нужда от хора като теб, тя очаква на теб, ти си този, който ще я спасиш. Пък и толкова хора още все на тебе очакват. Знаеш ли това? Само ти можеш да свършиш тази работа”. После отива при другите хора и им казва: „Знаете ли, онзи нехранимайко се готви за пръв министър на България. Исква да създаде много строги закони, каквито не сте сънували, затова пазете се от него”. Настрои тези хора против него и отново се връща да му говори: „Онези там те чакат, те са ти напълно предани, с най-голяма готовност ти се предават, ти ще им бъдеш спасител”. И най-после, като го убеди да стане министър, се оттегля. Този човек става министър, но скоро започва да се проваля, докато му изнесат всичките кирливи ризи навън – че майка му била такава, че баща му бил такъв и т.н. Като изнесат всичките му кирливи дрипи, най-после го турят в затвора и след като излезе оттам, вижда, че нищо не е направил и не е спасил България. Ние виждаме, че все такива „държавници” спасяват България, но още не са я спасили. Защо? Защото

не дойдоха по Божествен начин да я спасят, а гледаха повече за себе си. Не е въпросът да осъждаме, но аз изнасям фактите тъй, както са. Сега някои хора ще кажат, че българският цар е виновен. Не е българският цар виновен. Ами при другите народи все царете ли са виновни? Хубаво, а ти, който живееш в своя дом без цар, защо няма мир между децата ти и тебе? Въпросът не седи така. Ние трябва да знаем да обръщаме злото в Добро. Ние трябва да имаме Вяра, без никакво съмнение и колебание.

*Сам изтъпках жлеба*²² – 25 април 1926 г., Неделни беседи, София

279. Когато един народ стане безидеен, това показва, че му са дадени добри условия за развиване на корените на неговия живот, т.е. на симпатичната нервна система. Този народ става материалистичен и в него се развива съответна култура.

[...] Минусите се пишат с чертички, които в българския език се наричат тирета. Има писатели, които много си служат с тирета. Тези тирета не са нищо друго, освен минуси в техния живот. Минусите в живота на човека говорят за един неразумно прекаран живот. Някои писатели и учени си служат с многоточие. Многоточието означава недоизказани мисли. Някой започва да пише: „Аз... мога...“ – какво може този човек? Ако е умен, той от всичко се учи, който не е умен, чрез многоточието той изказва известно съмнение. Всъщност какво означават недоизказаните работи, какво означава многоточието? Който си служи с многоточие, той е многоцентров човек, какво можете да очаквате от човек, който има много центрове?

[...] Сега, когато говоря за Доброто, нека напишем тази дума на няколко езика: *добро* (на български) *good* (на английски) *gut* (на немски) *bien* (на френски) *bona* (на италиански). Каква е разликата в доброто на различните народи? Когато българинът пише думата *добро*, той иска да каже, че всяко нещо в живота трябва да има корени – *д*, но трябва да има и клони – *б*. Когато узрее, плодът трябва да се хване с ръка – *р*, и да се изяде. Буквата *р* е силна. Тя показва, че българинът иска да придобие Доброто чрез насилие. Тази буква препятства на българина в

Доброто. В думата *радост* буквата **а** смекчава силата на буквата **р**. В думата *good* се вижда разумността, интелигентността на англичанина. Той казва: „Всяко растение трябва да започва от корените. Когато плодът узрее, аз ще имам грижа да го поставя в хамбара“. Българинът казва, че растенето трябва да започне от клоните. В това седи психологическото различие между българина и англичанина. Българинът вярва в щастието, а англичанинът в работата, той казва: „Човек трябва да работи. Времето е пари. Като работи, човек може да печели“.

[...] Сега на всички ви препоръчвам следното: всеки от вас да си избере някакво изкуство или занаят, но да го усвои в съвършенство. При всички случаи в живота си той трябва да разчита на това изкуство. Започнете да изучавате различни занаяти: общарство, шивачество, плетачество, градинарство и т.н. Други пък нека изучават лечебните свойства на билките. Също така изучавайте признаците, по които да познавате промяната на времето – кога ще бъде топло или студено, дали ще вали дъжд, или не. Изобщо вие трябва да имате такъв занаят или такова изкуство, с което да си пробивате път навсякъде.

Място на добродетелите – 9 май 1926 г., Младежки окултен клас, София

280. Казвам: най-мощното лекарство в света е горещата вода. И ако ние знаем къде се намират най-хубавите извори, трябва да я донасяме оттам, даже и ако те са на разстояние 5 – 10 км. В селата трябва да има най-хубава вода. Съвременните хора не знаят каква сила се съдържа във водата. Има известни земни пластове, които са отровни, затова и водата, която минава през тях, е отровна. Хората трябва да знаят, че водата е първият елемент на живота и винаги трябва да пият чиста вода! [...] Няма по-хубаво лекарство в света от топлата вода, но трябва да знаеш как да я възваряваш, как да я топлиш. [...] Аз не говоря за студенията вода от някой извор. Не, ще вземете чиста изворна вода, ще я турите не върху някой пушлив огън, не в обикновен гюм или тенджера, както вие правите, но върху силен огън и в съд от най-чисто злато. Следователно вие ще сварите тази вода в златен съд

и при това не при залез-слънце, защото тогава тази вода няма да ви ползва, но когато Слънцето изгрява, когато е на зенита. Ще кажете: „Това е суеверие!“. Да, суеверие, но според вас. Това е наука, която старите, вещите хора са знаели, но днес, след като са я изгубили, след като са я забравили, считат за суеверие.

Ще бъде жив – 9 май 1926 г., Неделни беседи, София

281. Кажете поне едно специфично качество на жената, което я определя в най-идеален смисъл като жена. Каква дума може да се употреби вместо думата *жена*? В българския език думата *жена* е изопачена. Някой ще каже, че тази дума може да се замени с подобната на нея – *майка*. Казвам: всяка жена не може да бъде майка и всяка майка не може да бъде жена в пълния смисъл на тази дума. Ако под понятието *жена* разбираме противоположния полюс на човека, тогава как трябва да наречем жената? В този смисъл понятието жена можем да заместим с думата *дева*, *девица*. От тази дума българинът е изкарал думата *див*, обаче думата Дева в първоначалния език е означавала *Божествена*. Ако думите *жена*, *майка*, *дева* се наредят във възходящ ред по степен, първо място от тях заема девицата, после майката и най-после жената. И тъй, думата *дева* означава истинското понятие *жена*. Питам сега: „Кое качество на девицата я определя като такава?“. (Отговарят: „Чистота, целомъдрие“.) Целомъдрието е качество, което определя девицата, когато девицата изгуби своето целомъдрие, в ума и сърцето ѝ настанва голяма каша.

[...] Сегашните хора са хора на критиката. И в Англия, и в България, и във Франция, и в Германия всички хора критикуват, но английската критика в сравнение с българската, е по-фина. Българската критика е по-груба от тази на европейските народи. Французинът например, когато критикува, подхваща отдалеч, деликатно, човек едва се досеща, че го критикуват. Човек мъчно може да избегне критиката, тя се налага сама по себе си. По естество умът на човека е склонен към критика. Без да иска, лошите работи на хората изпъкват в ума му. Влезе ли човек в Окултната школа, понеже светлината е голяма, той започва да вижда повече от това, което хората въвн от Школата

виждат. [...] За да не се спъва в своето развитие, на ученика е особено необходимо Целомъдрие и Великодушие.

[...] Днес никой не може да живее за себе си. Всеки трябва да бъде във връзка с Невидимия свят, за да има неговата помощ. Иначе, изоставен сам на себе си, човек ще се намери под влиянието на души, изостанали в своето развитие, и вместо да успява, всеки ден ще пропада. България, както и целият свят, е пълна с такива изостанали души – *лемурийци*, които пречат на всички добри начинания на хората, на всичко положително. Казано е в Писанието: **“Нашата борба не е против плът и кръв, а против лъжливите духове от поднебесния, които спъват хората в тяхното развитие”**. Тези духове трябва да се уловят и затворят. Те хвалят, ласкаят, лъжат, обещават, но нищо не изпълняват. Пазете се от *лемурийците*! Където влязат, те създават каша. Дали ще влязат в някое общество, дали в някоя Църква или в някой дом, навсякъде създават каши. Видите ли, че двама души спорят помежду си и не се разбират, знайте, че между тях са влезли *лемурийци*. Попитайте някой ясновидец какво може да ви каже за лемурийците и той ще ги опише както трябва. Само тогава само ще разберете какво представляват те и каква опасност носят за човека.

Целомъдрие и великодушие – 12 май 1926 г., Общ окултен клас, София

282. Някога между хората се говори за патриотизъм. Да любиш своето отечество – разбирам, да любиш своята родина – разбирам, но да се вържеш за своето отечество – това не разбирам. [...] Да пазиш свещените закони на държавата – разбирам, но кои закони? Онези, които включват физическия живот, духовния живот и Божествения живот. Държавата трябва да защита задълженията на всеки човек. Казвате: знаете ли какви са задълженията към държавата? Да, зная ги, но държавата знае ли какви са задълженията ѝ към мен? Това е общонародно право. Следователно колкото право има държавата, толкова право имам и аз. Същите отношения ще съществуват и между две държави.

Аз ще зачитам законите на държавата не тъй, както тя ги коментира, но тъй, както аз ги разбирам, защото законите на държавата са изобретени от хората. Ако нейните закони са Божествени, аз ги зачитам, но ако не са Божествени, още утре може да ме подкупи някой да извърша някое престъпление. Според законите на Бога аз мога да служа безкористно на своя народ, без да мисля, че утре отечеството трябва да ми направи един паметник за моите услуги. Дали ще ми направи паметник, или няма да ми направи – това за мен не важи. За мен като човек е важно да туря в ума си идеята да бъде чист пред Бога и пред себе си.

[...] Нека всяка разумна постъпка, на който и да е народ послужи за един добър пример! Нека вземем хубавото от англичанина, от американеца, от италианеца, от китаеца, от руснака, от животните, от растенията – във всички има по нещо хубаво.

[...] Сега ще ви приведа един пример, може да е анекдот, не зная доколко е верен, но това се е случило някъде из България. Един български селски чорбаджия изпраща сина си да следва учението си в близкия град. Синът се влюбва в една ученичка от VIII клас, гимназистка. И той бил осмокласник. Той казва веднъж на своята любима: „Баща ми е богат човек, изпраща ми доста пари, затова аз искам да ти направя един хубав подарък – ще дам да ти ушийт хубава рокля и ще ти купя една много хубава шапка”. Ученичката, неговата любима, му отговорила: „Слушай, от парите на баща ти аз не искам нищо, от тебе, от твои пари и труд, мога да приема нещо. Затова иди в някоя градина да работиш, копай и поливай цветята там, спечели и тогава ми направи каквото подарък искаш. Такива са моите вътрешни убеждения!”. Той постъпва като работник на едно здание, цял ден носи керемиди, пренася вар и цимент, иска да спечели пари за своята любима. Някои съселяни го виждат и казват на баща му: „Слушай, приятелю, ти си изпратил сина си да учи в града, а той ходи да работи по сградите, виждаме го пращен и кирлив”. Вика го баща му в селото и го пита: „Синко, нали те пратих да учиш?”. Синът не казва на баща си, че се влюбил, но му казва: „Татко, исках да направя един опит, да видя ще мога ли да си изкарвам прехраната сам, ако един ден остана без всякакви средства”.

– „Добре е, щом искаш да направиш такъв опит.” По едно време го извиква директорът на гимназията да го пита защо работи това нещо. Преди 25 години е било срамно в България ученик да се заеме с такава груба работа. Директорът го пита: „Не те ли е срам да пренасяш тухли и керемиди по зданията? Баща ти няма ли средства да те поддържа?”. Той казал същото нещо и на директора си. И наистина, този ученик работил цялото лято и спечелил пари, с които направил подаръка на своята възлюбена. След това [тя] го пита: „Искаш ли и аз да ти направя един подарък?”. Той ѝ казва: „Ако е от баща ти, и аз не искам, но ако е от теб, ще го приема”. И тя била богаташка дъщеря, но отива при едно семейство да работи като слугиня. Баща ѝ я запитва: „Затова ли те изпращам на училище – да ходиш да слугуваш?”. – „Не, татко, аз искам да направя опит един ден, когато вие с мама не сте между живите, ще мога ли сама да си изкарвам прехраната.” И тя работила цяла година и направила подаръка на своя любим. Така се обличат и двамата. Това е разбиране на живота според един нов идеал. Ето една благородна черта, проявена от тия двама млади!

Аз бих желал всички българи да следват примера [им]. Това трябва да бъде Свещен идеал за всички!

Ще ми изявиш – 16 май 1926 г., *Неделни беседи, София*

283. Щастието на индивида, щастието на дома, щастието на обществото, щастието на народа, щастието на цялото човечество, и щастието на всички ангели се крепи на разумния живот. [...] Не трябва да дойдем до онези еротични понятия, че човек е дошъл на Земята да се наслаждава, да живее, да яде и да пие. Ако живее разумно, той ще има хиляди пъти повече блага, отколкото тия, които търси сам.

Скритото имане – 23 май 1926 г., *Неделни беседи, София*

284. Питам: знаете ли, защо Окултната школа се намира сега в България? Знаете ли кой е председателят, кой е секретарят на Школата, на коя улица и номер живеят те? Вие не знаете кой е председател и кой е секретар на Школата, а искате да знаете кои

са членовете ѝ. Често говорите за Всемирното Бяло Братство, но и тази идея не ви е ясна. Някои казват: “Дали наистина съществува някакво Бяло Братство, или е нещо фиктивно?”. Един наш познат в Америка от няколко години насам иска да намери някой от членовете на Бялото Братство, но не може да ги намери. Защо не може да намери нито един от тях? Защото те не се откриват. Ако срещнете един член от Белите Братя, той никога няма да каже, че принадлежи към Бялото Братство, той нищо не говори за себе си, но дори минава за прост, за обикновен човек. С това той изпитва вашата прозорливост, вашето знание, той носи знака на Бялото Братство, но вие сте сляп, няма да го видите. Ако имате вътрешна подготовка да схващате и разбирате, ще прогледате и ще видите знака, който Белите Братя носят, по този знак ще ги познавате.

***Пътят на желанията** – 26 май 1926 г., Общ окултен клас, София*

285. Човекът е частица от Цялото и вследствие на това съзнанието на всички хора на Земята, от първия човек още до всички сега съществуващи, е съединено в едно цяло. Съзнанието на всички тия хора съставлява Космическия човек. Всички заедно съставляват едно общество и един народ. Всички народи, които са съществували в миналото, които съществуват сега и които ще съществуват в бъдещето, съставляват органи само на един народ, който някога ще се прояви. Когато великият Космически човек се събуди и приведе в действие своите органи, тогава на сцената ще се яви само един народ.

[...] Значи всеки народ представлява сбор от разумни Същества, които може да са 100 милиона или 200 милиона, а може и повече.

***Което дава живот** – 30 май 1926 г., Неделни беседи, София*

286. Сега между съвременните учени има добри астролози, които могат да направят точен хороскоп на всяка държава, на всяко общество или на всяка отделна личност, като ѝ пред-

скажат всичко, което предстои да ѝ се случи. Същевременно те със своята силна мисъл могат да помогнат да се предотвратят нещастията, които има да станат. Не искат ли да помогнат, те ще кажат: “Така е било писано! Нека всеки носи товара си!”. Така може да се предскаже бъдещето на България, на Франция, на Англия, на Германия – на всички държави изобщо. И когато астрологът каже някому, че той сам трябва да носи товара си, това подразбира, че на човека първо идейно трябва да му се даде помощ, а после материално.

С чия воля – 2 юни 1926 г., Общ окултен клас, София

287. Питам: „Коя е причината, за която ние страдаме?”. Причината, за която страдаме днес, е колективна, всинца сме виновни. Защо? Понеже не вървим в съгласие с Великата Воля на Бога, не вървим в съгласие със законите на Живата Природа. Аз разглеждам Бога не тъй, както хората го разбират. Идеята, която съвременните хора имат за Бога, е една изопачена, квадратна лъжа. И всички съвременни владици, попове, хахамини, брамини, всички „служители” на Бога, един ден ще бъдат поставени на колене пред Него. Бог ще уволни всички тия Свои служители и най-малко 2000 години те ще изкупват греховете си за тази лъжа. Те могат да правят днес каквото искат, но иде съд и за тях, ще видят, че има Правда в света! На всеки човек ще се отдаде това, което той заслужава.

И сега, когато съвременните хора говорят за великите принципи на живота, в техните умове изпъква идеята за национална религия, за национализъм. Да, наистина има център на национализма в главата на човека, той още е тъй наречения център Любов към дома, към земята, в която си се родил. Ще видите, че майките и бащите и вълците, и мечките, и лисиците, и птиците – всички обичат дома си, всички обичат своето гнездо. Идете при някой орел да вземете птичките му, да видите, как той ще се брани с клюна си. Значи природата е вложила във всяко същество чувството да се брани. Как трябва да се браним ние?

В света има само Едно Отечество. Нашето истинско Отечество е място на блаженство, място на онези благородни, Ве-

лики души, които са го следвали. Те, като са дошли на Земята, са свалили и своето отечество тук. Тъй щото ние тук сме само колонисти. Питам тогава: какво отечество ще образуваме на Земята? Земята е една колония на истинското отечество. Ние знаем къде е това отечество. Като ви говоря за него, вие веднага ще искате да ви се докаже къде е то.

[...] Сега, като ме слушате да говоря така, някой от вас ще каже: „Чакай да видим какво ще говори този човек против държавата“, измежду вас се срещат детективи, дошли да следят какво ще се говори. Казвам: знайте, че и аз съм един детектив, слязъл от Невидимия свят в София. Като ви гледам как живеете, ще кажа на Господа: „Тия клоуни тук не вършат Волята Божия, не вършат Волята на своето Отечество“, ако се върши Волята Божия, законите трябва да бъдат еднакви за всички. Законът трябва да бъде еднакъв и за царе, и за прости. И когато дойдем до Свещения Закон на Правдата, всички трябва да имаме благоговение пред нея. Всяка погрешка е погрешка, от когото и да е направена тя. И простият, като направи погрешка, и царят, като направи погрешка, пред Закона на Правдата тя е все погрешка. Достойнството на човека седи в това, да поправи тази своя погрешка. В света и светията прави погрешки, и ангелите правят погрешки. Погрешките са възможни за всички, само едно същество не прави погрешки – това същество е Бог.

[...] Сега например навсякъде се втурнали детективи да следят – да видят откъде получавам пари. Казват за мен: „Онзи човек навярно получава някакви средства от Америка или от Русия, затова проповядва“, досега обаче в нищо не са ме хванали. Питам: „Откъде минават тия пари, та никой не ги улавя?“. Казвам: „Едно нещо трябва да знаете – аз съм най-богатият човек в света, няма защо да чакам на Русия или на Америка. Какво ще търся в Русия?“. Аз зная къде има заровени пари в България, няма защо да ходя другаде да ги търся. Като ми потриват, ще отида да си разкопая от земята няколко наполеона и работата се свършва. Като лекувам хората, като проповядвам и ми потриват пари, аз отида някъде, където зная, че има заровени пари

и запитвам Съществата, които ги пазят: „Ще ми позволите ли да си извадя няколко наполеона?“. Като ми позволят, взимам си колкото ми трябва. Казвате: „Това е само за замазване на очите“. Ние говорим една Велика, една идейна Истина, за да се събудят хората, и когато аз проповядвам идейни неща на хората, те започват да се прозяват, да заспиват и казват: „Кажи ни нещо съществено“. Кое е същественото нещо за вас? Дали България ще вземе Македония – за българите това нещо е съществено. Русите казват: „Какво ще стане с Далечния изток?“ – Това е същественото за тях. Не е лошото там. Всеки народ може да има един стремеж, но тази борба, която се води между народите, трябва да бъде честна. Нека има една експанзивност у народите, но те трябва да се стремят правилно. Не е лошо, че българите искат Македония, но главата им трябва да изтънее. Гърците казват, че черепът на българина бил дебел. Аз съм изследвал черепа на българина и съм намерил, че е много дебел. В религиозно отношение българинът е много слаб, затова страда толкова много, в него няма нищо свещено. Той е честен и справедлив, но дойде ли до почитание и уважение, там го няма. Аз ще ви докажа това. Вземете вестниците и вижте какво пишат всеки ден. Те пишат празни работи, какви ли не лоши работи пишат за този, за онзи, и много естествено е, че ще пишат такива неща – човек не може да мисли различно от това, което живее той сам. В света царува още свещения егоизъм. Всички хора търсят щастието там, където го няма. Че трябва да търсим щастието – съгласен съм; че трябва да бъдем силни – съгласен съм; че трябва да бъдем умни – съгласен съм; че един народ трябва да се развива национално – съгласен съм, но методите, начините и средствата, с които трябва да си служи, не са правилни. Човек не трябва да си служи с йезуитското правило, че целта оправдава средствата – не, не е така. Насилието всякога ражда *насилие*, Любовта всякога ражда *Любов*, Светлината всякога ражда *Светлина*. Тя не излиза от тъмнината, но само се проявява в тъмнината. Тъмнината е само един фон за Светлината. И разумността не излиза от глупостта; глупостта е един фон, на който изпъква разумността. Разумните

хора, в сравнение с другите, са на една по-висока степен на развитие, отколкото обикновените.

[...] Трябва да се проповядва, че славата на един народ или на една държава зависи от добрите, от благородните хора в нея. Не е достатъчно само да се построи един паметник на добрите хора. Казвате: „Какви велики неща са писали Ботев, Левски!“. Какво са писали те? Какво е искал да каже Ботев в едно свое стихотворение с думите: „Не ти, Боже, Който Си на Небесата, но Ти, Боже, Който Си в сърцата“. Той искал да каже следното: „Господи, Ти, Който Си тъй високо на Небето, не Те познавам, но Ти, Който живееш в мен, научи ме да позная Онзи Господ, Който е Горе на Небето“. Тъй трябва да кажат и свещениците.

[...] Сега ще кажете: „Тези работи не са точно така“. Правите сте. Който вижда нещата, мисли по един начин, който не ги вижда, мисли по друг начин. Който чува нещата, мисли по един начин, който не ги чува, мисли по друг начин. Който вкухва нещата, мисли по един начин, който не ги вкухва, мисли по друг начин. Който е опитал живота, мисли по един начин, който не го е опитал, мисли по друг начин. Някой казва: „Аз опитах живота“. Какво от това? – „Видях, че в живота нищо не е реално.“ Казвам му: ако си разбрал това, нищо не си опитал.

[...] Когато се приближаваш при една душа, трябва да се приближаваш със свещен трепет, да чувстваш, че тя е излязла от Бога, да не я изкушаваш. И като я погледнеш, в погледа ти да няма никаква лъжа. Като срещнеш, когото и да е, ще се изправиш пред себе си и ще кажеш: „Господи, помогни ми да се проявя тъй, както Ти Се проявяваш!“. (*формула от Учителя – бел. съст.*) И ако всички културни хора, които днес са на власт, ако всички учители и професори приемеха и въздигнеха в себе си това знание, знаете ли какъв културен народ щяхме да бъдем? Ако всички майки и бащи, ако всички свещеници приемеха това Учение, какво поколение щяхме да имаме? А не като сега – всички се смеят и мислят какви средства да намерят срещу сектантите. Не, за Бога няма сектанти в света. Че какво е Христовото учение тогава? Ако те са истински християни, нека ни покажат

най-добрия си пример. Няма да презираме Името Божие! Ние срещаме един българин евангелист, друг – православен. По какво се различават те? Само по името, но не е името, което прави човека, а човекът прави своето име. Ако онези, които са в Православната църква, живеят един възвишен и благороден живот, те ще въздигнат Православната църква и ще я направят свята. И тогава ще се отворят стените на тази Църква и няма да има вече кръстове, няма да има вече каменни църкви. Всеки човек ще е един Кръст, който ще свети. Аз бих желал всички църкви да светнат така, че като има две църкви в един град, да няма нужда от електрическо осветление.

Ние сме светлина, ние сме кръстове – значи ние имаме страдания. Всички онези народи, които са подложени на най-големи страдания, това са кръстовете на храма. Цяла Русия днес е само кръстове. Всички тия кръстове дойдоха върху живите хора. Не кръстове, но разумност и търпение трябва сега в света. Гледам един наш писател, Михайловски, излязъл да напада теософите и окултистите, че били безотечественици. Те били безотечественици, а той имал отечество – защо трябва да се занимава с такива работи? Всеки човек, който не живее чист и свят живот, е безотечественик, той трябва да люби народа си. Сега хората чрез насилие жертват всичко – как няма да жертват? Закон има! Който не изпълни своя дълг към отечеството си, затвор има за него. Така е и в Русия, така е и в Англия, и в Америка – навсякъде. Питам: в този патриотизъм има ли Любов? Не, насилие има в него, ние сме добри по необходимост.

Ще се наситят – 6 юни 1926 г., Неделни беседи, София

288. Казва Йоан: „**И Словото стана плът**”. Благодарение на това Слово ние срещаме добри хора навсякъде в живота. Тези добри хора имат свой отпечатък, те се срещат навсякъде по света, има ги и в България, само че не се проявяват. Засега в света са дошли онези хора, които аз уподобявам на малки деца. И наистина, днес малките деца управляват и България. От Горے казват: „Нека се упражняват тия деца”, но приближава времето, когато

праведните хора ще дойдат на Земята. Те ще вземат властта в ръцете си и ще поставят една разумна програма и в училищата, и в църквите и в обществения строй – навсякъде. Тогава всички въпроси ще се решават по един магически начин. Ние ще се намерим пред една Епоха, в която затвори няма да има, болници няма да има, а от всички сегашни институти ще останат само образци, в които ще се представлява на новото поколение как са съдили едновременните съдии, как са проповядвали едновременните проповедници, как са учили едновременните учители, как са възпитавали едновременните майки своите деца, как са търгували едновременните търговци и т.н. Всичко това ще представлява едно голямо разнообразие от миналата култура т.е. останки от културата на 20 век. Сега обаче аз ви говоря за онова, което предстои да стане след 10 000 години.

Стана път – 13 юни 1926 г., Неделни беседи, София

289. Тъй, както съвременните хора живеят днес, те ще се сплутат и от тях няма да остане нищо. Всички съвременни хора – попове, владици, професори, царе, каквито и да са, всички ще се сплутат. И след всичко това искат нов ред на нещата. Какъв нов ред? Да убиват хората, да изгарят къщите им или да отправят този-онзи на оня свят, като казват, че този бил националист, онзи бил демократ или комунист и т.н. И всички тия хора толкова обичат България, че ѝ турили два милиарда лева дълг на гърба, освен репарациите. И след като забатачили работите си, казват: „Явил се някакъв човек между нас, който с проповедите си разваля народа ни”. Не! Моите думи са Свещени и всички вие можете да ги опитате. Ако българският народ един ден се намери в затруднено положение, само моите думи ще го спасят, вие можете да преустроите живота си само върху моите думи. Това е Наука! Аз не говоря за хатъра, на когото и да е, това, което ви говоря е нещо Божествено, нещо Велико. Питам ви: какво трябва да ви проповядвам сега? Че трябва да обичате народа си ли? Ако вие досега не сте се научили да обичате народа си, вашата работа е свършена. Или пък, ако отсега нататък ви проповядвам,

че трябва да се обичате един друг, вашата работа е също тъй свършена; или пък ще ви кажа, че трябва да учите, ако досега не сте учили, вашата работа е свършена. Да обичате народа си, да се обичате един други – тия неща вие сте учили навремето, няма какво сега да ви проповядвам. Верният в малкото и в многото е верен. Какво е малкото? Това е свещеният идеал на човека, това е Истината.

[...] Нека аеропланите (*т.е. самолетите – бел.сът.*), които науката е изнамерила, служат за пренос на хората, а не и за хвърляне на бомби. Нека всички изобретения на науката бъдат използвани и от държавата, но правилно, нека умовете на учените хора работят, но да не продават своите изобретения за пари! Сега държавата иска да използва всичко и то дотам, че да използва даже и свещените идеи, които Бог е изпратил на Земята.

[...] Всички искат все хубави неща. И Народното събрание заседава, все хубави закони туря. Всички хора трябва да се заемат да изучават Божиите закони. Ако всички депутати от Народното събрание кажат: „Най-първо ние ще служим на Бога, ще пожертваме всичко заради Него, а после за българския народ”, знаете ли, какво велико Народно събрание щяхме да имаме? Знаете ли колко велик щеше да бъде българският народ? Аз говоря за България, за вас, не говоря за себе си, понеже не мисля да живея в България. Аз не мисля да живея даже и на Земята. Един ден ще се върна в своето отечество и от друго място ще ви гледам И тогава няма да правя добро, както сега – да ви проповядвам. Ще видя, че някой плаче – ще го утеша, без да ме види, ще бъде невидим. Ако вярвате в моите думи, добре ще бъде за вас, тъй ще стане; пък ако не вярвате, сухи дървета ще станете – нищо повече. Вие ще опитате всичко това. Това богатство, което ви давам, са закони, които трябва да приложите. Бог е говорил през всичките векове: „Трябва да дадете абсолютна свобода на вашия ум!”. Обикнете ли Бога, главният въпрос в света е разрешен. Вие ще влезете вече в областта на безсмъртието.

В малкото – 20 юни 1926 г., Неделни беседи, София

290. Аз вярвам само в една Църква, която носи безсмъртието на своите членове, в никоя друга „църква” не вярвам. Българските свещеници трябва да престанат да погребват мъртвите. Христос казва: „**Оставете мъртвите да погребват своите ближни**”. Ако задачата на свещениците е да погребват мъртвите, аз ги съжалявам. Като им се каже истината, те казват, че говоря против Църквата – против коя Църква? Вие сте си направили едно здание и го наричате църква – това не е Църква. Църквата е нещо много красиво, тя представлява един от възвишените Ангели, Църквата – това е човешкият Дух. Бог живее в нея. И тогава всички свещеници, проповедници, владици от тази Църква ще служат на Великото, на Възвишеното. Тъй трябва да разбирате тия велики идеи, не ги ли разбирате така, ще живеете само в заблуждения.

В своите си – 27 юни 1926 г., Неделни беседи, София

291. Ако отидеш в Англия, кому си потребен? Ако отидеш в Лондон например, кой ще те посрещне, кой ще ти каже: „Добре дошъл”? Ако отидеш там със своя български костюм (*т.е. национална носия – бел. съст.*) и със своя калпак, англичаните ще се спрат да те погледат малко, после ще си заминат и ще кажат: „Българи!”. Колко англичани ще те поканят в къщата си? Ще спиш на улицата, а някой път може да намериш и участъците. Кому си потребен? Но щом сме дошли в света, ние сме потребни на Бога. Бог от нас всякога се интересува, понеже Той ни е дал специфична работа. Господ всяка сутрин поглежда към всеки един и казва: „Еди-кой си в България има да извърши такава и такава работа, чакай да видя дали я върши!”. Казвате: „Ами как знае Господ всичко това?” – оставете тази философия. Господ всичко знае!

[...] Ще ви дадат работа, за която трябва да сте готови. Допуснете, че някъде в България има някой отчаян човек, който не иска да живее, иска да се хвърли в някоя река или да се хвърли от някоя скала, или да се отрови, да се самоубие и т.н. Господ ще ви повика и ще ви каже: „Една твоя сестра, или

един твой брат иска да се удави, отиди при нея като таен работник и започни да внушаваш, че не е хубаво да се самоубива, че трябва да живее и т.н.“.

Особеното място – 8 юли 1926 г., Младежки събори, София

292. Някой път например у вас се заражда едно изопачено желание и вие започвате да вярвате в постигането на това желание, за което по-напред нито сте си помисляли, нито сте вярвали. Тези вярвания аз уподобявам на следното. В българите има един обичай – след като са работили дълго време и са се изморили, като се върнат вечерно време вкъщи, пийнат си една чашка гроздова ракия и мислят, че ще получат от нея нови сили. Тази вяра в ракийката не е тяхна, тя е останала от дядо им, от баба им, от ред поколения, които са мислили, че гроздовата придава сили. В ракията обаче няма никаква сила! Аз нямам нищо против гроздовата, но трябва да знаете, че в нея не се крие никаква сила. Щом вие мислите, че силата идва от гроздовата, какво ще правите, ако пътувате през някоя пустиня, там ще разберете къде се крие силата.

[...] Вътрешна връзка с Бога трябва да се създаде. В българина тази връзка е много слаба. Една от задачите на учениците от Всемирното Бяло Братство е да повдигнат в българите религиозното чувство, не само по форма, но коренно. Нас не ни интересува външната форма, но трябва да се произведе един вътрешен преврат – най-напред в нас, а после и вън от нас. И тогава това духовно течение ще потече в целия български народ и ще стане едно общо повдигане на народа. Първото нещо е да направим едно скачване, една вътрешна връзка между Божествения свят и човешката душа. Тази връзка още не е заякнала у всички ви. Вземете например колко лесно се разколебава вярата ви! Някой път казвате: „Дали има Господ, или няма Господ?“ – съмнявате се. Това показва доколко връзката ви е слаба. Най-красивото обаче е да живеем в Бога, Той ще ни даде един вътре-

шен импулс за всичко. Като живее човек в Бога, всичко може да върши, всичко се одухотворява.

Светлият път на знанието – 22 август 1926 г., Съборни беседи, София

293. Всяко същество, което ви обича, е ваш близък роднина, то е от вашите близки, то ви е брат, сестра, приятел – такъв е законът. Не може ли да ви обича, не му се сърдете. Та казвам: вашите деца не ви слушат, защото проявяват стремеж към свобода, това става и с вас. Някой път вие променяте вашите възгледи по причина на тези вътрешни промени, които стават във вас. Вие не можете да гледате при всички случаи еднакво на живота, затова именно трябва да се пазите да не промените своя идеал. Няма нищо по-страшно и по-разрушително от това човек да мине своя идеал.

Разждането на свободата – 23 август 1926 г., Съборни беседи, София

294. Ние трябва да разрешаваме въпросите по закона на Любовта, всеки от вас може да ги разреши за себе си. Когато пък не може да ги разреши единично, ще ги разреши колективно, с помощта на други. Как? Ако един цял народ се обърне към Бога, ще може ли да разреши своите трудни въпроси – ще може. Нека целият български народ каже: „Господи, ние можем да жертваме за Тебе всичко, каквото кажеш, ще направим!“ А днес българите казват, че имало репарации, това, онова. Защо има репарации – защото Господ Го няма; защо има глупости – защото Господ Го няма; защо има коравосърдечие между хората – защото Господ Го няма. Всичко, което тегне на хората, е, защото Господ не е между тях. Ние искаме да разрешим един от великите проблеми в света без Бога. По някой път Той ни гледа, наблюдава ни какво вършим, поусмихне Се и Си отминава. Ние вдигаме, слагаме, но работите не вървят.

[...] Когато Бог говори някому, той поет ще стане, когато Бог говори някому, той музикант ще стане, когато Бог говори

някому, той държавник ще стане – не такъв, каквито са българските държавници, нещо особено ще бъде. Когато Бог говори на някой човек, той избавител ще стане, ще освободи един народ като Моисей, ще напише нова конституция. Когато Бог проговори за пръв път на Моисей, той избяга, но след това Го послуша и големи чудеса направи в Негово Име. Той изведе израилския народ, но кога? Само след като му проговори Господ.

[...] Казвам: Господ може да ни проговори още днес, ако вие можете да се освободите от всички свои недъзи, ще разберете, че сте цял народ, една Велика Душа, заобиколена с хиляди други души. Вие сега имате повърхностни вярвания.

Свещеният огън – 27 август 1926 г., Съборни беседи, София

295. Онзи човек, който живее за народа си или за обществото, или за дома си, или за жена си, или за децата си, или за себе си, както и онзи, който живее за човечеството, той не е разбрал смисъла на живота. Ние не сме пратени на Земята да живеем за себе си; ние не сме пратени на Земята да живеем за дома си; ние не сме пратени на Земята да живеем за народа си; ние не сме пратени на Земята да живеем за човечеството – ние сме пратени на Земята да изявим Божествения Живот, този живот включва в себе си всичко. Можем ли да изявим Божествения Дух, всичко друго се включва в Него. Не можем ли да изявим този Живот, всичко друго е пропаднало. Съвременните хора са забравили тази Велика Истина. Кажете ми, кой народ от миналото е придобил нещо с тази философия? За старите римляни ли ще ми кажете? За египтяните ли, за асирийците ли, за вавилонците ли, или за някои от съвременните народи ще ми кажете, че са придобили нещо ценно и не са го изгубили и до днес? Дали англичаните, дали германците, дали българите, дали сърбите, дали гърците, или които и да са други са спечелили нещо с тази ограничена философия?

Само онзи човек може да прояви правосъдието, на когото душата е заквасена с Истината. По какво се отличава човекът на

правосъдието? Човекът на правосъдието с нищо не можеш да подкупиш.

[...] Ние говорим за идеалния живот в света.

Човек е преплетен с ред заблуждения, които му създават големи страдания и сътресения в живота, вземете примера с българите и гърците. Откакто са станали съседи, те така кръвно се мразят, че е достатъчно да произнесеш пред българина думата *грък*, за да му трепне сърцето, и достатъчно е да произнесеш пред гърка думата *българин*, за да трепне и нему сърцето. Гъркът, като срещне някой българин, казва: „Дебела глава е той!“. Какво означава това? Той иска да каже, че българинът е „дебело дърво“, че в него няма нищо, че е дивак, човек без всякаква интелигентност – най-грубият човек в света. Това разбира гъркът под думата *дебела глава*. Право ли съдят гърците? Питам ги аз: те как постъпиха със Сократ, как постъпиха с Питагор и неговото училище? Нали те се хвалят със своята култура, добре ли постъпиха? Следователно не са гърците, които могат да съдят българите, има само Един, Който може да съди българите – Бог е Той, само Той може да ги съди, но Той съди и гърците.

[...] За да блаженства един народ, трябва да зачита Божественото Право. Същото се отнася и за всеки човек индивидуално. Всеки българин, който иска заслужено да носи името *българин*, непременно трябва да има този свещен закон в себе си – да зачита Божественото Право. Всеки българин да се замисли дълбоко в себе си и в ума му да изпъкне мисълта: **„Защото Аз Господ обичам правосъдието, мразя грабителство и неправда“**. (Исая 61:8)

Правосъдие – 28 август 1926 г., Съборни беседи, София

296. Аз гледам вие днес мислите за работи, които трябва да оставите за след 10 години. Разсъждавате какво е положението на София, какво ще бъде положението на българския народ след 10 години, по кой начин ще се оправи светът и т.н. Хубави са тези философии, но аз не ги наричам нищо друго, освен едни хубави упражнения. Когато няма какво да правите, те са хуба-

ви гимнастически упражнения за ума. [...] Вземете да напишете едно писмо на някой ваш брат от провинцията, да го окуражите, та като окуражите него, ще окуражите и себе си.

Добро и съвършенство – 29 август 1926 г., Съборни беседи, София

297. Животът на Земята за ядене ли е даден – не е за ядене; животът на Земята за политически партии ли е създаден – не; животът на Земята за народите ли е даден – не! Я ми кажете къде в Библията се споменава името *англичанин, французин, германец, българин, сърбин* и др., на кои места ги споменава Господ? А къде останаха всички онези видни стари народи: египтяни, асирийци, вавилонци, на които имената се споменават в Библията? Всички тези народи днес са изчезнали и други са ги заместили. Сега ще кажете, че те не са били толкова видни народи. Добре, англичаните, американците нали са виден народ, защо нищо не е писано за тях в Библията? Питам ви сега: кого трябва да слушаме ние? По пътя на кои от тези народи трябва да се движим? В какво се състои преимуществото на един народ, или в какво се състои преимуществото на един индивид. Има философи, които твърдят, че един човек струва повече, отколкото един народ. Да, така е, но и обратното е вярно: един народ струва повече, отколкото един човек. Но кое е мощното в света? Вие трябва да знаете, че от едно семе са произлезли всички ябълки, и когато завърши тяхната еволюция, те пак ще се съберат в същото семе. Един цял народ представлява един човек, развит в своята целокупна форма на Земята. И цялото човечество, можем да кажем, също така представлява един велик човек, развит в своята целокупна форма. И ако ние вземем ангелите, те представляват човек в своята най-висша форма. Най-после, ако вземем Бога, всичко излиза от Него. Цялата Вселена не е нищо друго, освен Бог, Който Се проявява, тя представлява развитието на Бога, защото и Бог, Сам по Себе Си, Се развива.

[...] Някой казва: „Ти православен ли си?“. Казвам: в Библията нищо не пише за православието. – „Ти евангелист ли си?“.

И за евангелизма нищо не пише. Когато Господ направи света, православни нямаше, евангелисти нямаше, пък и евреи нямаше, и българи нямаше. После, като прати Господ хората в света, тръгнаха различни армии, с разни имена: българи, германци и др.

[...] Аз не искам да ви натрапвам моята мисъл, защото от мое гледище, няма нищо по-опасно в света от това човек да се пресити. Например, ако се говори често върху това да бъдем религиозни, да се молим на Бога, най-после хората ще кажат: „Дотегна ни да слушаме тези разговори, не ни се слушат вече“. Един стар български свещеник ми споделяше своя опит – казваше ми: „Дотегна ми тамянът! Аз не вярвам в прераждането, но ако за в бъдеще Бог ме изпрати пак на Земята, свещеник не искам да ставам. Това вечно кадене с тамян, това повторение на едни и същи молитви, това често ходене в Църква, всичко това ми е дошло до гуша!“. Що е тамянът? Казват: „Да кадим!“. Що е каденето – това е нашата мисъл, що е огънят – това са нашите чувства. Ние трябва да запазим сърцето си, то е една емблема. Този свещен огън трябва да се сложи в сърцето и от него да излезе този Божествен нектар, този свещен мирис, това благоухание, та да почувства Господ, че ние действително носим тази кадилница на живота. Кое е кадилницата, кой кади? Духът.

[...] В Африка имало един добър гадател, който гледал на ръце. При него идвали и американци, и французи, и хора от всякакви народности, на които той по ръцете описвал техните добродетели и умствената им култура. Като отишъл някой си българин при него, той го погледнал и му казал: „Ти си от едно малко племе, но най-своенравно, най-упорито“ – и описал страната му; той искал да каже, че в това малко пространство, в тази малка държава, в която живее българинът, има скрити сили, но той още не е научил закона как да отправя своя ум и своето сърце в права посока. И следователно всички негови сили засега се развиват динамично разрушително. Българинът е преобилен с енергия, но му трябва мекота, където и да се съберат двама българи, все ще спорят. Във Франция спорят, в Германия спорят, в България също спорят – навсякъде между тях има спор. Не е

хубава тази черта. Питам: ако ние постоянно спорим, какво ще спечелим? Сега спорят и религиозните хора кой ще се спаси и кой – не. Откъде знаете това? [...] Ако има Авторитет, Който да знае кой ще бъде спасен, това е Господ.

***Ще се изкоренят** – 29 август 1926 г., Съборни беседи, София*

298. Христос можеше да унищожи не само римската войска, но и цялата Римска империя, обаче Той прие страданията, които Му бяха определени да мине. Христос носи до едно място дървения кръст, но после го хвърли на земята и каза: „Да нося страданията на хората – разбирам, но да нося дървен кръст – не разбирам. Оттук нататък вие го носете”. Христос не искаше да носи дървения кръст и го свали на земята, а хората в Негово име и днес още носят кръстовете на врата си. Геройството на човека не се заключава в носене кръст на врата. Когато дойде страданието, турете го на гърба си и го носете, без да ви знаят хората. Това е живият *Кръст*, това е геройство! А така – турите едно малко кръстче на врата си, всички да го виждат. Дойде ли страданието, превърнете го в Добродетел. Христос издържа на поруганията на цял народ, на множество войници. Той понесе всички страдания с Любов, но дървения кръст хвърли на земята. Днес християните целуват само дървени кръстовете. И защо не вървят работите им напред – защото те туриха на вратовете, на главите си именно този дървен кръст, презрян от самия Христос. Време е вече хората да се стремят към съвършенство, към истинско знание, към Любов, Мъдрост, Истина. Време е да се откажат от дървените и металните кръстовете. Когато Христос дойде на Земята, Той ще целуне всички кръстовете. От тези кръстовете няма да остане никаква следа – те ще се превърнат на прах и пепел. Това именно подразбира стихът: **„Ще обърша сълзите им, ще хвърля престъпленията им настрана и никога повече няма да ги помена”**.

***Стремеж към съвършенство** – 29 септември 1926 г., Общ окултен клас, София*

299. Питам: ако не влезете в [Духовната] Школа и останете в света, там по-добре ли ще ви бъде? Положението на хората в света е много по-лошо от това на учениците от някоя окултна школа. Има ред статистики, които показват какво се върши в света. Там хиляди хора умират от различни болести; там мъже убиват жените си и жени убиват мъжете си; родители убиват децата си и деца убиват родителите си. Страшен и тежък е животът в света! Ако разгледате съвременната култура с окото на ясновидеца или на окултиста, ще видите, че там е място само на престъпления, тази култура ще загине по причина на тия престъпления. И ако много добри хора даже се гневят, сърдят, искат да отмъстят на този, на онзи, искат да убият някого или да се самоубият, това се дължи именно на лошото влияние на тази култура, в която те са потопени, и без да желаят, взимат участие в нейния живот. Но има много хора, които по мисли, чувства и живот коренно се различават от обикновените хора на съвременната култура. Кои са те? Това са ония, които са доволни от най-малкото благо, което им е дадено, те са доволни, защото знаят, че това благо постоянно расте.

[...] Който не е доволен от малкото благо, той няма да се погрижи да го посади в земята, вследствие на което ще го лиши от условия за растене и живот.

[...] Казвам: като ученици на Окултната школа, вие трябва да бъдете толерантни едни към други. Какво означава думата *толерантен*? На български тя означава търпелив, снизходителен човек. Ученикът трябва да се стреми към зазоряване на своята душа. Няма по-красив момент в живота на човека от зазоряването. И при изгрева на Слънцето няма по-красив момент от зазоряването. Псалмопевецът казва: „Господи, на ранина Те повиках!“. Действително, човек най-добре размишлява сутрин преди изгрев-слънце. Щом Слънцето изгрее, вниманието му се отвлича на разни страни. От изгрева на Слънцето до залеза – това време е определено за развитие на дарби, способности, чувства и за проява на разни действия. Тъй щото за всяка работа има точно определен час от деня. Който иска да развие Божественото в себе си, да стане гениален, той всяка сутрин трябва да

излиза вън, да наблюдава зазоряването, да посреща изгрева на Слънцето. Той трябва да се свързва с тия мощни сили в природата, да остави те да работят върху него. Казвам: стани рано, излез вън преди изгрева на Слънцето и постарай се да видиш поне част от мантията или от гърба на Бога в светлината на хоризонта. Красиви неща се крият в изгряващото Слънце! Ако човек излиза редовно сутрин да наблюдава зазоряването и изгрева на Слънцето, все ще му се открие нещо, най-малко той ще се вдъхнови. Светията се вдъхновява и чрез молитва. Той дълго време се моли, докато се вдъхнови, докато направи връзка с Бога, с Разумния принцип в света. Това подразбира стихът: „**Ще изпратя Духа си и Той ще ви научи на всичко**”. Когато се молите или когато наблюдавате изгрева, вие не трябва да бъдете педанти, всички да постъпвате по един начин. Молитвата изисква вътрешна свобода, тя трябва да става по Дух, по разположение.

[...] Господ казва: „Записах ги на дланта Си”. Това значи – онези, които Бог обича, те са написани на дланта Му и Той никога няма да ги забрави! Христос казва: „Благ е само Бог”. В Божията Любов няма никаква измяна, нито промяна.

Двата полюса – 6 октомври 1926 г., Общ окултен клас, София

300. Едно е важно за мене: ако аз след толкова годишната си работа в България успея да науча българите да Любят Господа, както е казано в Писанието, това ще бъде първата светла страница в моя живот. Тъй щото аз ще имам две важни страници в своя живот – едната тъмна, черна страница, пълна с хули и лоши думи за мене, защото съм се осмелил да кажа Истината в очите на хората. Втората страница ще бъде светла, красива страница, защото съм научил хората да Любят Бога с всичкото си сърце, с всичкия си ум, с всичката си душа и с всичката си сила.

[...] Досега вие сте живели за себе си, живели сте за дома си, живели сте за обществото, живели сте за народа си, живели сте и за човечеството, но казвам: „**От сега нататък живеете вече само за Бога!**”.

Право мисли – 14 юли 1926 г., Общ окултен клас, София

Очаквайте втора част на книгата:
ЗА БЪЛГАРИТЕ И БЪЛГАРИЯ...

**Финансовите средства постъпили от тази книга ще се
оползотворят за отпечатването на втората ѝ част, както и
за друга духовна литература.**

ОБЯСНИТЕЛНИ БЕЛЕЖКИ:

¹ *Пертурбация* – Внезапно изменение, усложняване в развитието на нещо, което води до хаос, до разстройство на процес или закономерност.

(същ.) промяна, обрат, разстройство, смущение, разбъркване

² *Контрибуция* – (мн.) контрибуции, (ж.) (Спец.) Обезщетение в пари или материали, стоки, наложено от победителя на победения след война. На държавата са наложени тежки контрибуции. Вземания, наложени от завоевателя на окупирано население.

³ *Тържик* – (тур.) кожена торба. (*Тържище*) – Тържището е вид пазар в България за търговия на едро.

⁴ *Крина* – (мн.) крини, ж. Истор. Дървен цилиндричен съд – мярка за зърнени храни (около 15 килограма).

⁵ *Епитрахил* – (мн.) епитрахили, (два) епитрахила, (м.) Част от свещеническите одежди във вид на широка и дълга лента, която се надява на врата по време на служба.

⁶ *Букаи* – (остар.) стоманена верига за спъване на кон; окови за затворник.

⁷ *Пермутации* – (мат.) Промяна, изменение, разместване, преподреждане.

⁸ *Жегъл* – (мн.) жегли, (два) жегъла, (м.) (Истор.) Пръчка, която се слага на ярема при впрягане на волове или биволи.

⁹ *Осторожен* – (прил.) Внимателен.

¹⁰ *Уд* – (остар.) част на тялото; крайник

¹¹ *Мазгал* – (същ.) комин, бойница, амбразура, отдушник

¹² *Пасоми* – (Книж.Рел.) Християни по отношение на духовния си пастир; паство.

¹³ *Схизматик* – (гр.) цепя, скъсвам; разкол; разцепление

¹⁴ *Любовъ* – тази дума до правописната реформа в България през 1946 г. се изписва по този начин (*любовъ*), затова тя е имала шест букви.

¹⁵ *Хугенот* – Привърженик на Реформацията или на калвинското протестантство във Франция през XVI-XVII в.

¹⁶ *Чукани* – (мн.) Дънер, пън; неотрязана част от дърво.

¹⁷ *Камарила* – (същ.) клика, котерия, потеря за преследване. (мн.) камарили, (ж.) Пренебр. При монархията – група придворни, приближени на монарха, които влияят върху управлението, извличайки лични облаги. (Прен.) Група от непочтени личности, работещи за лични облаги.

¹⁸ *Живеница* – (ж.) (Диал.) Туберкулозно заболяване на лимфните жлези по шията; скрофули. Рана, която не заздравява; Тежка болест.

¹⁹ *Маврите* – средновековни мюсюлмански обитатели на западното Средиземноморие и Западна Сахара както и в крайбрежните земи на днешно Мароко, Алжир и Тунис; Андалусия в Южна Испания, както и в Централна Испания и Португалия.

²⁰ *Реторта* – (мн.) реторти, (ж.) Кълбовиден стъклен съд с извит настрани отвор за лабораторни химически опити.

²¹ *Салтамарка* – (мн.) салтамарки, (ж.) (Остар.) Къса горна дреха, обшита с кожа. (Прен.) (Разг.) Старо, протрито палто. „Ще си карам и тази зима с моята салтамарка.”

²² *Жлеб* – жлебът, жлеба, (мн.) жлебове, два жлеба, (м.) Дълга, тясна вдлъбнатина на предмет, в която обикновено влиза изпъкнала част на друг предмет. „Дъските за паркет имат жлебове.”

СЪДЪРЖАНИЕ:

Предговор	3
Господня Молитва.....	6
Добрата Молитва	7
Молитва за България	8
Молитва на Избраните	9
Цитати от 1 до 50	10
Цитати от 51 до 100	41
Цитати от 101 до 150	79
Цитати от 151 до 200	112
Цитати от 201 до 250	159
Цитати от 251 до 300	189
Обяснителни бележки	244

Бейнса Дуно – Учителя
(Петър Дънов)

За Българите и България
(Част първа)

Съставителство и редакция
Калин Кирилов

Коректор и редакция
Стела Рускова

Предпечатна подготовка
Ангел Иванов

Първо издание
Формат
Печатни коли
Тираж
2016 г.

e-mail на съставителя – osvetenmetod@abv.bg